



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



A propos de ce livre

Ceci est une copie numérique d'un ouvrage conservé depuis des générations dans les rayonnages d'une bibliothèque avant d'être numérisé avec précaution par Google dans le cadre d'un projet visant à permettre aux internautes de découvrir l'ensemble du patrimoine littéraire mondial en ligne.

Ce livre étant relativement ancien, il n'est plus protégé par la loi sur les droits d'auteur et appartient à présent au domaine public. L'expression "appartenir au domaine public" signifie que le livre en question n'a jamais été soumis aux droits d'auteur ou que ses droits légaux sont arrivés à expiration. Les conditions requises pour qu'un livre tombe dans le domaine public peuvent varier d'un pays à l'autre. Les livres libres de droit sont autant de liens avec le passé. Ils sont les témoins de la richesse de notre histoire, de notre patrimoine culturel et de la connaissance humaine et sont trop souvent difficilement accessibles au public.

Les notes de bas de page et autres annotations en marge du texte présentes dans le volume original sont reprises dans ce fichier, comme un souvenir du long chemin parcouru par l'ouvrage depuis la maison d'édition en passant par la bibliothèque pour finalement se retrouver entre vos mains.

Consignes d'utilisation

Google est fier de travailler en partenariat avec des bibliothèques à la numérisation des ouvrages appartenant au domaine public et de les rendre ainsi accessibles à tous. Ces livres sont en effet la propriété de tous et de toutes et nous sommes tout simplement les gardiens de ce patrimoine. Il s'agit toutefois d'un projet coûteux. Par conséquent et en vue de poursuivre la diffusion de ces ressources inépuisables, nous avons pris les dispositions nécessaires afin de prévenir les éventuels abus auxquels pourraient se livrer des sites marchands tiers, notamment en instaurant des contraintes techniques relatives aux requêtes automatisées.

Nous vous demandons également de:

- + *Ne pas utiliser les fichiers à des fins commerciales* Nous avons conçu le programme Google Recherche de Livres à l'usage des particuliers. Nous vous demandons donc d'utiliser uniquement ces fichiers à des fins personnelles. Ils ne sauraient en effet être employés dans un quelconque but commercial.
- + *Ne pas procéder à des requêtes automatisées* N'envoyez aucune requête automatisée quelle qu'elle soit au système Google. Si vous effectuez des recherches concernant les logiciels de traduction, la reconnaissance optique de caractères ou tout autre domaine nécessitant de disposer d'importantes quantités de texte, n'hésitez pas à nous contacter. Nous encourageons pour la réalisation de ce type de travaux l'utilisation des ouvrages et documents appartenant au domaine public et serions heureux de vous être utile.
- + *Ne pas supprimer l'attribution* Le filigrane Google contenu dans chaque fichier est indispensable pour informer les internautes de notre projet et leur permettre d'accéder à davantage de documents par l'intermédiaire du Programme Google Recherche de Livres. Ne le supprimez en aucun cas.
- + *Rester dans la légalité* Quelle que soit l'utilisation que vous comptez faire des fichiers, n'oubliez pas qu'il est de votre responsabilité de veiller à respecter la loi. Si un ouvrage appartient au domaine public américain, n'en déduisez pas pour autant qu'il en va de même dans les autres pays. La durée légale des droits d'auteur d'un livre varie d'un pays à l'autre. Nous ne sommes donc pas en mesure de répertorier les ouvrages dont l'utilisation est autorisée et ceux dont elle ne l'est pas. Ne croyez pas que le simple fait d'afficher un livre sur Google Recherche de Livres signifie que celui-ci peut être utilisé de quelque façon que ce soit dans le monde entier. La condamnation à laquelle vous vous exposeriez en cas de violation des droits d'auteur peut être sévère.

À propos du service Google Recherche de Livres

En favorisant la recherche et l'accès à un nombre croissant de livres disponibles dans de nombreuses langues, dont le français, Google souhaite contribuer à promouvoir la diversité culturelle grâce à Google Recherche de Livres. En effet, le Programme Google Recherche de Livres permet aux internautes de découvrir le patrimoine littéraire mondial, tout en aidant les auteurs et les éditeurs à élargir leur public. Vous pouvez effectuer des recherches en ligne dans le texte intégral de cet ouvrage à l'adresse <http://books.google.com>

WIDENER LIBRARY



HX Q2QK

51 A.155



HARVARD
COLLEGE
LIBRARY



IDYLLES
DE THÉOCRITE.

On trouve chez le même Libraire :

LES IDYLLES DE THÉOCRITE, traduites en français par Julien Geoffroi, ancien professeur de rhétorique au collège Mazarin; accompagnées du texte grec en regard, et revues par Joseph Planche, professeur de rhétorique au collège royal de Bourbon. Un volume in-12 de 400 pages. Prix : 5 francs.

CHOIX DES IDYLLES DE THÉOCRITE, suivi d'extraits de Bion et de Moschus, et des Sentences de Théognis; par Joseph Planche. A l'usage des collèges royaux et autres établissemens d'instruction publique. In-12. Paris, 1823. Prix : 2 francs.

DE L'IMPRIMERIE DE FAIN,
PLACE DE L'ODÉON.

1744
44-14
39

9

IDYLLES
DE THÉOCRITE,
TEXTE GREC,

REVUES PAR J. PLANCHE,
PROFESSEUR DE RHÉTORIQUE AU COLLÈGE ROYAL DE BOURBON.



PARIS,
BRUNOT-LABBE, LIBRAIRE DE L'UNIVERSITÉ ROYALE,
QUAI DES AUGUSTINS, N^o. 33.

1823.

Qt 14, 155



ARGUMENTA VETERA CARMINUM THEOCRITI,

QUIBUS PARMITTUNTUR NONNULLA

DE GENERE THEOCRITI ET BUCOLICIS CARMINIBUS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησί·

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει;

Ἕνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. Ἀκουσῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. Περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποιήσας εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟῦ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φαίνονται ἐν Λακεδαιμόνι εὐρεθῆναι καὶ περισσῶς

προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεσώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρσύνοντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. Τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερόν, ἰδίαις ὠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λήγουσι τὰ βουκολικά. Ὅρεσθι γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ἃ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίῳις ἄσμασιν ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὖρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσως ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὀμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμίδι αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεάν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ὠδῶν· καὶ οὕτως ἐλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡᾶΣ ΤῶΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ.

Τὰ βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὰν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστὶ, καὶ Ποιμενικά, καὶ Μικτά. Τὴν μὲντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀφισύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικά εἰρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγλώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμαλεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμειβάδου εἰς ἀμετέδωλον. Ἰδεῖν δὲ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρημέ-

τους, Θηρίων ἐν ἑυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκή, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, ζέφανόν τε περιχεῖσθαι, καὶ χέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικῆσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· καὶ αἰνῶν μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένεω πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὖφη μῶντας ἐπιλάγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχην, δέξει δ' ὑγίειαν,
Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσαστο τίνα.

ἈΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ Τῇ ΛΕΘΟΙΣΕΙ ΤῶΝ
ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκὰ, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ Εἰς τὴν ἑαυτοῦ Βίβλον.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρα, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσα δ' ὀθνεῖην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤῶΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια βουκολικά. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἢ θεωρίας· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι ἰδὸς ἔστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. Ὑποχωρικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κρίσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἥγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τέ ἐστιν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἦθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνν τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφηνγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὺν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, ἄρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διέκκινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἥτοι Μεγάλας, ἡ καὶ Κομάτας. Ἀγνωεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέπτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνεμμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώ-

φρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος· Ἄλλως. Ἰςτίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γὰρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διελέγεται γὰρ ἐν τισι πρόσωπα·) ὥς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἔθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίξας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη, ἐν τῷ εἰδύλλιῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονως τῇ καλᾷ φθγγόμενον.

Ἰςτίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ πε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδύλλιου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἥ Ωιδή· τουτέστιν, ὁ βουλούμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἥ Ωιδήν. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ωιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Υπόκειται Σιμαίῳ Δεῖφιδος Μυνθίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσκαλιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίῳ φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς θεραπεΐνης Θεσφύλιδος ὑποδιακονομένης ἐφ' ἑκυτὴν πειράται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην.

καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινᾶς
 Ζεᾶς. Τὴν δὲ Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώ-
 φρονος μετένεγκε Μίμων.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕἸΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶν-
 τος, ἡ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμασῆς,
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι,
 τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάζει δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμά-
 ζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ
 ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν
 εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν
 ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθε-
 ται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος
 φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἡ ῥᾶ γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων
 μῆλα καὶ ρεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ
 δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὰ καὶ δυσθυμίας τὸν βίον κατακλῦ-
 σαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν
 κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν
 Θεόκριτον οἶοντα κωμάζειν, Σμιχιδίην καλοῦντες. Ἡ ἰσχυρία
 παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕἸΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπό-
 λος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοι-
 βαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βροῦς νέμοντα

βουκόλου τινὸς Αἰγῶνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μέλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσι λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διέκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονώς Μέλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νωότερος· εἴγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ· Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν xδ' Ὀλυμπιάδα ἥμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμῆν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Ἐστὶ δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράχον, ὁ δὲ ποιμῆν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ὠδῶν κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς, προσδιλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράχου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν κειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιαζαί· Δαμοίτας δὲ καὶ

Δάφνης ὁ βουκόλος θύρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρήγματα συνελάνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφύμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέροι ἀδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαιλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφύμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἄλλαχού· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὗρις φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθειαν καὶ τοῦ γάλακτος ιδρύσασθαι ἰσρὸν ἐν Αἴτῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΓΑΔΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆι, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. ὅθεν καὶ διηγείθαι, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωδολὸν παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ἌΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θα-

λύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος· φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ὉΓΔΟΥ ΕΪΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλους Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εὐλαφέστες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύρτγγας.

ἌΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἁσμάτων κατασχάντες, εἰλοντο κριτὴν τινά, οὗ τὸ ὄνομα πεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθισαν τὰς ἰδίας σύρτγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν. † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλός, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτόν διηγηματικόν. (Absunt à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΝΑΤΟΥ ΕΪΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεῖς δὲ ἐξιν, δεσδεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδεῶς, ὃν φησὶν Ἑρμειστέναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίπκης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν. Ἰσέον δέ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ἐν προεῖπε Μενάλκην πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἡ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἡ Θερισαί· ἄθλον δέ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μῖλων δέ· ἐς καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλους· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυδώτου τινὸς εἴτε θεραπευίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μῖλων θερίζειν αὐτὸν ὡς βραδείως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυρίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μῖλων προσπαίζειν αὐτῷ τὴν φθιν αὐτοῦ μάντιν καλῶμασιν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοβόρημων ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλούτση, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. Ἐπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾧδὴν, ἣν ὁ Μῖλων διαπαίξας, ἐτέρην αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσιν τὰ περὶ τοῦ Διτύρσου τοῦ Δείου, ἐν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεί αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα δηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μῖλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾧδης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασισράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μένονται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ἌΛΛΩΣ.

ὑπόθεσις τοῦ πρᾶγματος. ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἔρων τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ὁδῆς. Προσδιαιγέται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τῷ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἄληθές τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
Πολλοὺς ποιπᾶς ἐδίδασξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγράφεται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀίτας, γέγραπται δὲ ἰδίᾳ διὰ λέκτω· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον. Ἐπιγράφεται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Αἴτας ἔνιοι καλύπτειν, ὡς Θεσσαλοὶ καὶ Ἀλκμάν τὰς ἐπεράζουσας κόρας Αἴτας λέγει· οἱ δὲ φασιν Αἴτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιζοίχου· ἡ Αἴτας, οἰοεὶ μὴ ἱταμούς· ἡ Αἴτας ὁ σύμπνοος καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττειτο, Αἴτης ἀνλέγοιτο ἀπὸ τοῦ ἄαν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῶν ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἔρων τῇ καὶ οὐ φείδεται θρασυάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἡμνέουσας, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπαινέ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέζετον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κρίσεως, ποτὲ μὲν συγκαίμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἥρουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τέ ἐστιν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἦθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὲν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὁμῶς τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέζερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἄρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκαίμενον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διέκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἐστὶ γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἥτοι Μεγάλας, ἢ καὶ Κομάτας. Ἀγνωεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδῃ διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνεμμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώ-

φρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος· Ἄλλως. Ἰζέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γὰρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖα τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικά ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διήλογοι· (διλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὥς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἔβλεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἁλλοίας καὶ ἁλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη, ἐν τῷ εἰδύλλιῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονως τῇ καλᾷ φθεγγόμενον.

Ἰζέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδύλλιου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδῆν. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν. Ὠιδῆ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Υπόκειται Σιμαίῃα Δίλφιδος Μυθίου τινὸς ἐρώσα, ὃν παιδικοῖς προσχλιπωροῦντα ἐν παλαιίστρᾳ ἢ Σιμαίῃα φίλτροις τε καὶ φαρμάκῳ διὰ τινὸς θεραπείης Θεσφύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑκυτῇ πειράται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην

καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινᾶς
 Σεάς. Τὴν δὲ Θεοκύλιδά οἱ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώ-
 φρονος μετένευγε Μίμων.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΣΑΓΑΓΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρών-
 τος, ἡ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμασῆς,
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι,
 τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμά-
 ζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ
 ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν
 εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν
 ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθε-
 ται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος
 φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων
 μῆλα καὶ ζεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ
 δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλῦ-
 σαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν
 κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἰνοῖ φασι. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν
 Θεόκριτον οἶοντα κωμάζειν, Σμιγίδην καλοῦντες. Ἡ ἰσχυρία
 παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΣΑΓΑΓΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπό-
 λος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοι-
 ραίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα

βουκόλου τινὸς Αἰγώνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μῆλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται· τὸν δὲ Βάκτον ταῦτα πυρθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ ἐπὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διέκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονῶς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ· Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ' Ὀλυμπιάδα ἥμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμανικόν· προσδιηγόνται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιμποῦ μὴ ἐμφαινομένου. Ἐστὶ δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συδαρίτου νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ ἑρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἑπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράχον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ὡδῶν κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἀμίλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς, προσδιέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράχου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειρᾶται κατασέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιαζαί· Δαμοίτας δὲ καὶ

Δάφνης ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρέμματα συνελκύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέρωι ἄδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μένηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἄλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὕρις φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἰδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ θυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ ἘΒΔΟΜΟΥ ΕἰΣΤΑΔΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆι, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρόν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. ὅθεν καὶ διηγείθαι, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωδόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ἌΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θα-

λύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος· φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ὉΓΔΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοισι Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εὐλοφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασιν τὰς σύρτηγας.

ἌΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἁσμάτων κατασχάντες, εἰλοντο κριτὴν τινά, οὗ τὸ ὄνομα πεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύρτηγας. Προσέτι δὲ ὁ κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἥσας προσηγάγετο μαθητεύσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν ὁ γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν ὁ κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν διηγηματικόν. (Absunt à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δὲ ἔσιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοισι ἀντάσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἑρμηνεῖα ἑρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐτίπτης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν. Ἰσέον δέ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὄν προεῖπε Μενάλκῳ πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκῳ βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλιον Ἐργατῖναι ἢ Θερισαί· ἄδηλον δέ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ· ἐς καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλους· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας ἀνητριδός, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θραπεινίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζειν αὐτὸν ὡς βραδείως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυρίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κἄμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φιλην αὐτοῦ μάντην καταμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοβόρημων ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλούτῳ, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑρωτα. Ἐπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾧδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας, ἐτέρῳ αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσιν τὰ περὶ τοῦ Διτύρσου τοῦ θείου, ἐν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεί αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα δηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Υπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾧδης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιφράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μένεται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλοχού ὁ Θεόκριτος.

ἌΛΛΩΣ.

Ἰπόθεσις τοῦ πράγματος. Ἰπόμεται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἑρῶν τῆς Γαλατίας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ὧδης. Προσδιαιρέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τῷ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
Πολλοὺς κοιπὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούστους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασινδρῶτος Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος. ἐν τῇ ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΣΑΓΑΓΙΟΥ.

Ἐπεγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Αἴτας, γέγραπται δὲ ἰάδι διαλέκτῳ· ῥ' δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρωμένον. Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Αἴτας ἐννοεῖ καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμάν τὰς ἐπεράζους κόρας Αἴτας λέγει· οἱ δὲ φασιν Αἴτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιρῶντος· ἢ Αἴτας, οἰοῦναι μὴ ἰταμούς· ἢ Αἴτας ὁ σύμπνοος καὶ συναιτίας καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιο, Αἴτης ἀνέλεγοιτο ἀπὸ τοῦ αἴαν, καὶ εἰσπνέειν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἑρῶν † καὶ οὐ φαίνεται δεσπόμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσιν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσῃσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἐπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπαινεῖ

xvj ARGUMENTA VETERA

δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμημένῳ Διοκλῆϊ, ὑπερασπί-
σαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἔμπε-
σόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημο-
σίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγωνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς
καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλίσαντά
τινα ἡδίζον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων σεφανθεῖσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὑλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ
προσδιαιλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ
τὸν Ὑλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὑλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἄρ-
παγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὑλα
βάσανον. Ἰξίου, ὅτι ὁ Ὑλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ
δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδευθεῖν δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ
μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ
Θεσιάδου. Ἀμφιβάλλουσι ἢ τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἠσίοδος μὲν
γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσί-
λαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἐριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ
Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. (Absunt et hæc
à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδύλλῳ ὑπόθεσις ἐστὶ καταστάσεως ἐρωτικῆς
καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου
μᾶλλον προσέκειτο Δύκῳ τῷ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου.
Θυνώνχου δὲ τινος ἐταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, ἢ δε-
καίως εἰσάγεται, καὶ κρολῆγει. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.
(Sic legitur arg. in ed. Rom. abest à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι· τὰ δὲ πράγματα εἰσι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὑποτίθεται γὰρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θῖαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἐορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνίδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἰδῶλα τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερχουσῶν ἐπὶ τὴν Ὡλάτταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργῶ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θῖαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτων ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων τὰ Ἰσθμια. Ἔς δὲ κεχωρισμένοι τοῦ ποθητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἣ τε Γοργῶ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπεινα. Ἄρχεται δὲ Γοργῶ. Προέδντος δὲ τοῦ εἰδύλλιου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἄνῆρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

(Ultimorum loco hæc prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαναμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμόν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾗδῃς ἀπαγγέλλουσιν. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, κρατηγός ἀποδεχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις,

xviij ARGUM. VET. CARM. THEOCR.

ὥς τε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἰέρων ὁ Γ' Ἰώνος. Μηδὲν οὖν εὐληφὼς παρὰ τοῦ Ἰέρωνος ὁ Θεοκρίτος, τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιθώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιθώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιθώτια· εὐρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ πῦν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ἘΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναριθμῶν εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

TABLE

DES IDYLLES ET DES INSCRIPTIONS.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.			Pages.
Θυρίς ἢ οἰδύ.	1	Άλεις.	84
Φαρμακeutρία.	8	Διοσκουροι.	87
Αἰπόλος ἢ Αμαρυλλίς, ἢ Κω- μαςης.	15	Ερατης ἢ Δυσίρας.	96
Νόμεις.	18	Ηρακλίσκος.	99
Οδοιποροί, ἢ βούκολαςαι.	22	Ηρακλῆς λεοντοφονος, ἢ κα- τα τὰ ἀντιγραφα, Λυ- γίου πλῆρος.	104
Βουκολίαςαι.	31	Βαλχαι.	114
Θαλυσία, ἢ ἐαρινὴ οδοιπο- ρία.	33	Οαρίστus Δαφνίδος καὶ Κο- ρης.	116
Βουκολίαςαι.	39	Ηλακᾶτα.	122
Νόμεις ἢ βουκολοί.	44	Παιδικά.	124
Εργατιναί ἢ Θύραςαι.	46	Εἰς νεκρον Αδωνιν.	126
Κυκλάφ.	49		
Λύτης.	52	ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.	
Τλας.	54	Α'.	129
Κυτίσκας εἰρῆς, ἢ Θουπικός.	57	Άλλο. β'.	1b.
Συρακουσαι ἢ Αδωνιαζου- σαι.	61	Άλλο. γ'.	1b.
Χαρίτης ἢ Ἱερών.	69	Άλλο. δ'.	130
Εγκωμιον εἰς Ἡτολημαιον.	73	Άλλο. ε'.	1b.
Ελᾶνης ἐπιθαλαμικός.	78	Άλλο. ς'.	131
Κρηκολεπτής.	81	Εἰς ἀγαλμα Ασκληπιοῦ. ζ'.	1b.
Βουκολισκος.	82	Επιταφίον Ορβανος. η'.	132
		Άλλο. θ'.	1b.

TABLE.

	Pages.		Pages.
Εἰς ἀγαλμα Μουσῶν. ι.	132	Εἰς Ἐπιχαρμον. ιζ.	133
Ἐπιταφιοὶ Εὐσθενεὺς τοῦ φυσιογνώμονος. ιά.	<i>Ib.</i>	Ἐπιταφιοὶ Κλειτᾶς, τροφου Μηδίου. ιη.	134
Εἰς τριπόδα τῶν Διονυσῶν ἀπο Δημοτέλους. ιβ.	<i>Ib.</i>	Εἰς Ἀρχιλόχον. ιθ.	<i>Ib.</i>
Εἰς ἀγαλμα τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ.	<i>Ib.</i>	Εἰς ἀνδριάντα Πεισαγδρου τοῦ τῆν Ἡρακλείαν ποιη- σαντος. κ.	<i>Ib.</i>
Ἐπιταφιοὶ Εὐρυμειδόντος. ιδ.	133	Εἰς Ἰππώνακτα. κά.	135
Εἰς τὸ αὐτο. ιε.	<i>Ib.</i>	Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ βίβλον. κβ.	<i>Ib.</i>
Εἰς Ἀνακρεόντος ἀνδριάν- τα. ις.	<i>Ib.</i>	Εἰς Βερνίκην.	<i>Ib.</i>
		Ἐπιγράμμα.	<i>Ib.</i>

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΘΥΡΣΙΣ Ἡ ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΘΥΡΣΙΣ, ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΔΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄδ' ἄγε τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τῆνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· ἄδ' ὃ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ·
Αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράχον, αἶγ' αὖ τὸ λαψῇ·
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
Ἄ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ κκλὸν κρέας, ἔς κ' ἀμέλξης.

ΑΙΠΟΔΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἧ τὸ καταχῆς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ μῶσαι τὰν οὔδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὸν σακίταν λαψῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέστη
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕσερον ἀξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αἴης, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
ὧς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρίκαι,
Συρίσθεν, τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω.

ΑΪΠΟΛΟΣ.

Οὐδέμεις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐδέμεις ἄμμεν
Συρίσθεν· τὸν Πᾶνα, δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεχμακῶς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καὶ οἱ ἀεὶ θριμεία χολὰ ποτὶ ῥωνὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἔκεο μώσας.)
Δεῦρ', ὑπὸ τᾶν πετελέων ἐσδόμεθα, τῷ τε Πρίπῳ
Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ἅπερ ὁ Δῶκος
Τῆνος ὁ πωμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἱ δὲ κ' αἰήσης,
ὧς ποκα τὸν λιβύαθε ποτὶ χρόμιν ἄσας ἐρίσθων,
Λιγὰ τέ τοι δῶσώ διδυματόκον, ἐς τρεῖς ἀμείλξει,
Ἄ δὲ ἔχρυσ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύδιον, κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσθον·
Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρύεται ὕψοθι κισσός,
Κισσὸς ἐλιγρὺς πεκωνισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτόν
Καρπῷ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικίους' ἐπέεσσι. Τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ριπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπρᾶς, ἐφ' ᾗ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εὐκίῳ.
 Φαίης κεν γυίων νῦν ὅσον σθένας ἔλλοπιέυσεν·
 Ὡδὲ οἱ ᾠδήκοντι κατ' ἀνχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ εὐντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄδας·
 Τυτθὸν δ' ὅσπον ἀπῶθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος
 Πυρνάϊαις σφυλαῖσι καλὸν ἐβρίθην ἁλώα.
 Τὰν ἐλτός τις κῶρος ἐφ' αἰμασκαῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δὲ μιν δὴ ἁλώπεκας· ἅ μὲν ἂν ὄρχως
 Φοιτῇ σινωμένα τὰν τρώξιμον, ἅ δ' ἐπὶ πύρραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τό παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιζον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζη.
 Λυτὰρ ὁ γ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλειται δὲ οἱ οὐτέ τι πτήρης,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος,
 Ἀιπολικόν τι θάπημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεὶ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρόεντα μέγχι λευκοῖο γάλακτος·
 Οὐδ' ἔτι πῶ ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραυτοῦ· τῇ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμεαι,
 Ἀκέν μοι τὴν φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσας·
 Κ' οὔτοι τι φθονέω. πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰρ αἰοῖδας
 Οὐτί πῶ εἰς αἶδαν γε τὸν ἐπαλεῖδοντα φυλάτεις.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοῖδας.
 Θύρσις ὅθ' ὦ ἔξ Αἰτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδε ἁ φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἀρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνης ἐτάκετο, πᾶ ποκὰ νύμμαι;

Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἡ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥέον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' ἄιτνας σκοπιάν, οὐδ' ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Πολλαὶ οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθ' Ερμᾶς πρᾶτιςος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔραπται;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὦ 'πόλοι ἦνθον.
 Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
 Κῆφα, Δάφνι τέλαν, τί τὺ τάκειαι; ἅ δέ τε κῶρα
 Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

Ἀρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ζατεῦσ'· ἃ δύσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

« Βώτας μὲν εἰλέγεις· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 » Οἰπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
 » Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

» Ἀρχετε βωκολικᾶς, etc.

« Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένους, οἷα γελῶντι,
 » Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. »
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

Ἄνυσ παρὸν ἔρωτα; καὶ ἐς τέλος ἄνυσ μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθέ γε μὲν ἀδεία καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
 Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
 Κῆπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγξεῖν.
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Τὰν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμεῖψατο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσάτῃ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθήσῃ.
 Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμι δεδύκειν.
 Δάφνις κ' εἰν αἶδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Οὐ λέγεται τὰν Κύπρην ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' ἴδαν,
 ἔρπε ποτ' Ἀγρίσαν· τῆναι δρύες, ὧδε κύπερος,
 ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἠραῖος χ' ὠδῶνις, ἐπεὶ καὶ μάλα νομεύει,
 Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Αὐτίς ὅπως ζασῇ Διομήδεος ἄσσαν ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχην μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὧρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὕμνιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,

Οὐκέτ' ἀνά θρυμῶς, οὐκ ἄλστα· χαῖρ' Ἀρέθουσα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὥδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρων καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ὡ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεᾶ μακρὰ Λυκαίου,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τᾶν Σκελάν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἁγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγ' αἰοιδᾶς.
Ἐνθ' ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοισι μελίπνονον
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλᾶν, περὶ χεῖλος ἐλκτόν.
Ἢ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄλκην ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγ' αἰοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἐναλλα γένεοντο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνείκει,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὡ' λαφροὶ ἔλκοι,
Κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἥθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὴν λίνα πάντα λειοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χ' ὡ Δάφνις ἔθα ρόον, ἔκλυσε δῖνα
Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.

Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τὸ τε σκύφος· ὥς μιν ἀμείλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνῳ καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσω.

ΛΙΠΡΑΘΣ.

Πληρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν ζόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πληρές τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγυλῶ ἰσχάδα τρώγοις
 Ἀδείων, τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ᾤδεις.
 Ἡνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει·
 Ὡρᾶν πεπλυσθαι νῦν ἐπὶ κρήναισι δοκαεῖς.
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴν δ' ἄμελγέ νῦν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιρτάσῃτε, μὴ ὁ τράγος ὕμνῳ ἀναστῇ.



ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θεέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
 Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶδς ἄνωγ',
 ὧς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
 ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
 Οὐδ' ἔγνων, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
 Οὐδὲ θύρας ἄβραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
 ἄιχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρωσ ταχυνᾶς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
 Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν
 Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιῇ.
 Νῦν δὲ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
 Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχχα, δαῖμον,
 Τᾷ χθονία θ' Ἐκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
 Ἐρχομέναν νεκύων ἀνὰ τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
 Χαῖρ', Ἐκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδουσα χερεῖονα μήτε τι Κίρκης,
 Μήτε τι Μηδεῖας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἰὺγξ, ἔλκε τὴν τήνην ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Αλφιτά τοι πρῶτον τυρὶ τάσσεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θεέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
 Πάσσω ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὁσέα πάσσω.

Ἰὺγξ, etc.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

9.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἶθω· χ' ὡς αὐτὰ λακίει μέγα καππυρῖσασα,
 Κηξαπίνης ἄφθη, κοῦδ' ἐ σποδὸν εἶδομες αὐτῆς,
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἰὺξ, etc.

Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
 Χ' ὡς δινεῖθ' ὄδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
 Ὡς κείνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρησι Σύρησιν.

Ἰὺξ, etc.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἅδᾳ
 Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέεσυλι, ται κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
 Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἰὺξ, etc.

Ἠνίδα σίγῃ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' αἴηται·
 Ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ ζέρονων ἔντοσθεν ἀνία,
 Ἀλλ' ἐπὶ τήνῃ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἰὺξ, etc.

Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ·
 Εἴτε γυνὰ τήνῃ παρακέκλειται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
 Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασία φαντὶ
 Ἐν Δίᾳ λασθήμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας.

Ἰὺξ, εἰλε, etc.

Ἰπκομανὲς φυτὸν ἐς παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἔκλον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίτρας.

Ἰὺξ, ἔλκε, etc.

Τοῦτ' ἀπὸ πᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφιν,
ὧ γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἱ αἱ, ἔρωσ ἀνερῆ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφύς ὡς λυμνάτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας ;

Ἰὺξ, ἔλκε, etc.

Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέεσυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταυθ' ὑπόμαζον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῷ δίδεμαι· ὁ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Καὶ λέγ' ἐπιφύσσοισα, τὰ Δέλφιδας ὁσέτα πάσσω.

Ἰὺξ, ἔλκε, etc.

Νῦν δὴ μόνη εἰῶσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι ; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο ;
Ἦνθ' ἂν τῷ Ὑβούλοιῳ καναφόρος ἄμμεν Ἀναξῶ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τὰ δὲ πόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισαδόν, ἐν δὲ λίαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκτετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ μ' ἂν Θευχάρηλα, Θραῖσσα τροφὸς ἂν μακαρίτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὴν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἂν μέγλειτος
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κάμφειλαιμένα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίδας.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Ἦδη θ' εὔσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,

Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάρμυκον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιγρύνουσι γενειάς,
 Στήθεα δὲ ζυλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ, Σελάννα,
 ὧς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Χ' ὡς ἶδον, ὡς ἐμάκην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαιᾶς· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκτετο, κοῦδὲ τι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἰκᾷδ' ἀπῆνθον
 Ἔγνω· ἀλλὰ μέ τις κκυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
 Κεῖμαι δ' ἐν κλυτῇρι δέκ' ἅματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Καὶ μευ χρώς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψω·
 Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 Ὅς ἐ' ἔτ' ἤς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρρησα;
 Ἢ ποίας ἔλιπον γραῖας δόμον, ἅτις ἐπαῖδεν;
 Ἄλλ' ἤς σὺ δὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Χ' ὦτω τᾷ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
 Εἰ δ' ἄγε Θέζυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὸν Τιμωγήτοιο παλαίεσσαν.
 Τηναὶ γὰρ φοιτῇ, τηναὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Κηπεὶ κἄ νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχ' αὖ νῦν,
 Κεῖφ', ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδ'·
 ὧς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόγυρον
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ μιν ὡς ἐνόησα

Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράξέό μευ τὸν, etc.)

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
Ἰδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
Οὐδὲ τι φωνᾶσαι θυνάμαν, οὐδ' ὅσπον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροᾶ πάντοθεν ἴσα.
Φράξέό μευ τὸν, etc.

Καί μ' εἰσὶδὼν ὦ "ζοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πύξας,
Ἐξετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Ἡ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσπον ἐγὼ θῆν
Πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαῖα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τέον καλέσασα τότε ζέγος, ἥ με παρῆμεν.
Φράξέό μευ τὸν, etc.

Ἰνθον γὰρ κήγῳν, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἡ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέησι περιζώεσθαι ἐλικτάν.

Φράξέό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ εὐαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῖμαι·
Εὐδον δ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν ζόμα τεῦ ἐφίλασα.
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἂ θύρα εἴχετο μοχλῶ,
Πίντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὕμεις.
Φράξέό μευ τὸν, etc.

• Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν·
 Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 ὧ γυναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαίσειο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζέό μεν τὸν, etc.

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 Ἄνέρος. ὥς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἅ ταχυπειθής
 Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θερμότερ' ἥς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
 Χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κοῦτέ τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίσας
 Μάτηρ τὰς γε ἐμὰς ἀλλητρίδος, ἅ τε Μελιζοῦς,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
 Ἀὖ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκσεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὥς ἄρα Δέλφεις ἔραται·
 Κῆτέ μιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέις ἰδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
 Ἀκράτῳ ἐπεχειτο, καὶ ἐς τέλος ὥχετο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ ζεφάνοισι τὰ δώματα τήνα πυκάσθεν.
 Ταῦτά μοι ἅ ξεῖνα μυθήσατο. ἔξι δ' ἀλαθής.
 Ἡ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 Νῦν δὲ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέ ποκ' εἶδον.
 Ἡ ρ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λείλασαι;

Νῦν μὲν τοῖς φίλοις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμέ
 Λυπῇ, τὰν Αἰδάο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξέϊ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίεα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀπεανὸν τρέπε πώλους,
 Πόινι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέζαν.
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχρος· χαίρετε δ', ἄλλοι
 Ἀζέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαθοί.



ΑΙΠΟΛΟΣ Ἡ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,

Ἡ

ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ται δέ μοι αἶγες
 Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος ἐντάς ἐλαύνει.
 Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλამένε, βόσκει τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὰν κρᾶναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
 Τὸν Λιδυκὸν κνέκωνα φυλάσσει, μὴ τυ κορύψῃ.

ὦ χάριεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
 Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἔρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
 Ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
 Νύμφα, καὶ προγόνειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμολγές ἐμὸν ἄχος. αἴθε γινοίμην
 Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμην,
 Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέρην, ἃ τὺ πυκνέσθῃ.
 Νῦν ἔγνω τὸν ἔρωτα· βαρὺς Διός· ἦ ῥά λαίνας
 Μασδὸν ἐθηλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
 ὣς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀρέον ἄχρῃς ἰάπτει.
 ὦ τὸ καλὸν ποθοῦῶσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρου
 Νύμφα, πρόσπτυσξάι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἔς· καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

Τὸν ζέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδοισι σελίνους.
 Ἄ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆγα ἀλεῦμαι.
 Ὡπερ τὼς θύνῳς σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὰ' ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκ' αὖ μευ μεμναμένω εἰ φιλῆεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῦν τάλαιθέα κοσκινόμεντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιδίας; οὐκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἔγκειμαι· τὴν δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἢ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ Ἄ Μέρμνωνος Ἐριθακίς ἄ μελανόχρως
 Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρήπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. ἄρα γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἄσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.

Ἰππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν εἰλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἄ δ' Ἀταλάντα
 ὧς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.

Τὰν ἀγέλαν χὼ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἃ χάρισσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν οὐρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλεόν ἄγαγε λύσσας,
 Ὡς οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασθοῖο τίθηται;

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα;
Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' αἰίδω,
Κεισσῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.



ΝΟΜΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΙΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἢ πᾶ ψε κρύδων τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μωσχία, κήμει φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βοκόλος ἔρχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφειον ἔρχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κέρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἃ μήτηρ Πολυδεύκης ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Κ' ὦχετ' ἔχων σκάπανον τε καὶ εἵκατι τουτόθε μάλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῷς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεῖντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὖται· τὸν βωκόλον ὡς κηκὸν εὖρον.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ἢ μὲν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λείλειπται
Τῶς τε· μὴ πρόωκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Οὐ δῶν· ἀλλ' ὅκ' αὖ μιν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κόμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκμον ἀμφὶ Κάτυμονον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος· αἶθε λάχουεν
Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι
Τῇ Ἡρᾷ τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Καὶ μὲν εἰς ζομάλιμον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκα,

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Φεῦ, φεῦ· βασιεύνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων
Εἰς Αἶδαν, ὅκκ καὶ τὸ κακῆς ἡράσσοο νίκας.
Χά σύρτηξ εὐρώτι παλύνεται, ὅν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΪΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελιττίας,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκροῦμαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἃ Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὀπλάς, κῆθωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναικες
Μακρὸν ἀνέκυσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλασεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Ω χάρισσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασιύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσπον ἀπέσθας.
Αἱ αἱ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγηει.

ΚΟΡΪΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἶθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θαρσεῖω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ εἰαίας
Τὸν θάλλον τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λίπαργος.

ΚΟΡΎΔΩΝ.

Σίτθ' ἄ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
 Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 Εἴθ' ἦν μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἄ γὰρ ἄκανθα
 Ἄρμοι μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
 Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἄ πόρτις ὄλοιτο.
 Ἐς ταύτην ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΎΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς οὐνχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσίχον ἐς τὰ τύμματα, καὶ ὀλίκαν ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΎΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.
 Ἐν γὰρ ὄρει ῥάχμοι τε καὶ ἀσπάζαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἵπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλαι
 Τήναι τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΎΔΩΝ.

Ἀγκάν γ', ὦ δειλαῖς· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
 Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κπελάμβανον, ἄμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὐγ', ἄνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἦ Σατυρίσκοις
 Ἐγγύθεν ἦ Πλάεσσι κακοκνήμεισιν εἰσδῶι.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδηλλαιον εἰ.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰγεεε ἐμαὶ τήνον τὸν ποιμένα τὸν Σωβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ κάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττε' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρῶτον κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὴν γὰρ πόκα, θῶλε Σωβάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν πομπύσθεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ' λεύθερε. τίν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποτ' ἔθα νάκος; εἰπέ Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δισπότηϊ ἦε τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίχ' ἔθυσσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγαν· τὴν δ', ὦ κακὲ, καὶ τότε' ἐτάκεν
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐ μάν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
 Τὸν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
 Τὰς πέτρας, ὠνθρωπε, μανείς ἐς Κραῖθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μάν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ ἴγαθῆ, Νύμφας,
 (Αἶτ' ἐμὶν Διοί τε καὶ εὐμενέες τελέθουεν,)
 Οὐ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἐκλεψε Κομάτας.

ΔΑΚΩΝ.

Αἶ τοι πιεῦσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
 Ἄλλ' οὖν αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
 ἱερόν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔς κ' ἀπειπής·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Υς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
 Ὀριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸ τὸν εὐδοτον ἀμνὸν ἔραιθε.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμεν;
 Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
 Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅς τις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὥς τὸ, πεποῖθαι,
 Σφῶξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
 Ὀριφος ἰσοπαλὴς· τὸ (ἴδ' ὁ τράχος οὔτος) ἔρισδε.

ΔΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλλπει· ἄδιον ἀσῇ
 Τὰδ' ὑπὸ τὰν κόττην καὶ τάλσεα ταῦτα καθίξας.

Ψυχρὸν ὕδωρ τῆναι καταλείβεται· ὥδε πεφύκει
Ποία, χ' ἄξιβάς ᾄδε, καὶ ἀκρίδες ὥδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμῆς
Ὀμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιδέπεν, ὃν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδιδάσκον. ἴδ' ἄχαρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτῶς;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίχ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Δῖδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτάς ἐτρύπη.

ΔΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕδὲ ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἔρφ' ὥδ', ἔρπε· καὶ ὕστατα βωκολιχεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἐρψῶ τῆναι· τουτῷ δρύες· ὥδε κύπειρος,
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσαι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῷ κραναὶ δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὀρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἄσκιᾶ οὐδὲν ὁμοίᾳ
Τᾷ παρὰ τίν' βάλλει δὲ καὶ ἄπίτυς ὑψόθεν κώνυς.

ΔΑΚΩΝ.

Ἢ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἰριζ τᾷδε πατησῆς,
Αἶκ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα. ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τιν' ὀσθοντι κακώτερον, ἢ τὺ περ ὀσθεις.

Στασώ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις· ρασώ δὲ καὶ ἀδύος ἄλλον εἰλαῖω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἱ δὲ κε καὶ τὸ μόλῃς, ἀπαλὰν πτέρην ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσίτῃται δὲ χιμαῖραν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκις ἄρνων
Στασώ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῇ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλῆα κηρί' ἐχοίσας.

ΔΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
Τὰν σαντοῦ πατίων, ἔχε τὰς θρύας. ἀλλὰ τις ἄμμε
Τίς κρενῆϊ; αἰθ' ἐνθοὶ ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἱ λῆς, τὸν δρυτόμον βωερέομες, ὅς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσσεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΔΑΚΩΝ.

Βωερέομες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ κέλει νιν.

ΔΑΚΩΝ.

Ἴθ', ὦ ξένη, μεκκὸν ἄκουσον
Τῇδ' ἐνθόν· ἄμμε γὰρ ἐρίσθομες, ὅς τις ἀρείων
Βωκολιασάς ἐντι. τὸ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσωνι,
Ἐν χάριτι κρήνης, μήτ' ὦν τὸ γὰ τοῦτον ὀνέσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τᾶν Νυμφῶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα

Τὸ πλεόν ἰθύνης, μήτ' ὦν τὴ γὰ τῷδε χαρίζη.
 Ἄ δέ τοι ἅ ποιμένα τῷ Θουρίῳ ἐντὶ Συδάρτα·
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὀρῆς, φίλε, τῷ Συβαρίτα.

Δ Α Κ Ω Ν.

Μή τὴ τις ἠρώτα, ποττῷ Διὸς, αἶτε Συδάρτα,
 Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κίχισε, τὸ ποιμνιον; ὥς ἄλλος ἐσσί.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
 Κούδεν καυχέομαι· τὴ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

Δ Α Κ Ω Ν.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις·
 Ζῶντ' ἄφες. ὦ Παιῶν, ἡ ζωμῦλος ἦσθα, Κομάτα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλεόν ἢ τὸν ἀοιδὸν
 Δάφνιν. ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

Δ Α Κ Ω Ν.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὀπόλλων φιλεῖ μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
 Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἴγας ἀμείλω,
 Καί μ' ἅ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμείλεις;

Δ Α Κ Ω Ν.

Φεῦ, φεῦ, Δάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἵκατι πληροῖ
 Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἅ Κλεαρίσα,
 Τὰς αἴγας παρελῶντα, καὶ ἄδύ τι ποπυλιάσσει.

ΔΑΚΩΝ.

Κῆμέ γάρ ὁ Κρατίδας τὸν πομένα λιὸς ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐςὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἰμασιαῖσι πεφύκει.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γάρ οὐδ' ἀκύλοις ὄρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Δεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κῆγὼ μὲν θωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾷς ἀρκυύθῳ καθελών· τινεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΔΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ
Τῶν οἷν τῶν πελλάν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾷς κοτίνῳ ταὶ μηχανάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάπαντες τοῦτο γεώλοφον, ἅτε μυρίκαι.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾷς δρυὸς οὔτος ὁ Κώνναρος, ἔ τε Κυναίθα;
Τουτεὶ βοσκήσεσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δὲ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητῆρ,
Εργὸν Προξίτελης· τᾷ παιδί δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΔΑΚΩΝ.

Χ' αμῖν ἐντὶ κύνων φιλοποιήμιος, δε λύκος ἄγχει·
Ὅν τῷ παιδί διδοῖμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηθῆτε τὸν ἀμὸν,
Μὴ μεν λωβάσθητε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

ΔΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὀρῆτε, τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσθω·
Οὕτω κ' ὑμεῖς θῆν ἐρεθίσθετε τοὺς καλαμυτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισῶ τὰς θασυνέρκους ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Δαίει φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισῶ τοὺς κανθάρος, οἱ, τὰ Φιδώνδα
Σύνα κατατρώνοντες, ὑπηνέμιοι ποτίζονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢ οὐ μέμνησ', ὅτ' ἐγὼν τυ κατήλασα, καὶ τὸ στυγρῶς
Εὖ ποτε πεγγλίζου, καὶ τὰς θρυοὺς εἶχεο τήνας;

ΔΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημι· ὅσα μὲν ποτα τῶνδε τυ θάσας,
Εὐμέφας ἐπέθης, καλῶς μάλα τούτῳ γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθην;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κήγῳ μὲν κνίσθω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσει.
Εὐθὺν τὰν κυκλάμενον ὄρουσσι νυν ἐξ τὸν Ἄλαντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρείτω γάλα, καὶ τὸ δὲ, Κραῖθι,
Οἶνω κορφύροις, τὰ δὲ τ' οἰσία καρπὸν ἐνέικαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ρείτω χ' ἅ Συδαρίτις ἐμὴν μέλι, καὶ τὸ ποτ' ὀρθρον
Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κλίπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταῖ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγILON αἶγες ἔδουσι,
Καὶ σχῆνον πατίοντι, καὶ ἐν κομάροις κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἶσσι πάρεςι μὲν ἅ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὥς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὶν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὧτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήθευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ᾤρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀχθόνα κίσσας ἐρίσθην,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοιαι· τὸ δ', ὦ τάλαν, ἐσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι χέλομαι τὸν ποιμένα. τιν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ, Ξύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμφῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσο παῖσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κήγῶν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαῶ
Καττῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτι ποκ' ἤδη
Ἄνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὕμνιν ἀλεύμαι.
Αἴγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὕμνε
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύπτιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τὰν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.



ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ καὶ Δάφνις ὁ Βουκόλος εἰς ἓνα χώρον
 Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
 Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
 Ἐσθόμενοι θέρους μέσφ' ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
 Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισθεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἃ Γαλάτεια
 Μάλοισεν, θυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
 Καὶ τύ νυν οὐ ποθορῆσθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
 Ἀδέα· συρίσδων· πάλιν ἄδ', ἴδε, τὸν κύνα βάλλει,
 Ἄ τοι τῶν οἴων ἔσεται ὑκοπός· ἃ δὲ βαῦσθαι
 Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δὲ νυν καλὰ κύματα φαίνει,
 Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγυλοῖο θείουσιν.
 Φράζω, μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνέμαισιν ὀρούσῃ
 Ἐξ ὁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροᾶ καλὸν ἀμύξῃ.
 Ἄ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
 Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνέκα φρύττει·
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κνεῖ λίθον· ἧ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
 Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτασιν ἀνεβάλλετο, καὶ τὰδ' ἄειδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνίχ' ἔβαλλε,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἔμὸν τὸν ἔνα γῆκεν, ὃ ποθόρημα
 Ἔς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τηλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
 Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέσσι φυλάξῃ.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημα,
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμί γυναῖκ' ἔχεν· ἃ δ' αἶψια
 Ζαλοῖ μ', ὦ Παιᾶν, καὶ τάσσεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰςρεῖ παπταίνουσα ποτ' ἄντρά τε καὶ ποτὶ ποιμνας.
 Σίγα δ' ὕλαστέιν νεν καὶ τᾶ κυνί· καὶ γάρ, ὅκ' ἦρων
 Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ρύγχος ἔχουσα.
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιμνυτὰ με πολλὰκι πεμψεῖ
 Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔς κ' ὁμόσση
 Αὐτά μοι σορέσεις καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
 Ἢ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, (ἧς δὲ γαλάνα
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἅ μίκα κῆρα
 (ὧς παρ' ἐμὴν κέκρεται) κατεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀδόντων
 Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφανε λίθοιο.
 ὧς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρις εἰς ἑμὸν ἔπτυσσα κόλπον·
 Ταῦτα γὰρ ἃ γραῖα με Κοτυτταρίξ ἐξεδίδασεν,
 Ἄ πρὶν ἀμάντεσι παρ' ἱπποκόωντι ποταῶλει.
 Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
 Κὼ μὲν τῷ σύρεγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
 Αὖλει Δαμοίτας, σύριγδι δὲ Δάφνης ὁ βώτας
 Ὄρχευντ' ἐν μαλακᾷ ται πόρτις αὐτὶνα ποίει·
 Νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσεται δ' ἐγένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ΄.

Ἦν χρόνος ἀνίχ' ἔργον τε καὶ Εὐκλείτης ἐς τὸν Ἄλντα
 Εἰρκομες ἐπὶ πόλιν· σὺν δὲ τρίτος ἄμιν Ἀμύντας·
 Τῇ Διοί γάρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
 Κ' Ἀντιγόνης, δύο τέκνα Δυνάστου· εἴ τί περ ἐσθλὸν
 Χαῖν· τῶν ἐπ' αὐτοῖσιν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
 Χάλκωνος, Βούρηντος δὲ ἐκ ποδὸς ἄννα κράναι,
 Εὐ γ' ἐνερασάμενος πέτρῃ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτῶν
 Δίγυροι πετέλει τε εὖ σκιον ἄλσος ἔρανον·
 Χλωρεῖσιν πετάλοισι κατηραρές κομόωσαι.
 Κοῦπω τῶν μεσέων ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σῆμα
 Ἄμιν τῷ Βρασιῖδι καταφαίνεται, καὶ τίς ὁδὸν
 Ἐξλὸν σὺν· Μοῖσαςσι Κυδωνικὸν εὐρομας ἄνδρα,
 Ὀνομα μὲν Δυζίδαν, ἧς δ' αἰκιδας· οὐδὲ κί τις μεν
 Ἠγνοίῃσιν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰκιδῶν ἔσχα' ἔκει·
 Ἐκ μὲν γὰρ λαπίου πασύτριχος εἶχε τράχηος
 Κνακὸν ὄνυ· ὅμοισι, νίκας ταμίεσσιν ποτὶ σθέν·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ ἐθήσασσι γέρον· ἐσφίγγετο πύπλος·
 Ζωστῆρι πλακαρῶ· ῥοκκῶν δ' ἔχεν ἀγροκλαίον
 Δεξιτερῇ κερύονεν, καὶ μ' ἀτράμας εἶπε σσαπρὸς
 Ὀμματι μευδιδόντι — γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖλες —
 Σιμυχίδα, πᾶ δὴ τὸν μεσαπέρειον πόδας ἔλας,
 Δνίκα δὲ καὶ σκυρὸς ἐφ' αἰμασιαῖσι παθεύδει,

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται;
 Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τιως ἄζων
 Λανὸν ἐπιθρώσκει; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀΐδει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψην· Λυκίδα φίλε, φαῖντ' ἅπαντες
 ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 ἔν τ' ἀμνητῆρσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσθην
 ἔλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε θαλυσιᾶς· ἡ γὰρ ἑταῖροι
 Ἄνδρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελευτῶντι,
 Ὀλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πῖνον μέτρω
 Ἀ δαίμων εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἁλώων.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αἶώς)
 Βωκολιασθώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασσει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν ζόμα, κῆμ' ἄγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθής,
 Οὐ δᾶν· οὐ γὰρ πω; κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σκαλίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
 Ἀείδων, βᾶτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσθω.
 ὧς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἅδ' ὧ γελᾶσθαι,
 Τᾶν τοι, ἔφα, κορύναν θωρύττομαι, οὔνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 ὧς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅς τις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελίσσαι δόμον Ὀρομῆδοντος,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χίον ἀοιδὸν
 Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
 Σμειχίδα· κίγῳ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρίσκει
 Τοῦθ' ὅ; τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύθριον ἐξεπόνασα.
 ἔσσεται Ἀγέλαακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,

Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὕγρὰ διώκη
 Κύματα, κ' ὠρίων ὄτ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη,
 Αἶκιν τὸν Δυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἄλκυόνες σφρεσεῦντι τὰ κύματα, τῶν τε Θάλασσαν,
 Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, δς ἔσχατά φυκία κινεῖ·
 Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μᾶλιστα
 Ὀρύχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα·
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλήναν
 ὦρια πάντα γένοετο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἔκοιτο.
 Κήγῳ, τήνῳ κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἥ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοίων ζέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Ἡτελατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμένους κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
 Χ' ἁ ζιβᾶς ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδὲλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σέλινῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
 Ἀτὰρ αἴσιν κυλίεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δὲ, Δυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσσει,
 ὧς ποκα τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δάρνις ὁ βώτας,
 Χ' ὥς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὥς δρύες αὐτὸν ἐθρήνεον,
 Ἰμέρα αἶτε φύονται παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Εὖτε χιῶν ὥς τις κατετάκατο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἡ Ἄθω, ἥ ῥοδόπαν, ἥ Καύκασον ἐσχατόεντα·
 Αἴσει δ', ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζωὸν ἰόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος,
 ὧς τέ νιν αἰ σμαῖ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι,
 Οὔνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέει νέκταρ.

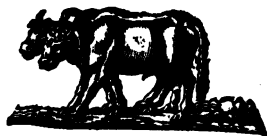
Ὡ μακαρίζῃ Κομάτα, τὺ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὺ κατεπλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
 Κηρία φερόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπύνασας.
 Αἴθ' ἐπ' ἐπεὶ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὄφελος ἤμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,
 Φωνᾶς εἰσαίων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἀδὺ μελισσόμενος κατακέλισο, θεῖε Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κήγῶν τοι ἐφάματ'· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμ' αἰδοῦσαι ἀν' ὄρεα βωκολέοντα
 Ἔσθλα, τὰ περ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄσπετος φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρεν·
 Ἀρξέσῃμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοῖσαις.
 Σμεχχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δευλὸς
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἰαρος αἶγες ἔρανται.
 Ἰρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῃ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγγχνουσιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄρις,
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄρις, ὃν οὐδὲ περ αὐτὸς ἀσίδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμυγι παρὰ τρεπόδουσι μεγαίρει,
 Ὡς ἐκ παυδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀρέον αἶθερ' ἔρωτι.
 Τόν μοι, Πάν, Ὁμόλας ἱερὰν πίδον ὥς· ἰλόγχα,ς,
 Ἄκλιτον τήνοιο φῖλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
 Εἴτ' ἔς' ἄρα Φιλίνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πάν φίλε, μὴ τί τυ παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων
 Τανίκα μαρτίσθουσιν, ὅτε κρία τυτθὰ παρείη·
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροά πάντ' ὀνύχεσσι
 Δακνόμενος κνέσαις, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
 Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω
 Ἐβρον πᾶρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,

Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπίεσσι νομεύουσιν,
 Πίτρη ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκίτι Νεῦλος ὀρατός.
 Ὑμμες δ' Ὑετίδας καὶ Βυθιάδος ἀδὺ λεπόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες Ξανθάς εἶδος αἰπὺ Διώνας,
 ὧ μέλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετ' ἐμοὶ τόξῳσι τὸν ἡμερόεντα Φιλέον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξείνον ὁ δῦσμορος οὐκ ἔλατ' ἐμν.
 Καὶ δὴ μὲν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἶ, αἶ, φαντί, Φιλίνε· τό ται καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ.
 Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε,
 Μηδὲ πάδας τρέβωμες· ὁ δ' ἄρθριος ἄλλον ἀλέπτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀντηραῖσι διδοίη·
 Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριξε, Μόλων ἀγχοῖτο παλαίερας·
 Ἄμμεν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γράϊα τε παρείη,
 Ἄτις ἐπαφύσσοισα τὰ μὲν καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Τόσσ' ἐφάμην· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβάλον, ἀδὺ γελᾶξας,
 Ως πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμες.
 Χώ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἄρισερά, τὸν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χώ καλὸς Ἀμύντεχος, ἦν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμυνάσιν ἐκλίνθημεν,
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαυότες οἰκαρέοισι.
 Πολλὰ δ' ἄμμεν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἰγυριοι πετέλαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειχόμενον κελάρυσδε.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροθαμνίσιν αἰθαλίωνας
 Τέττιγες λαλαγσύντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βράτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις·
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔξενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Πάντ' ὥσθ' ἐν Ξέρος μάλα πίονος, ὥσθ' ἐ' ὀπώρας.
 Ὄχλαι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα
 Δαψυλῶς ἄμμιν ἐκλύθ' ἐτο· τοὶ δ' ἐπέχυντο
 Ὀρπακας βραβύλοισι καταδρίθοντες ἔρασδε.
 Τετράεινες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσιν,
 Ἄρά γ' ἐπ' αὐτὸνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐξάσατο Χείρων;
 Ἄρά γ' ἐπ' αὐτὸν τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάκω
 Τὸν κρατερόν Πολύφαιον, ὃς ὄρεσι νῆας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλῖα ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
 Βωμῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἅς ἐπὶ σωρῶ
 Αὐθις ἐγὼ πᾶξ' αἶμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γιλάξαι,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.



ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 4.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΔΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
 Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλας.
 Ἄμφω τῶγ' ἤτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
 Ἄμφω συρίσθεν δεδαμημένῳ, ἄμφω αἰίδεν.
 Πρῶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλας·

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῆσαι;
 Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς αἰίδων.
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνης τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Πομπᾶν εἰροπτόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλα,
 Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' αἰίδων.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Χρήσθεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσθεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσθω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσθω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ πεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θῆς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πάνα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
 Χ' ἁ μήτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Ταύταν κατθέειν· τὰ δὲ τῷ πατρός σου καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢ μὲν τοι κίγῃ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρώαν νῦν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κἀλχιμός γε διακλισθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοός ἐσσεταὶ ἀμείων;

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμεν,
 ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτεῖ.
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὃ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αἶδον, ὃ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὢν αἶειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλας.
 Ἔττα θ' ἀμοιβαῖν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὸν
 Βωκολικόν· οὕτω δὲ Μενάλας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγρια καὶ ποταμοὶ, Ξεῖον γένος, αἱ τε Μενάλκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἄσπε μῆλος,
 Βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἔνθη
 Δάφνης ἔχων θαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κραῖναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίσδει Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίαι,
 Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 ἔνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπαινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χὼ ποιμᾶν ξηρὸς τανόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἔνθ' οἷς, ἐνθ' αἵγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάναα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
 ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη
 Χὼ τὰς βώας βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ὦ τράγε, τᾶν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σμαῖ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
 ἔν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλω,
 ὧς Πρωτεύς φώκας, καὶ Ξεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται;
 Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἦ τιως ἄϋων
 Λανὸν ἐπιθρώσκει; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἄρβυλίδεσσιν αἰεῖει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φιλε, φαντὶ τὺ πάντες
 ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 ἔν τ' ἀμητῆρесси· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 ἔλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
 Ἄνδρες εὐπέπλω Δαυμάτερι δαῖτα τελευντι,
 ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίοιμι μέτρω
 Ἀ δαίμων εὐκρίθον ἀνεπλήρωσεν ἁλῶν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ὥς)
 Βωκολιασδόμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασεῖ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν ζόμα, κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθής,
 Οὐ Δᾶν· οὐ γὰρ πω; κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σακελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλητᾶν,
 Αἰίδων, βάρτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελᾶξας,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν θωρύττομαι, οὔνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἁλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅς τις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χίον ἀοιδὸν
 Ἄντια κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἄλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
 Σμιχιίδα· κηγὼ μὲν, ὄρη φίλος, εἰ τοι ἀρέσκει
 Τρυθ' ὅ; τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύθριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσεται Ἀγέσνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλᾶναν,

Χῶταν ἐφ' ἐσπερίους ἐρίφοις νότος· ὕγρα δ' ἰώκη
 Κύματα, κ' ὠρίων ὄτ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχη,
 Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 Ῥύσται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἄλκυόνης ζορεσύντι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν,
 Τόν τε νότον, τόν τ' εὐρον, δς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
 Ἀλκυόνες, γλυκυαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μέλιχα
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα·
 Ἀγείνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μετυλλάναν
 Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοον ὄρμον ἱκοίτο.
 Κήγῳ, τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἥ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοίων ζέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Ἡτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πάρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χ' ἅ ζεῖάς ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδῆλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγείνακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίσσῃσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρεῖδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνέυς·
 Εἷς δέ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσπεϊ,
 ὧς ποκα τᾶς ξενείας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώταις,
 Χ' ὥς ὄρος ἀμφοπολεῖτο, καὶ ὥς ὀρύες αὐτὸν ἐθρήνην,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Εὖτε χῶν ὧς τις κατετάκτο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἡ Ἄθω, ἥ Ῥοδόπαν, ἥ Καύκασον ἐσχατόεντα·
 Αἰσεῖ δ', ὧς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζωὸν ἐόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος,
 ὧς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμῶνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,
 Οὐδενὰ οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ ζόματος χεῖ νεκτρ.

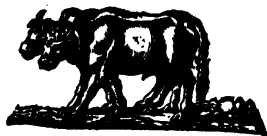
Ὡ μακαρίζε Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὺ κατεπλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
 Αἰθ' ἐπ' ἐμαυτοῖς ἐναρίθμιος ὥφελος ἦμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἐν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,
 Φωνᾶς εἰσαίων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἀδὺ μελισσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κηγῶν τοῖ ἐφάμεν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμ' αἰδοῦσαν ἐν' ὄρεα βοσκολέοντα
 Ἔσθλα, τὰ περ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγασσε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπεύροχον, ὧς τυ γεραίρειν.
 Ἀρξέωμ', ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοῖσαις.
 Σιμυχίδα μὲν Ἑρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δεῖλός
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
 Ὀρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῃ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγγνοις ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄρις,
 Ἔσθλός ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδὲ περ αὐτὸς αἰδεῖν
 Φοῖβος σὺν φόρμυγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίρει,
 Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἶθετ' ἔρωτι.
 Τόν μοι, Πᾶν, Ὀμόλας ἔρατόν πέδον ὅς τ' ἰελογχας,
 Ἀκλιτον τήνοια φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσεις.
 Εἴτ' ἔς' ἄρα Φιλίνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἐρδοῖς, ὦ Πᾶν φίλε, μὴ τί τυ παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισι ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων
 Τανίκα μαρτίσθουσιν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσεις, κατὰ μὲν χρέα πάντ' ἐνύχισσι
 Δακνόμενος κνέσαιο, καὶ ἐν κνιδάισι καθεύδοις,
 Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὄρεσι χεῖματι μέσσω
 Ἔδρον παρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,

Ἐν δὲ Ξέροι πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεςσι νομεύουσιν,
 Πέτρῳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν σὺνέτι Νεῖλος ὁρατός.
 Ὑμμεῖς δ' Ὑετίδας καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λεπόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες Ξανθάς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
 ὧ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοιισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετέ μοι τὸξισι τὸν ἡμερόεντα Φύλινον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῶσιμος οὐκ ἐλαΐ μεν.
 Καὶ δὴ μὲν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναικες,
 Αἰ, αἰ, φαστί, Φύλιν· τὸ τοι καλὸν ἄνθος ὑποῖρεϊ.
 Μηκέτι τοι φρουρέωμε· ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε,
 Μηδὲ πάθας τρέβωμε· ὁ δ' ὄρθρος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαυσεν ἀνηραῖσι διδοίη.
 Εἰς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
 Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρεῖν,
 Ἄτις ἐκπεθύσσοισα τὰ μὴ κελὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Τόσσ' ἐφάμην· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβάλον, ἀδὺ γελάξας,
 Ως πάρος, ἐκ Μοισῶν Ξεινήιον ὥπασεν ἡμες.
 Χώ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὸν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντεχος, ἔν τε βαθύαις
 Ἀδείας σχίνιοι χαμπυρίσιν ἐκλίνθημεν.
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰκαρέοισι.
 Πολλὰ δ' ἄμμεν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἵγειροι πετλέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφῶν ἐξ ἄντροιο κατειχόμενον κελάρυσδε.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὁροθαμνίσιν αἰθαλίωνες
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις·
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Πάντ' ὥσθ' ἐν θέρους μάλα πίονος, ὥσθ' ἐ' ὀπώρας.
 Ὄχλαι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα
 Δαψιλῶς ἄμμι' ἐκλύοντο· τοὶ δ' ἐκέρχυντο
 Ὀρπακας βραχύλοισι καταδρίθοντες ἔρασδε.
 Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσιν,
 Ἄρά γ' ἐπ' αὖτις Φόλω κατὰ λαῖνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐξάσατο Χείρων;
 Ἄρά γ' ἐπ' αὖτις τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαιον, ὃς ὄρεσι νῆας ἔδραλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεύσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
 Βωμῶ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῶ
 Αὐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γαλάξαι,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.



ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ἦ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
 Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
 Ἄμφω τῶγ' ἦτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
 Ἄμφω συρίσδεν δεδαμημένῳ, ἄμφω αἰίδεν.
 Πρῶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῖσαι;
 Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς αἰίδων.
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Πομπᾶν εἰροπτόκων ὅτων συρρετὰ Μενάλκα,
 Οὐποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τὴ γ' αἰίδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὢν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ πεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμύνον.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμύνον· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν
 Χ' ἁ μήτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριζμεύντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νεκρῶν;

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν καταθείην· τὰ δὲ τῷ πατρὶός σου καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢ μὲν τοι κτήγῃ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρώαν νεν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κλάχμός γε διαπχισθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἴσσεται ἀμείων;

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλίσσωμες,
 ὧς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αἰδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὧν αἰεὶδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλλας.
 Ἔττα δ' ἀμυιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνης αἰοιδᾶν
 Βωκολικᾶν· οὕτω δὲ Μενάλλας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Ἄγκρα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἵ τι Μενάδκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφυλὲς ἄσσε μέλος,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθῇ
 Δάφνις ἔχων θαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερόν φυτόν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
 Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάδκας
 Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἀφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὔθата πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 Ἐνθ' ἃ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τανόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάναα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
 Ἐνθ' ὁ καλὸς Μῶλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη
 Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Ὡ τράγε, τᾶν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σμαῖ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
 Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μῶλω,
 Ὡς Πρωτεύς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνευμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα

Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θάειν ἀνέμων·
 Ἄλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
 Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὴν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' ἀχύμους,
 ὄρνισιν δ' ὑσπλαγξί, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
 Ἄνδρὶ δὲ παρθενηκᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἡράσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλῃς.

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἔεισαν.
 Τὰν πυμάταν δ' ᾧδ' οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδευ τᾶν ἐρίφων, φεῖδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
 Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς εἶν πολλοῖσιν ὀμαρτῶ.
 ὧ Δάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθείως σὺν παιδὶ νέμοντα.
 Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτι καμῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὐθατὰ πλήσατε πᾶσαι,
 ὧς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
 Δεύτερος αὖ Δάφνις λεγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀεῖδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθρὴς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἡμεῖς ἔφασκεν·
 Οὐ μὲν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν ἀντᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
 Ἄδει' ἅ φωνά τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα.
 Ἄδῃ δὲ χῶ μόσχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἅ βῶς·
 Ἄδῃ δὲ τῷ θέρειος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾷ δρυὶ τὰὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾷ βοῖ δ' ἄ μύσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
 ὧς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

ΔΙΠΟΔΟΣ.

Ἄδῃ τι τὸ ζόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκονέμεν ἢ μέλι λείχεν.
 Λάσδεο τὰς σύρτγας· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολίοντα διδάξαι,
 Τήναι τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
 ὧς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νεκίσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὧς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὦτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀπάχοιτο.
 Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγχετο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκρηθος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.



ΝΟΜΕΥΣ Ἡ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον 9'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΝΟΜΕΥΣ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΔΕΟ, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
 ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
 Μόσχως βωσὶν ὑφίντες, ἐπὶ ζείραισι δὲ ταύρωσ.
 Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκειντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
 Μηδὲν ἀτμυγελεῦντες· ἡμῖν δὲ τὸ βωκολιάσδευ
 ἔμποθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄδῃ μὲν ἄ μόσχος γαρύεται, ἄδῃ δὲ χ' ἄ βῶς,
 Ἄδῃ δὲ χ' ἄ σύριγξ, χῶ βωκολος, ἄδῃ δὲ κήγών.
 Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν ζεῖδός· ἐν δὲ νένασται
 Λευκᾶν ἐκ θαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
 Λιψὸν κόμαρον τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
 Τῷ δὲ θέρους φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
 Ὅσπον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
 Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἡμῖν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μάτερ ἡμᾶ, κήγῳ καλὸν ἄντρον ἐνοικίω
 Κολίαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ
 φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χμαίρας·

Ὦν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ παρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυὶν ῥ' ἡχοῖα ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δὲ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν
 Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ ἀντίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἄγρως,
 Αὐτοφυῆ, τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
 Τήνῳ δὲ ζρόμβῳ καλὸν ὄσρασκον, οὗ κρέας αὐτὸς
 Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντε' οὔσιν· ὁ δ' ἐγκαναχθήσατο κόχλῳ.
 Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάν,
 Τάν ποτ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεῖσα νομεῦσι.
 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
 Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακί δὲ μύρμαξ,
 Ἰρηκες δ' ἱρηξὶν ἐμὶν δ' ἡ Μῶσα καὶ ὦδᾶ.
 Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνοος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἄνθεα, ὅσπον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρεῦντι
 Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτ' ὀδύνησάτο Κίρκη.



ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι.

ΜΙΔΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βουκαῖε, τί νῦν, ὦ 'ζυρε, πεπόνθης;
 Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρίν ἄγεις·
 Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
 ὥσπερ οἷς ποιμένας, τὰς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν·
 Ποῖός τις δαίλαν τὸ καὶ ἐκ μέσῳ ἅματος ἐσσή,
 ὃς νῦν ἀρχόμενος τὰς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῖδων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτερράμνω,
 Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τιτὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΔΩΝ.

Οὐδαμά· τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΔΩΝ.

Μηδὲ γε συμβαίνει χαλεπὸν χορίῳ κύνα γυῖσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἔγω, ὦ Μῖδων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΑΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλιῆς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάροτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπύρῳ ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται ;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυδάτα ,

Ἄ πρὸν ἀμώνιυσσι παρ' ἵπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖζεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλούτος,

Ἀλλὰ καὶ ὦ φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον ,

Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλει· ἄδιον οὕτως

Ἐργαξῇ· καὶ μὲν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινὰν μοι

Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίσσεια, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,

Ἰσχάν, ἀλιόκυσον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ ἶον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·

Ἄλλ' ἔμπαρ ἐν τοῖς ρεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.

Ἄ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
 Ἄ γέρας τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
 Αἰθεῖ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.
 Χρῦσοι ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ·
 Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχουσα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγε μᾶλον,
 Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ κακὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
 Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀσράγαλοι τεῦς,
 Ἄ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μᾶν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΑΩΝ.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
 Ως εὖ τὰν ἰδεῖαν τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.
 Ὡ μοι τῷ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
 Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ Λυτιέσῃ·

Δάματῆρ πολὺκαρπε, πολὺςαχν, τοῦτο τὸ λαῖον
 Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλισα.
 Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
 Εἴπη, σύκνοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
 Ἐς βορέην ἄνεμον τὰς κόρθους ἀτομὰ ὕμμεν
 Ἡ ζέφυρον βλέπτει· πιαίνεται ὁ ζάχυσ οὕτως.
 Σίτον ἀλοιῶντας φεύγει τὸ μεσαμβριὸν ὕπνον·
 Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλισα.
 Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένῳ κορυθαλλῷ·
 Καὶ λήγει, εὐδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
 Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
 Τὸν τὸ πιεῖν ἐγγεῦντα· πάρεσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
 Κάλλιον, ὧ πικμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψειν·
 Μὴ πικράμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμνον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλῶι ἄνδρας ἀεῖδεν·
 Τὸν δὲ τεόν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
 Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοῖσα.

ΚΥΚΛΩΨ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΟΥΔ' ἔννεν τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νεκία, οὐτ' ἔγχρισον (ἐμὶν δοκεῖ), οὐτ' ἐπίπασσον,
 Ἡ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
 Γίνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ῥάδιον ἐξί.
 Γνώσκων δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἱατρὸν ἐόντα,
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊζα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
 Ὠρχαῖος Πολύφαιμος, ἐκ' ἤρατο τὰς Γαλατίας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ ρέμα τὼς κροτάφους τε·
 ἤρατο δ' οὔτε ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ πεκύναις,
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ δῖες ποτὶ ταῦτιον αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρὰς ἐκ βοτάνης· ὁ δὲ τὰν Γαλάττειον αἰείδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἰὶνος κατετάκτο φυκιοέσσας,
 Ἐξ αὐῆς, ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριος ἐκ μεγάλης, τὸ οἱ ἤπατι πάῃς βέλεμον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθιζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ἰψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἶειδε τοιαῦτα·

ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέων' ἀποβάλλῃ;
 Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδῆν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρῶντέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ἔκκ' γλυκύς ὑπνος ἔχῃ με·
 Οἴχη δ' εὐθύς ἰοίσα, ὅκα γλυκύς ὕπνος ἀνῇ με.

Φεύγεις δ', ὥσπερ οἷς πολίων λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
 Ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, Ξέλοις' ὑακίνθινα φύλλα
 Εἰς ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' εἰσιδὼν τὸ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πω νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τιν' δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.

Γινώσκω, χαρίσσεα κόρα, τίνος οὔνεκα φεύγεις·
 Οὔνεκα μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Εἰς ὥτὸς τέταται ποτὶ θώτερον ὥς μία μακρά·
 Εἰς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλῃ.
 Ἄλλ' ὡὕτως, τοιοῦτος εἶναι, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθείες αἰεὶ.
 Συρίσθαι δ' ὥς οὔ τις ἐπίσσαι ὥδε Κυκλώπων,
 Τιν', τὸ φέλον γλυκύμαλον, ἀμὰ κήμαυτὸν αἰεῖδων
 Πολλάκι νυκτὸς ἀορί· τρέφω δὲ τοι ἐνδοκὴ νεβρώς,
 Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλ' ἀφίκεν τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσόν·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
 Ἄδιον ἐν τῶντῳ περ' εἶμι τὰν νύκτα διαΐεις·
 Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ βαδιναὶ κυκάρισσιν.
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἡ γλυκύκαρπος·
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἂ πολλοὶ δένδρεος Αἴτνα
 Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὶν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς μὲν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;
 Αἰ· θεὸς τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεες,
 Ἐντὶ θεοῦς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
 Καυόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχόμεν,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.

Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 ὧς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευ ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ σόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρά πλαταγώνι' ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρους, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
 ὧς' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι,
 Αἶμα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὥδ' ἀφίκηται·
 ὧς κεν ἴδω τί ποθ' ἄδῃ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένηοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
 (Ὡς περ ἐγὼν νῦν ὥδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
 Πομαίνειν θ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμείλγειν,
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον θριμείαν ἐνεῖσα.
 Ἀ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὁρώσά με λεπτὸν ἔοντα.
 Φασὶ τὸν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
 Σφύσθεν· ὡς ἀνιὰθῃ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Τοῖς ἄρνεσσι φέρεις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
 Τὰν παρεῖσαν ἀμείλγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλὰ συμπαίσδεν με κόραι τὸν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω.
 Ἀηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι ἡμῆς.
 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποιμαίνειν τὸν ἔρωτα,
 Μουσίσιδων· ῥᾶεν δὲ διᾶγ', ἡ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

ἭΛΥΘΕΣ, ὦ φίλε κούρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,
 Ἥλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι χηράσκουσιν.
 Ὅσπον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραδύλοισι
 ἥδιον, ὅσπον ὅς σφετέρης λασσιωτέρῃ ἀρνός,
 Ὅσπον παρθενικὴ προσφέρει τριγῶναιο γυναικός,
 Ὅσπον εὐαφροτέρῃ μόσχου νεβρός, ὅσπον ἀκιδῶν
 Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτῃ πεττηνῶν.
 Τόσπον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
 Ἥλιου φρύττοντος ὀδοιπóρος ἔδραμον ὥς τις.
 Εἰθ' ὅμαλοι πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες
 Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.

Δοιῶ δὴ τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνίλος, φαῖα χῶ' μυκλαίσδων.
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἶταν.
 Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσω ζυγῶ, ἥ ῥα τότε ἦσαν
 Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γάρ, ἀγήρῳ
 Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀγγεῖλειεν ἔμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἵτησιν
 Πᾶσι διὰ ζόματος, μετὰ δ' ἡθίοισι μάλισα.
 Ἀλλ' ἥτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες

Ἔσσανθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν
 Ψεύδεα ῥηνὸς ὑπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀδλαδῆς εὐθύς ἔθηκας,
 Διπλάσιον δ' ὠνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
 Ὀλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
 Ξείνων ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 ὣς δὲ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος σεφάνοισιν ἔην πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
 Ὀλβιος, ἕξῃς παισὶ φιλήματα κείνα διαίτῃ.
 Ἢ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπέβορρεῖ,
 Δυδῆ ἴσον ἔχειν πέτρῃ κόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
 Πεύθονται, μὴ φάυλον, δτήτυμον ἀργυραμοιβοί.



ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Οὔχ ἄμιν τὸν ἔρωτα μόνους ἔτεχ', ὥς ἐδοκῦμες,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αἴριον οὐκ ἐπεροδόμε·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκοεπάρθιος υἱός,
 ὅς τὸν λιν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παῖδες,
 Τῷ χαρίεντος Ἰλα, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντας,
 Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥστι φίλον νῆα,
 ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοιδίμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέποχ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 Οὐδ' ὅχχ' ἅ λεύκεππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς αἶας,
 Οὐδ' ὅπότ' ὀρτάλεχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρώεν,
 Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεῦρῳ·
 ὣς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἁλᾶθρον ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κώας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἄρις ἦες συνέποντο,
 Πασάν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὀφελός τι,
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώϊνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεσιν Ἰλας εὐδρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσεδραμε Φᾶσιν,

Αἰσὶς ὧς, μέγα λαΐμα, ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσαν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Παλειάδες, ἰσχυαῖα δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένον εἶαρος ἦδη·
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκειτο Δεῖος ἄωτος
 Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶ
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ αὐντί·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὐλακας εὐρύοντι βῆες τριβόντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Θίνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Διαιωνοί· πολλοὶ δὲ μίαν σορέσαντο χαμεύναν.
 Διμῶν γάρ σφιν ἔπειτο, μέγα ριβάδεσσιν ὄνειαρ·
 ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν δ' ἐτάμνοντο κύπειρον.
 Κῶχεθ' Ἰλας ὁ ἔσθθός ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀσεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγχιος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ Θρία πολλὰ πεφύκει,
 Κυκνῶνόν τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδιαντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωσις·
 ἔδρατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δεῖναι θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὀρώωσα Νυχτεία.
 ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῶ πολυχανδέα κλωσσύν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πάσαι ἐφυσαν·
 Πασάων γὰρ ἔρωις ἀπάλας φρένας ἀμφοκαλύψεν.
 Ἀργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπτε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἀπ' οὐρανῷ ἦριπεν ἀσθήρ
 Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι

Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπίεσσιν·
 Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
 ᾧ ἔχετο, Μαιωτικὴ λαβὼν εὐκαμπεία τόξα,
 Καὶ ρόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρίς μὲν Ἰλῶν αὔσεν, ὅσον βαθύς ἤρυγε λαμός·
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔκτετο φωνά·
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
 ὣς δ' ὀπότε· ἠὺ γένειος ἀπόπροθι λίς ἰσακούσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τις ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἔτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτουσιν ἀκάνθαις
 Παιδα ποθὼν δεδόνато, πολὺν δ' ἐπιλάμβανε χώρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἁλώμενος ὅσος ἐμύγησεν
 Ὄρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μένειν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων.
 Ἰζία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ᾗ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιπος Ἰλᾶς μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλῆν δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν,
 Οὐνεκον ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 Πεζὸς δ' ἐς Κόλῳχος τε καὶ ἄξενον ἔκτετο Φᾶσιν.



ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Ἡ ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΙΡΗΝ πολλά τὸν ἄνδρα θυώνυχον.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτόν,

Αἰσχίν

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομε, οὐχ ὡς λῶσα, θυώνυχε.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χ' ὡ μύσαξ πολὺς οὗτος ἄρ', ἀναλίοι δὲ πικῖνοι·

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀρίστο Πυθαγορίδας,

Ὠχρὸς, κῆρυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἤμεν.

Ἦρατο μὲν καὶ τῆνος (ἡμῖν δοκεῖ) ὁπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσθεις ὦ γὰρ ἔχων· ἡμεῖς δ' ἄχαριςσα Κυνίσκα

Ἰβρίσθαι· λασῶ δὲ μανίς ποκα, θρίξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἰεὶ τὸν φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ φαιρόν. ὥμως δ' εἰπὼν, τί τὸ καίνον;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὀργεῖος, κήγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ σρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμῖν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βύβλειον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἥς πότος ἀδύς.
Ἦθη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,
ὦτινος ἦθελ' ἑκαστος· ἴδρι μόνον ὦτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδίδοκτο.
Αἰ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ· τίς ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ φθηγῆ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἦθθα· εὐμαρῶς καὶ ἀπ' αὐτῆς καὶ λύκον ἄψαις·
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Δάδα τῷ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν.
Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
Χ' ἀμῖν τοῦτό δι' ὥτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχά οὕτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάται' εἰς ἄνδρα γενεῖων.
Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοῖ τέτταρες ἐν βάθει ἡμες,
Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα
Ἐκλαεν εξαπίνης θαλερώτερον ἢ παρὰ μητρί·
Παρθένιος ἐξαίτης κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
Τάμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὸν, θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
Ἦλασα, κέλλαν αὐθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλος,
ἔξω ἀπώχετο θάσσον. Ἐμὸν κακόν, οὐ τοι ἀρέσσω;

Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 θάλπει φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μάλα ῥέοντι.
 Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν
 Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 ὠκυτέρα μαλακῶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ἧ πόδες ἄγον.
 Αἶνος Δὴν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἵκατι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα· ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 ἔξ ὧ ἀπ' ἀλλήλων, οὐδὲ θρακιεὶ κέκαρμαι.
 Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶνται·
 ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,
 Λύσανοι Μεγαρχῆς, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποσέρξαμμι, τὰ πάντα κεν εἰς θεὸν ἔρποι·
 Νῦν δὲ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ θυώνιγες, γεύμεθα πίσσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμυχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οὔδα· πλὴν Σῆμος, ὃ τᾶς Ἐπιχάλκου ἔρασθεις,
 Ἐκπλεύσας, ὕγυις ἐπανήλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
 Πλευσοῦμαι κήγῳ διακόντιος· οὔτε κάκιος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμολῶς δὲ τις ὁ σρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὀφελει μὲν χωρεῖν κατὰ νοῦν τὸν ὧν ἐπεθύμεις,
 Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥς' ἀποδημεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἔλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποιός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,

Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
 Εἰδώς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
 Οἷα χρὴ βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα. ὥς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
 Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακώς
 Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν. Θρασὺν ἀσπιδιώταν,
 Ἄ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφοιν πελόμεσθα
 Πάχτες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὸν ἐς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν.



ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΓΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐνδοῖ Πραξινόα;

ΕΥΝΟΗ.

Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτὰ·
ἔμβλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κάλλεα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζεῦ.

ΓΟΡΓΩ.

ὦ τὰς ἀδαμάτω ψυχᾶς, μολις ὕμνῳ ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντὰ κρηπίδες, παντὰ χλαμυδοφόροι ἄνδρες·
Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρῳ ἔμ' ἀπεικίεις.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦτ' ὁ πάρερος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαδ' ἐνθῶν,

ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Οὔχ' ἀμῖν τὸν ἔρωτα μόνους ἔτεχ', ὡς ἐδοκῦμες,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ' ἀμῖν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αἴριον οὐκ ἐσπερόμε·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκοπαρθεὺς υἱός,
 ὅς τὸν λῖν ὑπέμενε τὸν ἄγριον, ἥρατο παιδὲς,
 Τῷ χαρίεντος Ἰλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντες,
 Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥστι φίλον νῆα,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοιδίμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέποτ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἅμαρ ὄροιτο,
 Οὐδ' ὅτχ' ἅ λεύκεππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς αἶας,
 Οὐδ' ὅπότ' ὀρτάσσετο μενυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
 Σεισαμέναις πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεῦρα·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινῶν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κώας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἄρις ἦες συνέποντο,
 Πασᾶν ἐκ πολίων προλεσγμένοι, ὣν ὀφελός τι,
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἠρωτῆνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ἰλας εὐδρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ' ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξείξε, βαθύν δ' εἰσεδραμε Φᾶσιν,

Αἰετὸς ὧς, μέγα λαΐτμα, ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔζαν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πηλεΐαδες, ἰσχατιαὶ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἰαροῦ ἤδη·
 Τᾶμος ναυτιλίας μιννάσκειτο θεῖος ἄωτος
 Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὸν
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμυχρ' ἀέντι·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντιίδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὔλακας εὐρύοντι βόες τρίθοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαίτα πένοντο
 Δαιωνιοὶ· πολλοὶ δὲ μίαν ζορέσαντο χαμεύναν.
 Δαιμών γάρ σφιν ἔπειτο, μέγα ριβάδεσσιν ὄνειαρ·
 ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν δ' ἐτάμνοντο κύπειρον.
 Κῶχθε' Ἰλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιθόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀζεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι ἐπὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκσον ἄγχοις ἔχων· τάχα δὲ κρᾶναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει,
 Κυζικέον τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδίκαντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εὐλείωνός τε ἄγρωσις·
 ἔδδει δ' ἐν μίσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μάλις, ἔαρ θ' ὀρώωσα Νυχτεία.
 ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανθεῖα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπιγεόμενος· ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
 Πασάων γὰρ ἔρωις ἀπκλὰς φρένας ἀμφεκαλυψεν.
 Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπτε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀσῆρ
 Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἐταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιῆσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσιν

Δακρύνοντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί
 ὦχετο, Μαυωτιγί λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρίς μὲν Ἰλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἦρυγε λαιμός·
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνά.
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἶδετο πόρρω.
 Ὡς δ' ὅπότε· ἡγῆνευος ἀπόπροθι λίς ἐσακούσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τις ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἔτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτουσιν ἀκάνθαις
 Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπιλάμβανε χώρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσος ἐμόγησεν
 Ὄρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναὺς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων.
 Ἰζία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ἄ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιπος Ἰλᾶς μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλῆην δ' ἥρωες ἐκερτόμενον λιποναύταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 Πεζὸς δ' ἐς Κόλχωις τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.



ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Ἡ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 18.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΪΡΗΝ πολλά τὸν ἄνδρα θυώνυχον.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτόν,

Αἰσχίν

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῶρα, θυώνυχε.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χ' ὡ μύσαξ πολὺς οὗτος ἄρ', ἀναλίοι δὲ κικίνοι·

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀρίστο Πυθαγορίδας,

Ὠχρὸς, κένυπόδατος Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.

Ἦρατο μὲν καὶ τῆνος (ἐμὴν δοκεῖ) ὅπτῳ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσθαι ὡ γὰρ ἔχων· ἐμὲ δ' ἄχαρίσσα Κυνίσκα

Ἰβρίσθαι· λασῶ δὲ μανεῖς ποκα, θρίξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἶε τὸν, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἔθελον κατὰ ραῖον. ὥμως δ' εἰπὸν, τί τὸ κακόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὀργεῖος, κήρῳ, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἵπποδιώκτας
Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμῖν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἥς πότος ἀδύς.
Ἥθη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,
Ἄγνωσ ἦθελ' ἑκάστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο.
Αἰ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ· τίς ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ φθελγῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἤθθα· εὐμαρῶς κεῖ ἀπ' αὐτῆς καὶ λύχνον ἄψαις·
Ἐντὶ Δύκος, Δύκος ἐντὶ, Δάδα τῷ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν.
Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
Χ' ἀμῖν τοῦτό δι' ὥτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχά οὕτως·
Οὐ μὲν ἐξήταξα, μάται' εἰς ἄνδρα γενεῶν.
Ἥδη δ' οὖν πόσιος τοῖ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα
ἔκλειν εξαπίνης θαλερώτερον ἢ παρὰ μητρί·
Παρθένος ἐξαίτης κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν Ἰσῆς τὸν, θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
ἤλασα, κέλλαν αὐθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλος,
ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὗ τοι ἀρέσκω;

Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλαττε φίλον· τήνῃ τὰ σά δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
 Μάστακα δ' οἶα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελεῖδων
 Ἄψορρον ταχυνὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 Ὠκυτέρα μαλακῆς ἀπὸ διφρακτος ἔδραμε τήνα
 Ἰθὺ δέ' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ἧ πόδες ἄγον.
 Αἶνος θῆν λέγεται τις, ἔδα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἵκατι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐνεία ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα· ποτὶθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλήλων, οὐδὲ Θρακίς· ἰκέαρμαι.
 Οἱ δὲ Δύκος νῦν πάντα, Δύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶνται·
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
 Λύσανοι Μεγαρηες, ἀτμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποσέρεξαμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι·
 Νῦν δέ ποθ', ὥς μῦς, (φαντὶ Θυώνηγε, γεύμεθα πίσσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμνησάνοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῆμος, ὁ τᾶς Ἐπιγᾶλκου ἔρασθεῖς,
 Ἐκπεύσας, ὑγίης ἐπανήλθ', ἐμὸς ἡλεσώνας.
 Πλευσοῦμαι κήγῳν διακόντιος· οὔτε κάκιος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμολὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ὦφελε μὲν χωρεῖν κατὰ νοῦν τὸν ὦν ἐπεθύμεις,
 Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥς' ἀποδημεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἑλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποιός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,

Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μάλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτούμενος, οὐκ ἀνακεύων,
 Οἷα χρὴ βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα· ὥς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
 Δῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακώς
 Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν· θρασὺν ἀσπιδιώταν,
 Ἄ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ προτάφοιν πελόμεσθα
 Πάχτες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν.



ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΔΑΙΟΝ α.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΓΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐνδοῖ Πραξινόα;

ΕΥΝΟΗ.

Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτὰ·
ἔμβλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κάλλιχα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζεῦ.

ΓΟΡΓΩ.

ὦ τὰς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντὰ κρηπίδες, παντὰ γλαμυθηφόροι ἄνδρες·
Ἄδ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρῳ ἔμ' ἀποιεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦτ' ὁ πάρερος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαθ' ἐνθὼν,

Ἰλεόν, οὐκ οἴκησεν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 Ἀλλάλαις, ποτ' ἔρην φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἔμειο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τσὸν ἄνδρα, φίλα· Διώνα, τοιαῦτα,
 Τῷ μικρῷ πασιόντος· ὀρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Απφῦς μὰν τῆνος· πρῶαν, (λέγομες δὲ πρῶαν θῆν
 Πάντα) νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσθων,
 Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χώμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας.
 Ἐπτά δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,
 Πέντε πόκις ἔλαβ' ἐχθίς, ἔπαις ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεύ.
 Βάμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκαύῳ χρεῖμα καλὸν τι
 Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.

Ὦν εἶδες, χ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπην ὦρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνέθρυπτε
 Θές πάλιν· αἱ γαλάαι μαλακῶς χρήσθοντι καθεύδῃν.
 Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὁμως· μὴ πουλὺ, ἅπληξε,
 Ἔγχει ὕδωρ· θύσανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὅκοῖα θεοὺς ἰδόνκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλᾶξ τὰς μεγάλας παῖ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχίς ἐμπερόναμα
 Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατίδα τοι ἀφ' ἱσῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γαργοῖ· πλέσιν ἀργυρίῳ καθαρῶ μνάς
 Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτίθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέδα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· τὸ καλὸν εἶπας·

Τῷ μπιέχοντι φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίβες. οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος.
 Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 Ἐρωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παιῖσδε, λαβοῖσα,
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
 Ὡ θεοί, ὅσπος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακὸν; μύρμακες ἀνάρημοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖς, πεποήνται καλὰ ἔργα.
 Εἰς ὧ ἐν ἀθανάτοις δ' τεκνῶν· οὐδαίς κακοεργὸς

Αελείται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτισί·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κερποταμένοι ἄνδρες ἔπαισθον,
 Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
 Ἀδίσα Γοργοί, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισαὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλος, μὴ με πατήσης.
 Ὅρθός ἀνέξα ὁ πυρρός· ἰδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσής·
 Εὐνόα, οὐ φονεῖ; διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.
 Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοί.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν·
 Τοὶ δ' ἔδαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὺτὰ συναγειρομαι ἤδη·
 Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμίεζα δεδοίκα
 Ἐκ παιθός· σπεύδωμες. ὅσος ὄχλος ἔμμιν ἐπιρρεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Προσενθεῖν

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
 Καλλίεζα παίδων, παίραξ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός· ἂ πρὸς οὐτις ἀπώλετο θυσία.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' ἦραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσοι ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεοπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὴν,
 Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτῆ, μὴ τὴν πλανηθῆς.
 Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχου, Εὐνόα, ἀμῶν.
 ὦ μοι δευλαία, δίχα μεν τὸ Δερίτριον ἦδη
 ἔσχισαι, Γοργοῖ. πότε τῷ Διὸς, εἴ τι γένοιο
 Εὐδαίμων, ὠνθροπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

Ἠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὥρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἄμμε περισθλων· χρηστοῦ κ' εἰκτίρμονος ἀνδρός·
 Θλίβεται Εὐνόα ἅμμεν· ἄγ', ὦ δευλα, τὴν βιάξεν.
 Κάλλις· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυθὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
 Δειπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πόντι· Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι ;
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβέα γράμματ' ἔγραψαν ;
 ὧς ἔτυμ' ἐζήκанти , καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδνεῦντι ,
 Ἐμψυχ' , οὐκ ἐνφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαπτός ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
 Κλισμῷ , πρᾶτον Ἰουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων ,
 Ὁ τριφιλατος Ἄδωνις , ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Πκύσασθ' , ὦ δύσανοι , ἀνάνυτα κωτίλλοισαι·
 Τρυγόνες ἐκναισύνντι , πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ , πόθεν ὠνθρωπος ; τί δὲ τιν , εἰ κωτίλαι εἰμῆς ;
 Πισσάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις ;
 ὧς εἰδῆς καὶ τοῦτο , Κορίνθιαι εἰμῆς ἄνωθεν ,
 ὧς καὶ ὁ Βελλεροφών· Πελοποννησιγὶ λαλεῦμες·
 Δωρίσθεν δ' ἔξεσι , δοκῶ , τοῖς Δωρίεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ , Μελιτῶδες , ὃς ἀμῶν καρτερός εἴη ,
 Πλὴν ἐνός· οὐκ ἄλλῳ , μὴ μοι πενεᾶν ἀπομάχης.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα , Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
 Ἀ' τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις ἀοιδός ,
 Ἄτις καὶ Σπέρχην τὸν ἰάλεμον ἠρίευσσε·
 Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΤΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ.

Λέσποιν' , ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας ,

Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνι ἀπ' ἀνάνω Ἀχίροντες
 Μηνὶ θυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ἰφραι,
 Βάρδισαι μακάρων, ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
 ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεὶ τι φόροισαι.
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάτων ἀπὸ θνατῶν,
 Ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερονίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς ζῆθος ἀπασάξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυνύμμε καὶ πολύναι,
 Ἀ Βερονικεία θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀπιδάλλει Ἄδωνιν.
 Πάρ μὲν οἱ ὦρεα κῆται, ὅσα δρυὸς ἔκρη φέρονται,
 Πάρ δ' ἀκάλοι πάποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσσοις
 Ἀργυροίς, Συρία δὲ μύρω χρίσει' ἀλάδαςρα·
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται,
 Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῇ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω·
 Ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἑλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνά καὶ ἐρπετά τὰδε πάρεσι.
 Χλωραὶ δὲ σκιαῶδες, μαλακῷ βρήθοισαι ἀνήθῳ,
 Δείδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται ἔρωτες,
 Οἷοι ἀηδονίης ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πευώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἐδενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Διετὼ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
 Ἀ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἐξρωται κλῖνα τῷ Ἀδωνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
 Ὀκτωκαίδεκτης ἢ ἑννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ γενεῇ τὸ φιλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρὰ.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαίριτω ἄνδρα.

Ἀώθεν δ' ἅμμες νῦν ἅμα δρόσῳ ἀθρόοι ἐξοί.

Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πτύοντα,

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνυῖσαι,

Στήθεσι φαινομένοις, λεγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα,

Ἀμυθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων

Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάχιος ἦρωες,

Οὔθ' Ἔκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,

Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,

Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἅπαντα Πελασγοί.

Ἰαθι νῦν, φιλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσας.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ἔκκ' ἀφ' ἡμῶν, φίλος ἦξείς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἂν ἤλεια

Ὀλβία, ὅσα ἴσατι, πανολβία, ὡς γλυκυφωνεῖ.

Ἦρα ὅμως κ' εἰς οἶκον ἀνάρης Διοκλείδας,

Χώ' νῆρ ὄξος ἄγαν· πενᾶντι δὲ μηδὲ ποτ' ἐνθης.

Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.



ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

Αἶεϊ τοῦτο Διὸς κόραις μέλει, αἶν' ἀοιδοῖς,
 ὕμνεϊν ἀθανάτους, ὕμνεϊν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ αἰδόντι·
 ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰδόντι.
 Τίς γάρ τῶν ὅποσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αἶω,
 ἡμετέρας χάριτας ποτάσας ὑποδέχεται οἶκῳ
 Ἀσπασίως, σὺδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμφεῖ;
 Αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
 Πολλὰ με τυθάσθουσιν, ὅτ' ἀλήθειν ὁδὸν ᾔθου·
 Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσιν κέρη μίμνοντι βαλοῖσθαι,
 ἔνθ' αὖθις σφίσιν ἔδρα, ἐπὶ δὲ ἀπρακτοὶ ἴκωνται.
 Τίς τῶν νῦν τοιούτους; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
 Δινεῖσθαι σπεύδοντι· νεύκωνται δ' ὑπὸ κερδίασιν.
 Πᾶς δ', ὑπὸ πολλῶν χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξειται ἀθρεῖ
 Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρέψας τιλὴ δοίη.
 Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπώτερος ἢ γόνυ κνήμα.
 Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
 Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ὅλας πάντεσσιν Ὀμηρος·
 Οὗτος ἀοιδῶν λῶγος, ὅς ἐξ ἡμεῦ οἴσεται οὐδέν.
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσῶς

Κείμενος; οὐχ ἄδ᾽ε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβόμια ῥέζειν.
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ δὲ θέλοντι νέεσθαι·
 Μουσάων δὲ μάλιχα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
 Ὅφρα καὶ εἰν αἶδαο πεφυγμένος ἐσθλὸς ἀκούσης,
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρῃαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
 Ὡσεὶ τις μακρὰ τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας,
 Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμενα κλαίων.
 Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
 Ἀρμαλῆν ἔμμενον ἐμετρήσαντο πενέζαι·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπιάδαισι ἐλαυνόμεναι ποτὶ σакὸν
 Μόσχοι σὺν κεραεῖσι ἐμυκήσαντο βρόεσσι·
 Μυρία δ' ἄμπεδιον Κραώνιον ἐνδράσσαν
 Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κραώνιδαι·
 Ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἥδους, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
 Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν συγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τήνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν πεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκαιντο,
 Εἰ μὴ θεῖνός ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θεῖα ὀνομαζοὺς
 Ὀπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὥκεας ἔλλαχον ἵπποι,
 Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριεῖας Λυκίων ποτὲ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας, ἥ θεῖον ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ἤμνησαν ἀοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθῶν

Ζωός, καὶ σπῆλυγγα φυγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 Δηναῖον κλέος ἔσχευ· ἐσιγάθη δ' ἄν ὕφορβός
 Εὖμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγλαΐαις
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Δαίρτης,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδάι.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλθύνοντι θανόντων.
 Ἀλλ' ἴσος γάρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἄνι κύματα μετρεῖν,
 Ὅσσ' ἀνεμος χέρσωνδε μετὰ γλαυκῆς ὁλῆς ὠθεῖ,
 Ἡ ὕδατι νίξειν θολερὰν ἰοιδεῖ πλίνθον,
 Καὶ φιλοκερδείᾳ βεδλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαιρέτω ὅς τις τοῖος· ἀνήριθμος δὲ εἰ εἴη
 Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἥμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τιμᾶν τε καὶ ἀνθρώπων φιλόττητα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν εἰλοίμαν.
 Δίξηναι δὲ τίνη θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
 Σὺν Μοῖσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδοῖς
 Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευόντας.
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσεται ἀοιδᾷ,
 Ρίξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσπον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Σιμόντος, ὅθι Φρυγὸς ἔριον Ἴλου.
 Ἡδὴ νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρέγασιν·
 Ἡδὴ βράζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σακίεσσι βραχίονας ἰτρίνοισιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς ἱέρων, προτέρους ἴσος ἠρώεσσι,
 Ζώννυνται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
 Αἰ γὰρ, Ζεῦ κύδιζε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθήνα,

Κώρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
 Εἰλαχας μέγα ἄρ' ὕδασι Δυσμελείας ,
 Ἐχθροὺς ἐκ νάσσιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
 Σαρθέδιον κατὰ κύμα, φίλων μέρος ἀγγελέοντας
 Τέκνοις ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 Ἄρσα δὲ προτέρεισι πάλιν ναίοιντο πολίταις ,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωθήσαντο κατ' ἄρκας·
 Ἀγροὺς δ' ἐργάζοντο πεθαλότας· αἱ τ' ἀνάριθμοι
 Μήλων χυλιδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἀμπεδίων βληχοῖντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὐλῶν
 Ἐρχόμεναι σκυπναῖον ἐπισπεύδουιν ὁδίταν·
 Νεοὶ δ' ἐκπονέοντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ,
 Ποιμένας ἐνδίοις πεφυλαγμένους, ἐνδοθὶ δένδρων
 Ἀχτεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὕπλ' ἀράχνια
 Δεσπὰ διασχίσαντο, βόας δ' ἔτι μὴδ' ὄνομ' εἶη.
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
 Καὶ πόντον Σκυθοκοῖο πέραν, καὶ ὅπῃ πλατὺ τεῖχος
 Ἀσφάλτων δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασιλευεν.
 Εἰς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλοῦντι καὶ ἄλλους
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρίθουσιν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητῶν Ἰέρωνα.
 Ὡ Ἐτεόκλειοι χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον
 Ὅρχομενὸν φιλοῖσαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
 Ἄρλητος μὲν ἐγὼ μέμνομαι κεν· εἰς δὲ καλεόντων
 Θαρσήςσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρησιν ἰκοίμην,
 Καλεῖσθω δ' οὐδ' ὕμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἱ Χαρίτεσσιν ἔμ' εἶην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγῃτε Μοῖσαι,
 Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμεν ἀοιδαῖς·
 Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοιισι λογέσθω,
 Καὶ πύματος, καὶ μέσσοι· ὁ γάρ, προφερέστατος ἀνδρῶν.
 Ἡρώες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμειβίων ἐγένοντο,
 Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπὴν,
 ὕμνησαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
 Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθῶν,
 Παπταίνει, παρρόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργω.
 Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπὴν,
 Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων
 Ἐκ πατέρων, οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
 Ὁ Δαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
 Βουλὰν, ἂν οὔκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δῶμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Διέδηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
 Ἐδριάζει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰγλομήτραις·
 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνοιο
 Ἰδρυται, σερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδησι,

Χαίρων υιώνων περιώσιον υιώνοισιν ,
 ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας ,
 Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες .
 Ἀμφότεροι γάρ ἱπφγενὸς σφιν ὁ καφετρός Ἡρακλῆδάς ,
 Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἑσχατον Ἡρακλῆα .
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
 Νέκταρος εὐόδομον φάλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο ,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτραν ,
 Τῷ δὲ σιδάρεων σκύταλον , πεχαρσγμένον ὄξοις .
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον δάλαμον λευκοσφύρω ἦβας
 Ὅπλα , καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενεήταν Διὸς υἱόν .

Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλιτὰ Βερενίκα
 Ἔπρεπε θηλυτέραις , ὄφθαλος μέγα γεναμένοισι .
 Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχουσιν , Διώνας πότνια κόρα ,
 Κόλπον ἐς εὐώδη ραδιᾶς ἐπαιμάξατο χεῖρας .
 Τῷ οὖπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικί ,
 Ὅσπον περ Πτολεμαῖος ἐκν ἐφίλασεν ἄκοιτιν .
 Ἡ μὲν ἀντεφιλεῖτο πολὺν πλῆον· ὧδὲ κε παισὶ
 Θαρσύνσας σφετέρουσιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα ,
 Ὅππότε κεν φίλων βραῖνῃ λήχος ἐς φλοίσσας .
 Ἀζόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλετρίῳ νόος αἰὲν ,
 Ῥηϊδίαι δὲ γοναί , τέκνα δ' οὐποτ' εἰκότα πατρί .
 Κάλλει ἀριστύουσα θεῶων πότν' Ἀφροδίτα ,
 Σοὶ τήνα μεμῆλητο· σέθεν δ' ἐνεκν Βερενίκα
 Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύζονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα , πάροϊθ' ἐπὶ νᾶμα κατευθῆν
 Κυνέου καὶ συγγόν' αἰὲ πορθμῆα καμόντων ,
 Ἐς ναὸν κατέθηκας , εἰς δ' ἀπεθάσσαι τιμάς .
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄθε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
 Προσπνέει , κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας .

Ἀργεῖα κλέποφρυ, σὺ λαοφθόον Διομήδεα,
 Μισογομένα Ἰυδοίη, τέως Καλυδόνειον ἄνδρα·
 Ἀλλὰ θύεις βαθύκολπος ἀκοντιζέην Ἀχιλλῆα
 Διακίδα Πηληϊΐ· σὲ δ'· αἰχμητὰ Πηλομαίε,
 Αἰχμητὰ Πηλομαίην ἀρίζαλος Βερνέκα.
 Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογλὸν εὐντα
 Δεξαμένα παρὰ μητρός, ὅτε πρῶτον ἴδες ἄδω.
 Ἔνθα γὰρ Εἰλαίθηναν θώσαστο λυσίζωντον
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδισέσσαν.
 Ἄ δὲ οἱ εὐμενέουσα παρίετο, καὶ δ' ἄρα πάντων
 Νωδυνίαν κατέχυνε μελίῳ· ὃ δὲ πατρὶ εὐκωῶς
 Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Πῶς δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
 Φᾶ δέ, καθαπτομένα βρέφος χεῖρεσσιν φιλασιν·

Ὄλβιε πῶρε γένετο, τίσις δέ με τόσσον, ὅσον περ
 Δῆλον ἐτάμασεν πυανάμηνκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μιᾷ τμηῇ Τρώϊος καταθεῖο κολώναν,
 Ἴσον Δοριέεσσι τάμασι γέρας ἐγγύς ἐοῦσιν,
 Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.

ὧς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὃ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
 Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴστος αἰστὸς ὄρνις.
 Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίῳνι μέλνεται
 Αἰδοίου βασιλῆος· ὃ δ' ἔξοχος, ὃν πε φιλόσῃ
 Γεινόμενος ταπρώτα· πολὺς δὲ οἱ ὄλβος ὀπαθεῖ.
 Πολλὰς μὲν πρατίνει γαῖας, πολλὰς δὲ θαλάσσας.
 Μυρίαυ ἀπειροὶ τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
 Λῆϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
 Ἄλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διεράν ὅτε βώλακα θρύπτει.
 Οὐδέ τις ἄρεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἐκποντάδες ἐνδεδήμενται,

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ, ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀράβιας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφυλίοισι τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικίεσσι
 Σαμαίνε, Λυκίοις τε, φιλοποτόλμοισι τε Καρσί,
 Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄριζαι
 Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
 Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται
 Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγῶντι.
 Ὀλβῷ μὲν πάντας καταβιβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἐπ' ἅμαρ ἕκασον ἐς ἀφνὸν ἔρχεται οἶκον
 Πάντοθε· λαοὶ δ' ἔργα περιεέλλουσιν ἔπλοιοι.
 Οὐ γάρ τις δῆτιον πολυκῆτα Νεῖλον ἐπεμβάς
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐξάσατο κόμαις·
 Οὐδὲ τις αἰγυαλόνδε Τροᾶς ἐξάλατο ναὸς
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτήσιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
 Ξανθόχομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλιν·
 ἧ ἐπὶ πᾶγχυ μέλει πατρῴα πάντα φυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῇ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
 Οὐ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίοιι χρυσός,
 Μυρμάκεν ἄτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
 Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
 Πολλὸν δ' ἱφθίμοισι δεδῶρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐταίροις,
 Οὐδὲ Διωνύσου τίς ἀνὴρ ἱεροῦς κατ' ἀγῶνας

Ἰκετ' ἐπιστάμενος λεγυράν ἀναμείψαι ἀοιδᾶν,
 Ωι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασας τέχνας·
 Μουσάων δ' ὑποφῆται αἰείδοντι Πτολεμαῖον,
 Ἄντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες,
 Ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθιν πάλιν οὐκέτι νόσος.
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
 Στεινόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη.
 Μαρτὶ φίλα καὶ πατρὶ θυνώδεις εἰσάτο ναῶς·
 Ἐν δ' αὐτῷ χροσφὶ περικαλλέας ἡδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγός.
 Πολλὰ δὲ πικυνθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει,
 Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοσφῷ,
 Ἐκ θυμῷ ζήργοισα καστήνητόν τε πόσιν τε.
 Ὡδὲ καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οὗς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
 Ἐν δὲ λόχος ζόρνυσεν ἰαυέην Ζηνὶ καὶ Ἡρᾷ,
 Χείρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἴρις.

Χαῖρ', ὦ ναῖ Πτολεμαῖε· στήθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσσομαι ἀμειβόν· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπέδλητον
 Φθιγγόμοι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς εἴεις.



ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΛΑΜΙΟΣ.

ΕΪΔΥΛΛΙΟΝ ιη.

ἘΝ περ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανθότρεχι παρ Μενέλαω,
 Παρθενικαὶ δάλλοντα κόμαις ὑπέκλυον ἔχουσαι,
 Πρόσθε νεογρόντων θαλάμῳ χορόν ἐςέσαντο,
 Δώδεκα τὰι πρῶται πόλιος, μέγα χρήμα Λακωνῶν,
 Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλέξαντο τὰν ἀγαπατέην
 Μνασεύσας Ἐλέαν ὁ νεώτερος Ἄτρεος υἱός.
 Ἄειδον δ' ἄρα πάσαι ἐς τὸν μέλος ἐγκροτέουσιναι
 Ποσὶ περικλέκτοι, περὶ δ' ἔαχε δῶμ' ὕμναιον.
 Οὕτω δὲ πρῶτ' αἰ κατέδραυες, ὦ φίλε γάμβρό;
 Ἥ ῥά τις ἔσσι λίαν βῆρυγούμενος; ἢ ῥα φίλυνος;
 Ἥ ῥα πολὺν τιν' ἔπικες, ἔτ' εἰς σόντα κατεβέβη;
 Εὐδεν μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
 Παιῖδα δ' ἔφθ' σὺν παισὶ φιλοσόργῳ παρὰ μητρὶ
 Παισδεῖν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔκταν, καὶ ἐς αὖ;
 Κῆς ἔτος ἔξ ἔτος, Μενέλαω, τὰ νυὸς ἔδδ'.
 Ὅλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένην τοι
 Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀρεταί, ὡς ἀνύσαιο.
 Μοῦνος ἐν ἀμείβοις Κρονίδην Δία πειθερόν ἐξαῖς.
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
 Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί ἄλλα.
 Ἥ μέγα τοί κε τίκετ', εἰ μητρὶ τίκτεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πάσαι συνομαλικες, ἥς δρόμος αὐτὸς
 Χρυσάμεναις ἀνδρὶσι παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,

Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, ᾠήλους νεολαία·
 Τῶν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένη παριστωθῇ.
 Ἀὖτις ἀντὶλλοῖσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνεται' ἐν αἰεῖν,
 Πάριρα, μεγάλα. Ἄτ' ἀνέθραμιν ὄγμος ἀρουρά,
 Ἡ κάπῃ κυνάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 ὧδε καὶ ἁ ροδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὗτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσῶ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελαινῶν.
 Οὐ μὲν οὐ κισθάραν τίς ἐπίσκειται ὧδε κροτῆσαι,
 Ἄρτεμιν ἀείδουσα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
 ὣς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἱμεροὶ ἐντί.
 Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη·
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμόν ῥι καὶ ἐς λευμάνια φύλλα
 Ἐρψοῦμες, ξεφᾶνως δρεψύμεναι ἀδὺ πνέοντας,
 Πολλὰ τσοὺς, Ἑλένα, μεμνημέναι, ὡς γαλαθηναὶ
 Ἄρνες γενναίμενας οἶος μαςὸν ποθέοισαι.
 Πράττα τοι ζέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκυρὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνισον·
 Πράττα δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπιδος ὑγρὸν ἄλειψαρ
 Λασδόμεναι, ζαῖεῦμες ὑπὸ σκυρὰν πλατάνισον·
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
 Ἀννείμη) Δωριζί, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὕμμιν
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθοτον ὄλβον,
 ὧς ἐξ εὐπατρίδων εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδατ' ἐς ἀλλάλων ζέρνον φιλότητα πνέοντες

Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αὐὸ μὴ ἵπλάθησθε.
 Νεύμεθα κάμεις ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος αἰοιδὸς
 Ἐξ εὐνάς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτριχὰ δειράν.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρεῖης.



ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

Τὸν κλέπτει ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
 Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἄφροδίτῃ
 Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλικά τραύματα ποιῇ.
 Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσι μέλισσαις;
 Ὡς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλικά ποιεῖς.



ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θελοντά μιν ἀδῶ φιλάσαι,
 Καί μ' ἐπικερτόμεοισα τὰδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμείο·
 Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλα; οὐ μεμάρηκα
 Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ὄρτυκά χεῖλεα θλίβεειν.
 Μὴ τὺ γὰρ μευ κύσσης τὸ κλὼν ζόμα, μὴδ' ἐν ὄνείροις.
 Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσθεις·
 ὧς τρυφερὸν λαλεῖς, ὡς κοτίλα ῥήματα φράσθεις·
 ὧς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀόδα χαίταν.
 Χεῖλέα τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσθεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.

Τοιάδε μυθίσθοισα, τρίς εἰς ἑὸν ἔπτυσσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
 Χεῖλεσι μυθίσθοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾷ μορφῇ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
 Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξισεν αἶμα,
 Καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τῶλγος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
 Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἐταίρα.

Ποιμένες, εἶπατέ μοι τὸ κρήγυνον· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρὰ τις ἑξαπίνης με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθειεν ἀδῶ τι κέλλος,
 ὧς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὴν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·

Χαίται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει μελαίναις·
 Ομματαί μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ σόμα καὶ παχτεῖς γλυκερώτερον· ἐκ σωμαίων δὲ
 ἔρρει μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρῳ.
 Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδῳ,
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὥρεα φαντί γυναιῖκες,
 Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι· τὰ δ' ἄστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε· κ' οὐποτ' ἀκούει,
 ὧς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἔγκεισι πόρτειν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μέγατε βότα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμειυσεν ἐν ὥρεσιν· αὐτὸν ἄθωνεν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπῳ δὲ μελοῖσα
 Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδί καθεύθε.
 Καὶ τὴν, Πρία, κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὴν,
 ὧ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμενον ὄρνις ἐπλάγχθη;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἧ τε Σελήνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀθέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μήτ' ἐν ὄρει φιλέεις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις.



ΑΔΙΕΙΣ.

ΕΙΔΥΔΑΙΟΝ κζ.

Ἄ ΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
 Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὐδαι
 Ἄνδράσιν ἐργατίνασι κακαὶ παρέχοντι μέριμνα·
 Κἀν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνου,
 Διφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
 Στρωσάμενοι βρύον αὖσιν ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
 Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθει δ' αὐτοῖν
 Κεῖτο τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματα, ταὶ καλάθισκοι,
 Τοὶ κάλαμοι, τῶγκαστρα, τὰ φυκιδεντά τε λῆθα,
 Ὀρμιαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
 Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
 Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῖλοι.
 Οὗτος τοῖς ἀλιεύσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
 Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταῖρα.
 Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντὰ δὲ περ' αὐτὰν
 Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 Οὐπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 Τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ὑπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ Θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέροι Ζεὺς.
 Ἢδη μυρὶ' ἐσεῖδον ὀνειράτα, κοῦδέπω ἄως.
 Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίων, μέμνη τὸ καλὸν Θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
 Αὐτομάτως παρέδωκ' τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἀ φροντίς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιῇ τιν.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σὲ θέλω τῷμῳ φαντάσματος ἡμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶν οἰράτα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικαῖ' ἡμῶν κατὰ τὸν νόον· οὕτως ἄριστος
 ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ ναῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῶν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Δέγε μοί ποτε νυκτός
 Ὅψω, πάντα τεῶν δὲ λέγων μάνυσον ἐταίρω.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὲν πολῦσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
 Εἰ μέμνη, τὰς γαστρός ἐπευδόμεθ'·) εἶδον ἑμαυτὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθισθόμενος δὲ δόκευον

ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάσσει κατέσειον ἐδωδάων.
 Καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κήγών.)
 Χὼ μὲν τὰγκίςρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλαν εἶχον.
 Τῷ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
 Εἴθ' ὑπομμινάσκων τῷ τραύματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτευνα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπνυκασμένον· εἶχε δὲ δαίμα,
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἡ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐπ' τὴγκίςρῳ ἀπέλυσα,
 Μὴ ποτε τῷ σώματος τὰγκίςρῳ χρυσὸν ἔχῃεν.
 Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἡπίροισι,
 ὧμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θῆναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με καὶ ἐξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὸν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 Χρύσειον εἶδες ἢ εὔρες· ἴσαι δὲ ψεύδῃσιν ὄψεις.
 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω τὸ τὰ χωρὶς ταῦτα ματεύσεις.
 Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.



ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

ὙΜΝΕΟΜΕΣ Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ ,
 Κάσσορα , καὶ φοβερόν Πολυδεύκεα πύξ ἐρεθίζεν ,
 Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοόισιν ἱμάσιν .
 Ὑμνοίμεσ καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
 Κούρης Θεσιάδος , Λακεδαιμονίου δ' ἄδελφούς ,
 Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων ,
 Ἰππων δ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὁμίλον ,
 Ναῶν δ' , αἱ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
 Ἄσρα βιαζόμεναι , χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις .
 Οἱ δὲ , σφέων κατὰ πρύμνῃν ἀείραντες μέγα κῦμα ,
 Ἡὲ καὶ ἐκ πρώραθεν , ἥ ὅππῃ θυμὸς ἐκάσσω ,
 Ἐς κοίλαν ἔρριψαν , ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
 Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰσχύϊ ἄρμενα πάντα ,
 Εἰκὴ ἀποκλασθέντα· πολλὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
 Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα ,
 Κοπτομένη πνοαῖς τε καὶ ἀρρήκτοις χαλάζαις .
 Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ εἰκετε νᾶας
 Αὐτοῖσιν ναύταισιν οἴομένοις θανέεσθαι .
 Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι , λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 Ἀμπέλαιος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν , ὄνων τ' ἀνὰ μέσσοι ἀμαυρῇ
 Φάτνῃ , σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα .
 Ω ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι , ὦ φίλοι ἄμφω ,

Ἰππῆες, κιθαρισαὶ, ἀθλητῆρες, αὐτοὶ.

Κάσσορος, ἡ πρώτου Πολυδεύκης ἄρξομ' αἰεῖδεν;

Ἀμφοτέρω ὑμένειν, Πολυδεύκησιν πρώτον αἰίσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἐν ξυνοῦσα,

Ἀργῶ, καὶ νυφόντος ἄταρτηρόν ζόμα Πόντου,

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, Ψεῶν φίλα τέκνα φέροισα·

Ἔνθα μᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ

Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.

Ἐκδάντες δ' ἐπὶ Σῖνα βαθύν καὶ ὑπνέμον ἀκτὴν,

Εὐνάς τ' ἐζόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.

Κάσσω δ' αἰολόπωλος, ὃ, τ' οἶνωπὸς Πολυδεύκης,

Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει Σηεύμενοι ἄγριον ὕλην,

Εὖρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ

Ἰῶσιν πεπληθυῖεν ἀκηράτω· αἱ δ' ὑπένερθεν

Ἄλλαι κρυφάλῳ ἡδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο

, Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχοῖ πεῦκαι,

Δεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,

Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,

Ὅσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἄν λιμῶνας.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει,

Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὐατα πυγμαῖς·

Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Σαρπὶ σιδαρεῖη, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

Ἐν δὲ μῦες ζερεοῖσι βραχίσιεν ἄχρον ὑπ' ὤμων

Ἔζασσαν, ἥτε πέτροι ὀλοοῖτροχοι, οὕς τε κυλίνδων

Χεμαῖρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξσε δῖναις·

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀχένος ἠωρεῖτο

Ἄκρων δέρμα λέντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων.

Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαίρε ξεῖν', ὅς' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὕδ' ἡ χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἀνδρας ὀρώ, τοὺς μήποτ' ὅπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοῦκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἶον ὀρέξ· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ελθοῖς, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξενίζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαυμόνι, οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοῖης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαί, εἰ σου δίψος ἀνεμμένα χεῖλα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἔρεις, ὃ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ κατασάς.

Πυγμαχός, ἥ καὶ ποσσι θένων σκέλος, ὅμματα δ' ὀρθά ;
 Πύξ διατεινόμενος, σφετέρης μὲ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἑμὸν συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὀρέξ· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἢ καὶ ἀέθλον ἐτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἵτε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφον τριγίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχισσιν ἐοικότες εἴτε λέουσιν
 Γενόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
 Ἢ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
 Οἱ δὲ θοῶς συνάγεσθαι ὑπὸ σκιερὰς πλατανίζῳ,
 Κόχλῳ φουσαθέντος, αἰεὶ βέβρυκες κομόωντες.
 ὧς δ' οὕτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
 Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῖ Κάζωρ.
 Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπεύραιοιν ἐκαρτύναντο βοεῖαις
 Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς ἐλιξαν ἱμάντας,
 Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
 ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπεγομμένοισιν ἐτύχθη,
 Ὄππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἡλίου.
 Ἄλλ' ἰδρὴν μέγαυ ἀνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
 Βάλλετο δ' ἀκτίνισσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔστε πρόσσω,
 Χερσὶ τιτυσκομένους τοῦ δ' ἄκρον τύψε γέμειν
 Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίσθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
 Σὺν δὲ μάχῃ ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς
 Ἐς γαῖαν. Βέβρυκας δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 Ἡρώες κρατερὸν Πολυδεύκῃα θαρσύνεσκον,
 Διιδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας θαμάσσει
 Χώρῳ ἐνὶ στενῇ Τιτυῷ ἐκαλήκιος ἀνὴρ.
 ἦτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριζάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέραςιν ἄμυσσεν ἀμειβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
 Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλδον περ ἐόντα.
 Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
 Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριεῖς καλῶσσαν,
 ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ ζώμα τε γναθμούς τε·
 Ὀμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεσείνωτο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἀναξὶς ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς
 Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμνηχανόντ' ἐνόησε,
 Μίσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇν,
 Πᾶν δ' ἀπίσυρε μέτωπον ἐς ὅς τ'· αὐτὰρ δὲ πλαγίς,
 Ἰπτως ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξεταρύσθη.
 ἔνθα μάχη θρυμμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
 Ἀλλήλους δ' ἔλακον ζερεοῖς θείοντες ἱμάσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς ζῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
 Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
 Σάρκες δ' αἰ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἵψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γούϊα
 Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροστὴ ἀμείνων.
 Πῶς γὰρ σὴ Διὸς υἱὸς ἀσπαργὼν ἄνδρα καθεῖλεν,
 Εἰπέ θεᾶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφύτης

Φθόνεσθαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.
 ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λυαυόμενος μέγα ἔργον,
 Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκης ἔλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεῖς· ἐτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καὶ κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα.
 Ἄλλ' ὅγ' ὑπεξανέδν κεφαλῇ· τριβαρᾶ δ' ἄρα χειρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κροτάφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμον.
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
 Αἰαῖ δὲ ζόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
 Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ θαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖσθε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλσφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρως ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 ᾧ πύκτα Πολυδεύκης· ὅμοσσε δὲ τοι μέγαν ὅρκον,
 Ὦν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μῆποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι.
 Καὶ σὺ μὲν ὑμνησαί μοι, ἄναξ· σὲ δὲ, Κῆρ, ἀείσω,
 Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσός, χαλκεοθώραξ.
 Τῷ μὲν ἀναρπάξαντε δῦο φερέτην Διὸς υἱῷ
 Δοιᾶς Δευκίπποιο κόρας· δοιῷ δ' ἄρα τῷγε
 Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῷ, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρῶν μελλογάμῳ, Λυγκεύς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
 Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἱκανον ἀποφθιμένον Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγγεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σααῖεσσι.
 Λυγκεύς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' αὖσας·
 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμεῖρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἄλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;

Ἄμειν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἰδῶνσε Θύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέροις· ἄμειν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἄλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσί, καὶ ἡμίονοις, καὶ ἄλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἡ μὲν πολλάκις ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ·
 Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριζήεσιν ἔοικε
 Μναςεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἐτοιῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππῆλατος Ἄλις,
 Ἀρχαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνια τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτὰ·
 Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιθευέες, οὔτε νόοιο.
 Τάων εὐμαρὲς ὕμιν ὀπυίειν ἄς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γέ πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἶμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἑάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιᾶδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὕγρὸν ὤχετο κῆμα
 Πνοὴ ἔχουσι· ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἅμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐξόν.
 Εἰ δ' ὕμιν κραδία πολεμον ποθεῖ, αἰματι δὲ χρὴ
 Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἰδας μὲν καὶ ὀμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένῳ ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κλέωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
 Ὅπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πίνθος

Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμναίωσυσσι δὲ κούρας
 Τάσδ'· ὀλέγῃ τοι ἔοικε κακῇ μέγα νείκος ἀναφρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια δῆσειν.

Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσσην ἤλαθε Δυγκεύς,
 Σείων καρτερόν ἔγχεος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράττων·
 ὧς δ' αὐτῶς Κάζωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκράς
 Καρτερός· ἀμφοτέροις δὰ λόφων ἐπένευσεν ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πράτιζα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλήλων, εἶπου τι χροὸς γυμνωθέν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἱετίνουσι παγέντα.
 Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολποῦν ἐρυσσαμένω, φόνον αὐτῆς
 Τεύχον ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάζωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβοῆς ὄμμασι Δυγκεύς
 Τοιοῦτο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἔκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 Φάσγανον ὄξυ φέροντος ὑπεξαναβάς ποδὶ Κάζωρ
 Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγίης ξίφος ἐκβαλεν, αἵψα δὲ φεύγειν
 Ὠρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, ὅθι καρτερός Ἰδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἶσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχρυσεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς
 Δυγκεύς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὲν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐξίῃ εἶδε πατρώῃ
 Παίδων Δαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσσασα.

Ἡ γὰρ ὄγε σάλαν Ἀφρηΐου ἐξανέχουσιν
 Τύμβω ἀναρρήξας ταχέως Μισσάνιος Ἰδας
 Μέλλε καστιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάεινε, χερῶν δὲ οἱ ἐπὶ βλεψαμέναν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέφλεξε περαυνῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολυπραΐεσσιν οὐκ ἐν ἐλαφρῶ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντες, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε, Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν αἶε πέμποιτε· φίλοι δὲ γε πάντες αἰοῖδοι
 Τυνδαρίδαες, Ἐλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἱ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάω.
 Ὑμῖν κῦδος, ὧσά περ, ἐμήσατο Χίος αἰοῖδος,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς·
 Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λαγέων μελίγχατα Μουσῶν,
 Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω· γερῶν δὲ θεῶν κάλλεσσιν αἰεῖδῃ.



ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

Ἄνῃρ τις πολὺφίλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβω,
 Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
 Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμέρῳ εἶχε·
 Κούκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἤλικα τόξα
 Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδια βάλλει.
 Πάντα δ' ἄκ' ἄν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
 Χεῖλος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγῶς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χεῖλεα, καὶ κῶραι δευρὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
 Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
 ὕδριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
 Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασάς.
 Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
 Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγνοῖσι μελάθροισι,
 Καὶ κύσει τὰν φιλίαν· οὕτω δ' ἀνεσείκατο φωνήν·
 Ἄγριε παῖ καὶ στυγνῆ, κακῆς ἀνάρθεμμα λαίνας,
 Λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνέξιε, δῶρά τοι ἦνθον,
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σι,
 Κῶρ', ἐθέλω λυπὴν περ χολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

Ἔνθα τὺ μεν κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἤμεν ἀταρπὸν,
 Ξυνὸν τοῖσιν ἐρώσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
 Οὐδέ κε τῶς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον· ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τσοῖς προθύροις ἐπιβᾶλλομαι· οἶδ' αὖ τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαρναίνει·
 Καὶ τὸ Ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἵλερι, καὶ ταχὺ γηραῖ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαρναίνεται, ἀνίκα πίπτῃ·
 Ἀ δὲ χυὼν λευκά, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 Ἡξει καιρὸς ἐμῆνος, ὁπανίκα καὶ τὴν φιλάσεις,
 Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαύσεις.
 Ἀλλὰ τὴν, παῖ, καὶ τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι μίξον·
 Ὅπποταν ἐξευθὼν ἡρτημένον ἐν προθύροισι
 Τοῖσι τσοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθῃς·
 Σταθὶ δὲ καὶ βραχὺ κλυῖσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λύσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθεε ἐκ ρεθίων σᾶν
 Εἴμματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
 Καὶ νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα· μὴ με φοβαθῇς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
 Χῶμα δὲ μοι κοῖλανον, ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα.
 Καὶ ἀπίης, τότε μοι τρίς ἐπαύσον, ὦ φίλε, κείσαι·
 Ἦν δὲ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δὲ μοι ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Γράψον καὶ τότε γράμμα, τό σοι ζήχουσι χαράξω·

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΞΗΣ·
 ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΔΕΞΟΝ, ΔΙΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ὡδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἐρυσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
 Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερόν λίθον, ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν
 Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἐμβαλλε τραχήλῳ·

Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδὸς, ἥδ' ἐκρεμάσθη
 Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἡρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
 Τὰν ψυχᾶν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
 Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαθικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
 Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
 Καὶ πρὶ τὸν Θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνίας δὲ
 Ἰζατ' ἐπὶ κρηπίδος ἔρωε, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
 Ἄλατο καὶ τῶγαλμα, καπὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαθον·
 Νᾶμα δ' ἐφρονίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχθε φωνά·
 Χαίρετε τοὶ φιλόντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφρονεύθη.
 Στέργετε δ' ὕμεις ἄντας· ὁ γὰρ Θεὸς εἶδε δικάζειν.



ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

ΗΡΑΚΛΕΪΑ δεκάμηνον ἰόντα ποχ' ἅ Μιδεᾶτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφελήα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκασίαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὸν Πτερελίου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπασκύλευσε πεσόντας.
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·

Εὐθετ' ἐμὰ βρέστα γλυκερὸν καὶ ἡγέρσμεον ὕπνον,
 Εὐθετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἄδελφῶ, εὔσοι τέκνα,
 Ὀλβιοὶ εὐνάζεσθε, καὶ Ὀλβιοὶ ἀὼ ἱερῆσθε.

Ὡς φαιμένα δίδασκε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνο·.
 Ἄμους δὲ κρέσσεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἔρπτος
 Ἰρίωνα πατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἡρῆ
 Κυανείαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 ἴρσεν ἐπὶ πλατύν οὐδὸν, ὅθι ραθμὰ κοῖλα θυράων
 Οἴκῳ, ἀπειλήσασα φηγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοδοόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 ἔρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυσεν ἰόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ παῖδων λεχμῶμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγραντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα
 Ἀλκμήνας φῖλα τέκνα· φῶς δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

Ἦτοι ὅγ' εὐθύς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κεῖλῳ ὑπὲρ σάκεος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης· οὐλῶν δὲ ποσὶν διελάχτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος· εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεὶ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίσσῃσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.

Τῷ δ' αὖτε σπείρασις ἐλίσσέσθη περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρον·
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
 Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἐκλυσιν εὐροῇν.

Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
 Ἄνυσθ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ θεὸς ἴσχει ὄκητρόν·
 Ἄνυσσ', μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεῖας.
 Οὐκ αἶεις, παιδῶν ὁ νεώτερος ὕσσον αὐτῇ·
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρί πονοῦσιν οἱ τοῖχοι·

Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἡριγενείας;
 Ἐξί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔξι; φίλ' ἀνθρώπων.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόγῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὑπερθε
 Κλυτῆρος κερδίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
 Ἦτοι ὅγ' ὠρεγνᾶτο νεοκλώζῳ τελαμώνος.

Κουφίζων ἐτέρα κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Δμῶας δὴ τότε· αὖσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσσετε πῦρ ὅτι θάσσον ἀπ' ἐσχαρῶνος ἐλόντες,
 Δμῶες ἐμοί, σιβαροὺς δὲ θυρῶν ἀνακόψατ' ὀχλας.
 Ἄνυσσ' ὁμῶς ταλασιφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ.

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ θόμος, σπεύδοντος ἐκάσῳ.

Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα

Θῆρε δ'ὠω χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγηδ' ἰάχῃσαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 Ἐρπετὰ δεικνάνεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῦν
 Πατρός· εἰς θανάτῳ κεκαρωμένα θεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπῳ
 Ξηρόν ὑπαὶ δειούς ἀκράχολον Ἰφικλῆα·

Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν Ξέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ὀρνίθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἰδον·
 Τειρεσίην τότ' ἀμύνειν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
 Ἡνώγει. Μηδ', εἴτι Ξεοὶ νοῖοντι πονηρόν,
 Διδόμενος ἑμὲ κρύπτει· καὶ ὡς οὐκ ἔξεν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις ὃ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔδωκεν βασιλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσῆϊόν αἷμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσω
 Πολλὰ ἄχαϊζδων μαλαχὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὶ κατασρέψοντι, ἀκρέσπερον αἰδοῖσθαι
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργεῖαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄερα φέροντα
 Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ σέρνων πλατὺς ἥρως
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇ
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπὶ ὄρασαν

Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διεδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμωρ, ὅπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκας οὐκ ἐβελήσει.
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκὸν ἔσω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσας, ἡ παλιούρω,
 Ἡ βάτω, ἡ ἀνέμῳ δεδνημένον αὐτὸν ἄχερδον·
 Καίε δὲ τῷδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντες
 Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανὴν τσὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἴρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Φίψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἅψ δὲ νέεσθαι
 Ἄσρεπτος· καθαρῶ δὲ πυρώσατε δῶμα Δρείῳ
 Πράτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμυγμένον (ὥς νενόμισαι)
 Θαλλῶ ἐπιβράινειν ἐξεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηνὶ δ' ἐπιβρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενι χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπερτέροι οὕς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχετο οἶφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ὄν ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἁλώᾳ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω πεκλημένος ἀμφιτρώωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 Υἱὸς Ἀπολλωνος, μελεδωνεύς ἄγρυπνος, ἥριος.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἰζῶν,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούρας
 Αὐτὰρ αἰοδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσαν
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελίων ἔθροζρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαισμάσιν, ὅσα τε πύκτις
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαίαν προπαισόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο καλὰίσματα σύμφορα τέχνῃ,

Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείω διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρπαλύκῃ Φανοπῆϊ· τόν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελέσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἄμφιτρώων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων
 Ἄργει ἐν ἵπποδότῳ κειμηλία· καὶ οἱ ἀαγείς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νώτου ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφίων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμηῆσαι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήσσι κελεύσαι,
 Κάζωρ ἱππαλίδας ἔδωκεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεΐς
 Ναῖς, παρ' Ἀθήρῃοιο λαβὼν ἱππύλατον Ἄργεος.
 Κάζορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστάς
 Ἄλλος ἦεν, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ωδὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῇ·
 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικός· ἀσφαλῆως κε φυτοσκάρον ἄνδρα κορέσσαι·
 Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
 Εἴματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἐννυτο κνήμες.

[Λέπει τὸ τέλος τοῦπαρόντος εἰδυλλίου.]

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

H

ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ, ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΔΑΛΙΟΝ κί.

[Λαίπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
 Πανσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
 Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεῖς τις,
 Ἑρμῶ ἀζόμενος δεινὴν ὅπιν εἰνοδίοιο·
 Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
 Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδίτην.
 Ποῖμαι μὲν βασιλῆος εὐτρίχες Αὐγείας
 Οὐ πάσαι βόσκονται ἱκν βόσιν, οὔθ' ἓνα χῶρον·
 Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νέοντος ἐπ' ὄχθαι ἀμφ' Ἑλισσούντος,
 Αἱ δ' ἱερὸν Δείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
 Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
 Χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσταις.
 Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθιλότες αἰὲν ἔασι,
 Μηνίου ἄμ' μέγα τίφος· ἐπεὶ μελεθεῖα ποίην
 Λειψῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
 Εἰς ἄλλης, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν αἶξει.
 Αὖλις δὲ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς

Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος.
 Κεῖνη δ' ἔθι πλατάνισοι ἐπηεταναι πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπὸλλωνος νομίσιον
 ἱερὸν ἀγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθύς δ' ἐς αἶμα μεριμήκτες ἀγροῶταις
 Δέδμηθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 ῥυόμεθ' ἐνδυκίως, τριπόλοις σπόρον ἐν νεοῖσιν
 ἔσθ' ὅτε βᾶλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐρούς μιν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
 ἔς ληνοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρους ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Ἀνγείαιο,
 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ὠλωαὶ δενδρήσσαι,
 Μέχρι πρὸς ἐσχατίας πολυπύδακος ἀκρωρείας·
 Ἄς ἡμεῖς ἐργοῖσιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἡ δίκη οἰκίων, οἷσιν βίος ἐπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 ἔσσεται) οὔτινος ὧδε κεχρημένος εἰληλουθας·
 Ἡέ τοι Ἀνγείην ἢ καὶ θμῶων τινὰ κείνου
 Δίξεται, οἳ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κ' εἰ σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξεύχοιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημι κακῶν ἐξ
 ἔμμεναι, οὐδ' ἐκακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
 Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Ναί, γέρον, Ἀνγείην ἐθέλωμι κεν ἀρχὴν ἔπειων
 Εἰσιδέειν· τοῦ γὰρ με καὶ ἥγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄζυ μάνει παρὰ οἷσι πόλיתαις,
 Δήμου κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θήμειςας,
 Δμῶων δὴ τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι,
 Ὃς ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,

Ὡς κε τὸ μὲν κ' εἶπομι, τὸ δ' ἐκ φημένοιο πυθαίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἐξαυτίς ἀμείβετα, δῖος ἀγρώτης
Ἀθανάτων, ὧς ἔειπε, φραδῇ τινὸς ἐκθάδ' ἰκάνεις·
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις ἀψῆα χρέος ἐκτετέλεσαι.
Ὡς γὰρ Ἀνγείης υἱὸς φίλος Ἡελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίη Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰληλουθεν ἀπ' ἄρτος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενός, ἥ οἱ νῆριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν εἰδεται ἐν φρεσὶν ἥσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σωώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μὲν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμομεν ἄνακτα.

Ὡς εἰπὼν ἡγήετο· νόῳ δ' ὕγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμὰ τε θηρὸς ὀρών, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὀππόθεν ὁ ξείνος· μέμμεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἄψ δ' ὄκνω ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτμυθήσαιο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.

Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπων τε ποδοῖν.
Θεσπέσιον δ' ὕλξαντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιπρυωνιῶδῃ Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἐτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὕγε λάσσειν, ἀπὸ χθονὸς ἄσπον ἀείρων,
Φευγέμεν αἶψ' ὀπίσω διειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἡπειλαί μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὕλαγμου,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἥσιν, ὅθ' οὐνεκεν αὔλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον εἶπεν·
Ὡ πόποι, οἶον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες

Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθίς.
 Εἰ οἱ καὶ φρένες ὥδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν,
 Ἡ' δει δ', ὥτε χρη' χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί,
 Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήριον περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρήνις γένεθ' αὐτως.
 Ἡ' ῥά· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἵζον ἰόντες.
 Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
 Δαίελον ἡμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥσσι νέφη ὑδάτοέντα,
 Ὅσά τ' ἐν οὐρανῷ εἴσω ἐλανόμενα προτέρωσε
 Ἡὲ νότιοι βίη, ἡὲ Θρηκὸς βορέαιο·
 Τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γινεται ὄντων,
 Οὐδ' ἄνυσιν· τόσα γάρ τε μετὰ προτέρωσι κυλίνδει
 Ἰς ἀνέμον, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσσο' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλῃ ἦει.
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληίδος ἐρχομένης· ζείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
 Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· οἷες δὲ κατ' αὐλάς ἡυλίζοντο.
 ἔνθα μὲν οὔτις ἔκχλος ἀπειρεσίων περ εόντων,
 Εἰς ἡκαί παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχηρμένος ἔργου·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσι
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασαδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἱεὶ
 ἱκνέμεναι λαοῖο· πέπληντο πάγχυ γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
 Ἄλλος ἐσπῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειῶν.
 Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,

Ἦντ' ἀνὰ οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
 Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
 Ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλθον.
 Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν ζήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμές αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγῃ μυρίον ἔθνος
 Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκε τις οὐδὲ ἐώλπει
 Ἄνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμειν, οὐδὲ δίκ' ἄλλων,
 Οὔγε πολὺ ῥήγνης πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἡέλιος δ' ὧ παιδὶ τόδ' ἔεχον ὥπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μῆλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
 Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερές βοτὰ πάντα
 Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίῳ, αἷτ' ἔργα καταφθίνουσι νομῆων.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραεὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἧ γὰρ ἄπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσχόωντο,
 Κνήμαργοι δ' ἑλικές τε· δσηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιθήτορες οἷγ' ἔσαν ἥδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνάδεκα βουκολέοντο
 Ἰεροὶ Ἡελίου· χροίην δ' ἔσαν ἡὔτε κύκνοι,
 Ἀργησαὶ, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν.
 Οἱ καὶ ἀτιμαγῆλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιήν
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καὶ ῥ' ὁπότε ἐκ λασίοιο θοοὶ προγεννοῖατο θῆρες
 Ες πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
 Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦσαν ὁσμίν·
 Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσουντε προσώπῳ.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθέινει ὧ,

Ἰδ' ὑπεροπλή, Φασέων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρας
 Ἀζέρι πάντες ἔισκον, ὃθ' οὔνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουστὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὃς δ' ἄ τοι σκύτος αὔον ἰδὼν χαροποιεῖο λέντοσ,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπων Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρά κάρη ζιβαρόν τε μέτωπον.
 Τοῦ μὲν ἀναξ προσιόντος ἐδράξετο χειρὶ παχείῃ
 Σχαιοῦ ἄφαρ κέρας· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἑόντα· πάλιν δέ μιν ὤσεν ὀπίσσω,
 Ἄμω ἐπιθρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑφάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἀναξ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλεύς, οἱ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσιν βουκόλοι ἦσαν,
 Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄζυ, λιπόντες κατ' αὐτόθι πίνοντας ἀγρούς,
 Ἐςτιχέτην, Φυλεύς τε βίη δ' Ἡρακληΐη.
 Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὀθι πρῶτιζα κελεύθου,
 Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβειν ποσσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἡ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
 Οὔτε λίην ἀρίστημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
 Αὐγείῳ φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἑόντα,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον.

Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
 Ὡσεὶ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 Ἢλυθε γὰρ ζείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν
 Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἐλίτης ἐξ ἀρχαῖοιο,
 Ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὔνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,

Κοῖλῃν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νημείοιο παρ' ἄλλος·
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἣ Ἄργος ἐξ ἱεροῖο
 Αὐτόθεν, ἣ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἥδ' Μυκλήν.
 ὧς κείνος γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἐταὶν περ ἐγὼ μμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
 Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιάλῃων
 Ἡὲ σέ, δέρμα δι' ἑρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
 Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἴνα γνῶω κατὰ θυμόν,
 Ἡρώς, εἴτ' ἐτύμως μακτεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,))
 Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμεν ἀκούοντεςσιν εἶπεν
 Οὐ' ξ' Ἐλίκηθεν Ἀχαιῶς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 Εἰπέ δ', ὅπως ὁλοὴν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
 Σπῆκας τ' εὐνύδρου Νημέης εἰσήλυθε χώρον.
 Οὐ μὲν γάρ κε τοσσάνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖροις
 ἱμεύρων ἰδέσιν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκᾳ βόσκει,
 Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
 Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφασκεν,
 Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρσούσιν.

ὧς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλεὺς, ὅφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
 Καί ῥά τε ῥῆϊτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
 Ὃς μιν ὁμαρτίσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

ὧς Αὐγηΐδῃ, τὸ μὲν ὃ, ττί με πρῶτον ἀνῆρεν,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ ζάθμην ἐνόησας.
 Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγομαι κε τοῦδε πελώρου,
 Ὅπως ἐκράνυθεν, ἐπεὶ λελίσθαι ἀκούειν,
 Νόσφεν χ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
 Ἀργείων, οὐδέεις κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.

Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἔισκομεν ἀνδράσι πῆμα
 ἱρῶν μνησίσαντα Φορωνήεσσιν ἐρεΐναι.
 Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπεκλύζων, ποταμὸς ὧς,
 Λις ἄμωτον καράϊζε· μάλισα δὲ Βεμβωναίους,
 Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἅπλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 Εὐρυσθεὺς, κτείνειν δέ μ' ἐφίετο Διηρίον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον ἑλών, κοίλῃν τε φαρέτραν
 ἰῶν ἐμπλίσιν, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βράκτρον
 Εὐπαγίς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνιοι,
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτός, ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
 Εὐρών, σὺν πυκνηῇσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ῥίζης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χώρων, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκωνον,
 Δὴ τότε τόξον ἑλών ρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέσονον εἴθαρ ἔβησα.
 Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσασμαι, πάρος γ' ἐμὲ κτενον ἰδέσθαι.
 Ἡματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπῃ ἵχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσί καὶ ἐργαίς
 Φαινόμενος σκορίμοιο δὲ αὔλακος, ὄντην' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ ραθυνοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἑκαστον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τρυφύλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραντίκα πειρηθῆναι.
 ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείλιος ἔειχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπλάκτο φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιγμᾶτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκαιοῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίῳ ὕλκεντι, δεδεγμένος, ὁππότε' ἴκοιτο·

Καὶ βάλλον ἄσπον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενῶνα
 Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Οκρυόεν, γλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεισε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα θαφεινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπέπειρεν
 Θαμβήσας, πάντα δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενους, λαμυρούς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε (1).
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷζόν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλῶν, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
 Μεσσηγύς δ' ἔβριον ζηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδω πολυδύνοος ἰός·
 Ἄλλ' ἔπεισε προπάρριθε ποδῶν ἀνεμῶλιος αὐτως.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλαξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
 Θυμαῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαι δ' ἐφριζέον ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἡὔτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἰδρις ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκαέτοιο,
 Θάψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα διφρῶ·
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινός
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μὴ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῇ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοί· λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀνθρώπος ἄλτο,
 Μαμῶων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χειρὶ προσεσχέθμην, καὶ ἀπ' ὤμων διπλακα λῶπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὑπερ αὐτὸν ἀείρας,
 Ἢλασα κακὰ κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχύν ἔαξα

(1) On lit dans quelques éditions : ἐπίδωξεν ἰδόντας.

Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριελαιον
 Θηρὸς ἀμαμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκίεσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔζη,
 Νευσάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσ' οἱ ἄμφω
 ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὀσέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραιφρονέοντα βαρεῖαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
 Ρίψας τόξον ἔραζε πολυῤῥαπτὸν τε φαρέτρην·
 Ἢγchon δ' ἐγκατέως, σιβαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχασσι·
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρνησι πόδας σερεῶς ἐπείξον
 Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσι τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
 Ἄπνευσον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιχύχενα βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεώτος ἀπὸ μελέων ἐρυσαιμένην,
 Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκα σιδήρῳ
 Τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὄλη.
 ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχασσι.
 Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
 Ἐρκος ἐνυαλίου ταμεισίχροος ἰωχμοῖο.
 Οὐτὸς τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θῆρὸς δλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μῆλοισ τε καὶ ἀνδράσι πῆματα θέντος.



ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

Ἰνώ, κ' Αὐτονόα, χ' ἅ μαλοπάρῃος Ἀγαυά,
 Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγχιγον αὐταὶ εἰσσαι.
 Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 Κισσόν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
 Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
 Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλῃ, τὼς ἑνέα τῷ Διονύσῳ·
 Ἱερὰ δ' ἐκ κίσας πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι,
 Εὐφάμως κατέθεντο υεροδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὧς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμᾶρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ὀλιβάτου πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει,
 Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πρῶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
 Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μακνώθεος ὄργια Βάκχῳ,
 Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὀρόωντι βέβαλοι.
 Μαίνετο μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
 Πέπλῳς ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἱγνύ' ἀνείρυσσασαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' εἶπε, Τίνος κέχρησθε, γυναικες;
 Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λαινάς·
 Ἰνώ δ' αὐτ' ἐρρήξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγχι ὤμου,
 Λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόα ρυθμὸς ὠνός·

Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ χρέα νομόντο γυναῖκες ,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένα ἄμματι πᾶσαι ,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα , καὶ οὐ Πενθῆα , φέροισαι .

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθήμεναι Διονύσῳ
 Φροντίζοι , μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν ,
 Εἴη δ' ἐνναίτης , ἥ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι , καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι .
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
 Εὐσεβέων παῖδεσσι (1) τὰ λῶϊα , δυσσεβέων δ' οὔ .
 Χαίροι μὲν Διόνυσος , ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μέγαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα , καὶ ἀδελφαὶ αὐτᾶς
 Καθμεῖαι , πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώιναις ,
 Αἱ τόδε ἔργον ἔραξαν , ὀρέκτατος Διονύσω ,
 Οὐκ ἐπμωμητόν . Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο .

(1) Εὐσεβέων παῖδες pour εὐσεβεῖς, comme παῖδες θεῶν pour θεοί.



ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΔΔΙΟΝ κς'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τ'ΑΝ πινυτάν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐςὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκει· κινὸν τὸ φιλάμα λέγουσι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ ζῶμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φιλάμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖλεα σείο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι θαμάλας φιλεῖν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἤδη.

ΚΟΡΗ.

Ἄ ζαφυλὶς σαρὶς ἐστὶ, καὶ οὐ ρόδον αὐτὸν ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδεῖ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύρρυγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῷ φρένα τέρπον· οἷζυον οὐδὲν ἀρῆσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χολον ἄζωο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαυρέτω ἅ Παφία· μόνον Ἰλαος Ἄρτεμις εἶη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθης.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἀρτεμις ἄμμεν ἀρήγοι.

Μὴ 'πιβάλης τὰν χεῖρα. Καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἐρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν αἰεῖσεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί με μνῶοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαθε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκέτω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ρέξαμι; γάμοι πλήθονσαν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὲν φασὶ γυναῖκας εἰὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον αἰεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὡδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εὐλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασιλεια μογοσόκος Ἄρτεμις ἔστω.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρῶα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκης φίλα τέκνα, νέον φῶρς ὄψεαι νίας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπελθής.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πάνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διώξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμῳς, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμῳς, τὰ δὲ πῶσα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνέψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Διήσσει σέο λέκτρον, ἐπὶν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Δυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερσίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήσασα· πατήρ δὲ σοὶ ἐς Μενάλλας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἱσάται αὐλὶς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἴγες ἐμῇ, βόσκεισθε· τὰ βοκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλστα δειξῶ.

ΚΟΡΗ.

Τί ρέζεις, σατυρίσκει; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρότις· τάδε χυρόντα διδῶ.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα. Τεὶν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. Τί μοι ἔτρεμες; ὥς μᾶλα δευιά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με; καὶ βῆματα καλὰ μιαινεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ αὐρὺς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὴν μίτραν ἀπέριχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τῇ Παφίᾳ πράτιζον ἐγὼ τότε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τέχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὼμπέχονον ποίησας ἔμοι βάκος· εἰμι δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἔλα δοῆς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἶθ' αὐτὴν θυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβέλλαν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ πεμέσας σὴ ἐρημιάς οὐκίτε πιετή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξὼ πόρτεν ἔρωτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβαια· γυνὰ δ' εἰς οὔταν ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλα γυνὰ μάτηρ, ταπῶν τροφός, οὐκίτε κόρα.

ὣς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν λαινόμενοι μελέεσσιν,

Ἄλλελοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χ' ἂ μὲν ἀνεγρομένα γε δέετ' ἔχε μάλα νομύεσιν,

ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δὲ οἱ ἔνδον ἰάνθη,

ὧς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, πεχαρημένος εὐνάς.

~~~~~

## ΗΛΑΚΑΤΑ.

### ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κί.

ΓΑΛΥΓΓΑΣ, ὦ φιλέριθ' Ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάτας,  
 Γυναῖξιν πόνος οἰκωφελέσσιν σὸς ἐπήβολος·  
 Θαρσεῦς' ἄμμι οὐμάρτει πόλιν ἐς Ναϊάων ἀγλαῶν,  
 Ὅπκα Κύπριδος ἱρὸν καλῶν χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.  
 Τᾶδε γὰρ κλόνον εὐάκμον αἰτρύμεθα παρ Διὸς,  
 Ὅπως ξάνον ἑμὸν τέρψομ' ἰδὼν κακτιφιλάσομαι  
 Ναϊάων, Χαρίτων ἱεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,  
 Καὶ σέ, τῶν ἑλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημέναν,  
 Δῶρον Ναϊάας εἰς ἀλόχῳ χέρρῳ ἀπάσσομεν.  
 Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείους πέπλους,  
 Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκας φορέοις ὑδάτωνα βράττη.  
 Δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόπως  
 Πίξασιν' αὐτοετεί, Θεογενίδος γ' εἴνεκ' εὐσφύρῳ·  
 Οὕτως ἀνυσσεργός· φιλεῖ δ' ὅσσα σάοφρονες·  
 Οὐ γὰρ εἰς ἀκυράς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν  
 Ὀππάσαι σέ δῶμως, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.  
 Καὶ γάρ σοι πατρίς, ἂν ὥς Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,  
 Νάσω Τρεακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.  
 Νῦν μὲν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, ὅς ποτ' ἐδάη σοφὰ  
 Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλῆμεν,  
 Οἰκίσεις κατὰ Μῦδατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰανόων,



Ὡς εὐχλόκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλη,  
καὶ οἱ μινᾶςιν ἀεὶ τῷ φιλοσοφῷ παρέχης ξένω.  
Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιδὼν σ', ἧ μεγάλα χάρις  
Δώρω ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων.



## ΠΑΙΔΙΚΑ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

ΟΪΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·  
 Κάμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.  
 Κήγων μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω πᾶτα' ἐν μυγῇ.  
 Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,  
 Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζωῆας ἔχω,  
 Ζῇ τὰν σάν ιδέαυ, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.  
 Χῶταν μὲν τὴν δέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω  
 Ἀμέραν· ὅπκα δ' οὐκ ἐθέλης τὴν, μάλ' ἐν σκότῳ.  
 Πῶς ταυθ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;  
 Ἀλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεσέρῳ,  
 Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·  
 Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,  
 Ὅπκα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἐρπετον.  
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἁματός ἄλλον ἔχεις κλάδον,  
 Ἄλλον δ' αὖριον, ἐξ ἐτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.  
 Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθοις αἰνέσῃ,  
 Τῷ δ' εὐθύς πλέον ἢ τρίτης ἐγένεω φίλος·  
 Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.  
 Ἄνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.  
 Φίλει δ', ἅς κε ζόης, τὸν ὁμοιον ἔχειν αἰεί.  
 Αἰ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσται  
 Ἐξ ἁσῶν· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει,  
 Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,

Κῆρι μαλθακὸν ἔξεπόνασε σιδάριον.  
 Ἄλλ' ἀπρίξ ἀπαλῶ ροματός σε πεδιέρομαι.

[Ἄλλα περίξ] μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,  
 Χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,  
 Καὶ ῥυσσοί, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον  
 Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·  
 Κᾶμμες βραδυτέροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.  
 Ταῦτα χρή νοέοντα πέλει ποτιμώτερον,  
 Καὶ μοι τῶρα μὲν συνερᾶν ἀδελῶς σέθεν,  
 Ὅπως, ἀνέκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχης,  
 Ἀλλήλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.  
 Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,  
 Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με, θαμνόνι', ἐνοχλεῖς·  
 Νῦν μὲν δὴ καὶ τὰ χρύσεια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν  
 Βαῖην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·  
 Τόκα δ' οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις  
 Προμόλομ' ἡ, παυσάμενος χαλεπῷ πτόθῳ.



## ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

## ΕΙΔΥΔΑΙΟΝ λ'.

ΑΔΩΝΙΝ ἢ Κυθήρῃ  
 ὧς εἶδε νεκρὸν ἤδη,  
 Στυγνὸν ἔχοντα χαίταν,  
 ὠχράν τε τὸν παρειᾶν,  
 ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν  
 ἔταξε τῶς ἔρωτας·

Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ  
 Πάσαν δραμόντες ὕλαν,  
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεύρου,  
 Δῆσαν τε κέπιδησαν.  
 Χῶ μιν, βρόχῳ καθάψας,  
 ἔσυρεν αἰχμάλωτον·  
 ὃ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,  
 ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.  
 ὃ θῆρ δ' ἔβαινε θειλῶς·  
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·  
 Πάντων κάκις θηρῶν,  
 Σὺ τόνδε μῆραν ὕψω;  
 Σὺ μεν τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;  
 ὃ θῆρ δ' ἐλεξεν ὄδῳ·  
 Ὀμνημί σοι, Κυθήρῃ,

Αὐτάν σε , καὶ τὸν ἄνδρα ,  
 Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά ,  
 Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς ,  
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ  
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·  
 Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον ,  
 Καὶ , μὴ φέρων τὸ καῦμα ,  
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν ,  
 Ἐμαινόμεαν φιλάσαι·  
 Καὶ μευ κατεσίναζες (1).  
 Τούτους λαβοῦσα , Κύπρι ,  
 Τούτους κόλαζες , τέμνε ,  
 ( Τί γάρ φέρω περισσῶς ; )  
 Ἐρωτικούς ὀδόντας·  
 Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ ,  
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χειρὶ .  
 Τί γάρ φιλεῖν ἐτόλμων (2) ;  
 Τὸν δ' ἤλῃσε Κύπρις ,  
 Εἵπεν τε τοῖς ἔρωσι  
 Τὰ δεσμά αἱ 'πιλύσαι .  
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει ,  
 Κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβαινε (3)·  
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν  
 ἔκαυε τὼς ἔρωτας (4) .

(1) Καὶ τὸ ἠμμαινίσθαι φιλάσαι κατεσίναζει μευ.

(2) Ce vers manque dans les éditions de Heinsius et de Henri Étienne.

(3) Οἱ ἐπιλύσαι.

(4) Ἐρωτικούς ὀδόντας.



# ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

## ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α.

Τὰ ῥόδα τὰ θροσόνετα, καὶ ἡ κατάκλυτος ἐκείνη  
Ἑρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.  
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθιαι Παιάν·  
Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσσι.  
Βωμὸν δ' αἰμάξει κεράδος τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,  
Τερμίνθου τρώγων ἴσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β.

Δάφνης ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων  
Βωκολικῶς ὕμνωσ, ἄνθετο Πανὶ τάδε·  
Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὅξυν ἄκοντα,  
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἃ περ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ.

Εὐδεις φυλλοερῶτι πίδαξ, Δάφνη, σῶμα κεκμακὸς  
Ἀμπαύων· ῥαλκις δ' ἀρτεπαγίς ἀν' ὄρη.  
Ἀγρεύει δὲ τυ Πέν, καὶ ὁ τὸν κροκόνετα Πρίηπος  
Κισσὸν ἐφ' ἡμερτῷ κρατὶ καθαρπτόμενος,

Ἄντρον ἔσω ζεῖχοντες ὁμόρροθοι. Ἀλλὰ τὸ φεύγε,  
Φεύγε μεθείς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

## Α Δ Α Ο. δ'.

Τήναν τὰν λάφυραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψαι,  
Σύπνινον εὐρήσεις ἀρτηγλυφές ξόκνον,  
Τρισκέλις, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἄλλὰ φάλητι  
Παιδογόνῳ δυνατόν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.  
Σακὸς δ' εὖ ἐρὸς περιδεδρομέν· ἀνάων δὲ  
Ρεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει  
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῃ,  
ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρύσπαις ἔλικα  
Ἄμπειλος· εἰαρενοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰωδαῖς  
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·  
ΰουθαι ἀηδονίδες μενυρίσματος ἀνταχεῦσι,  
Μελποῦσαι ζόμασιν τῶν μελίγηρυν ὄπα.  
ἔξο δὴ τινεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριάπῳ  
Εὖχε' ἀποσέρχαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·  
Κεῦθ' ἐπιφρέξει χίμαρον καλόν. Ἢν δ' ἀνανεύσῃ,  
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρωπὰ Δύη τελέσαι·  
ῤέξω γὰρ θαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω  
Σακίταν. αἰοὶ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

## Α Δ Α Θ. ε'.

Αἴς, ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἰῖσαι  
Ἀδύ τί μοι; κήγῶν πακτιδ' αἰριάμενος  
Ἀρξέυμαι τι κρέκειν· ὃ δὲ βωκόλες ἀμμεγα θελέει  
Δάφνης, κροδέτω πνεύματι μελπόμενος·  
Ἐγγὺς δὲ ζάντες λάσιος δρυὸς ἄντρον ὅπισθεν,  
Πᾶνα τὸν αἰγιόεσσαν ὀργανίσωμεν ὕπνου.



ΑΔΑΟ. ζ'.

Ἄ δειλαίαι τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξεῖς  
 Δάκρυσι δαγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος;  
 Οἷχεται ἅ χιμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχεται ἐς ἄδαν·  
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφοπίαξει λύκος·  
 Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι, (τί τοι πλέον;) ἀνίκα τίνας  
 Ὅς τ' ἐν οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένης.

Εἰς ἀγάλμα ἀσκληπιοῦ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῷ Παιήονος υἱός,  
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοιστόμενος  
 Νικία· ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ ἀεὶ θνέσσιν ἰκνεῖται,  
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἀγάλμα κέδρου,  
 Ἡετιῶνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποσάς  
 Μισθόν. Ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,  
 Χειμερὲς μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἱής.  
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλὰς  
 Πατρίδος ὀδυμένην κείμαι ἐφισσάμενος.

ΑΔΑΟ, θ'.

Ἀνθρώπε, ζοῆς περιφρίδου, μηδὲ παρ' ὤρην  
 Ναυτιλὸς ἴσθ'· ὥς ἐς' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.  
 Δειλαίαι Κλεόνηκε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσσαν ἐλθεῖν  
 Ἠπείγεις, κοίλῃς ἔμπορος ἐκ Συρίης,

Ἐμπορος, ὦ Κλεόνικε· ῥύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν  
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.

## ΕΙΣ ΑΓΓΑΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Ἰμῖν τοῦτο, θεαί, πεχαρισμένον ἐννέα πάσαις  
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρειον.  
Μουσικός. Οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. Σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε  
Δίον ἔχων, Μουσίων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

## ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ια.

Εὐσθένης τὸ μῆμα· φυστηγνῶμων ὁ σοφιστής,  
Διενὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.  
Εὖ μιν ἔθαψαν ἱταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·  
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαμονιώς φίλος ἦς.  
Πάντων ὧν ἐπέουκεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής.  
Καίπερ ἄκυκός ἐών, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

## ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩΙ ΔΙΟΝΥΣΩΙ ΑΠΟ ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,  
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,  
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτήσατο νίκην  
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

## ΕΙΣ ΑΓΓΑΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. Ἰάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν  
Οὐρανίαν, ἀγνάς ἄνθεμα Χρυσογόνας  
Οἶκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε  
Ξυνόν. ἀεὶ δὲ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν

Ἐκ σίθην ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ  
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἔχουσι βροτοί.

## ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιθ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,  
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.  
Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολίται  
Τιμασύντι, πατρὸς μνῶμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

## ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ια'.

Γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ θεὸς  
Ἐκ σίθην ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπὸρ', ἔχει.  
Χαίρω οὗτος ὁ τύμβος, ἔρεϊς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος  
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

## ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιζ'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένη,  
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἔφην ἐς οἶκον εὐθης,  
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,  
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν·  
Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ᾄδετο,  
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

## ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τε φωνὴ Δώριος, χῶ' νῆρ, ὁ τὰν κωμωδίας  
Εὐρῶν, Ἐπίχαρμος.  
ὦ Βάτχε, χέλειόν νυν ἀντ' ἀλαθινοῦ  
Τιν' ὥδ' ἀνέθηκας,

Τοὶ Συρακόσσαις ἐνδρυνταὶ πελωρεῖς τᾷ πόλει,  
 Οἱ ἄνδρ' πολίτᾳ,  
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι  
 Τελεῖν ἐπίχειρα.  
 Πολλὰ γὰρ πότε τὰν ζῶαν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·  
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΪΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ ΜΗΔΕΙΟΥ. ιβ΄.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτενξε τᾷ Θρείσῃ  
 Μήδειος τὸ μῆν' ἐπὶ τᾷ ὀδῷ, κητέγραψε Κλείτας.  
 Ἐξεῖ τὰν χάριν ἅ γυνὰ ἀντὶ τήνων,  
 ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. Τί μὲν; ἔτι χρήσιμα καλεῖται.

Εἰς ἀρχαιοχρον. ιθ'.

Ἀρχαιοχρον καὶ ζᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν  
 Τὸν τῶν ἱάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος  
 Διῆλθε κηπὶ νύκτα καὶ ποτ' ἄω.  
 Ἡ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπησεν Ἀπόλλων·  
 ὧς ἑμμελὲς τ' ἔγεντο κἀπιδέξις  
 Ἐπεὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖδεν.

Εἰς ἀναρίπτα Πείσανδρου τοῦ τῆν ἡράκλειαν  
 ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τῷ Ζανὸς ὀδ' ὕμνιν υἱὸν ὄντηρ,  
 Τὸν λειοντομέχαν, τὸν ὀξύχειρα,  
 Πρῶτας τῶν ἐπάνωθε μουσικοποιῶν  
 Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὥ' κ' Καμείρον,  
 Χώσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.  
 Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)

Ἐξασ' ἐνθάδ' , χάλκεον ποιήσας  
Πολλοῖς μασὶν ὀπίσθε κήναιυτοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κ'.  

Ὁ μυσσοποιὸς ἐνθάδ' ἱππώναξ κείται.  
Εἰ μὲν πονηρὸς , μὴ ποτέρχῃ τῷ τύμβῳ·  
Εἰ δ' ἔσσι κρήνυός τε καὶ παρὰ χρησῶν ,  
Θαρσίων καθίζου , κἄν θείῃς , ἀπόβριζον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΑΘΝ. κβ'.  

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος , ὃς τὰδ' ἔγραψα ,  
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος ,  
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·  
Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

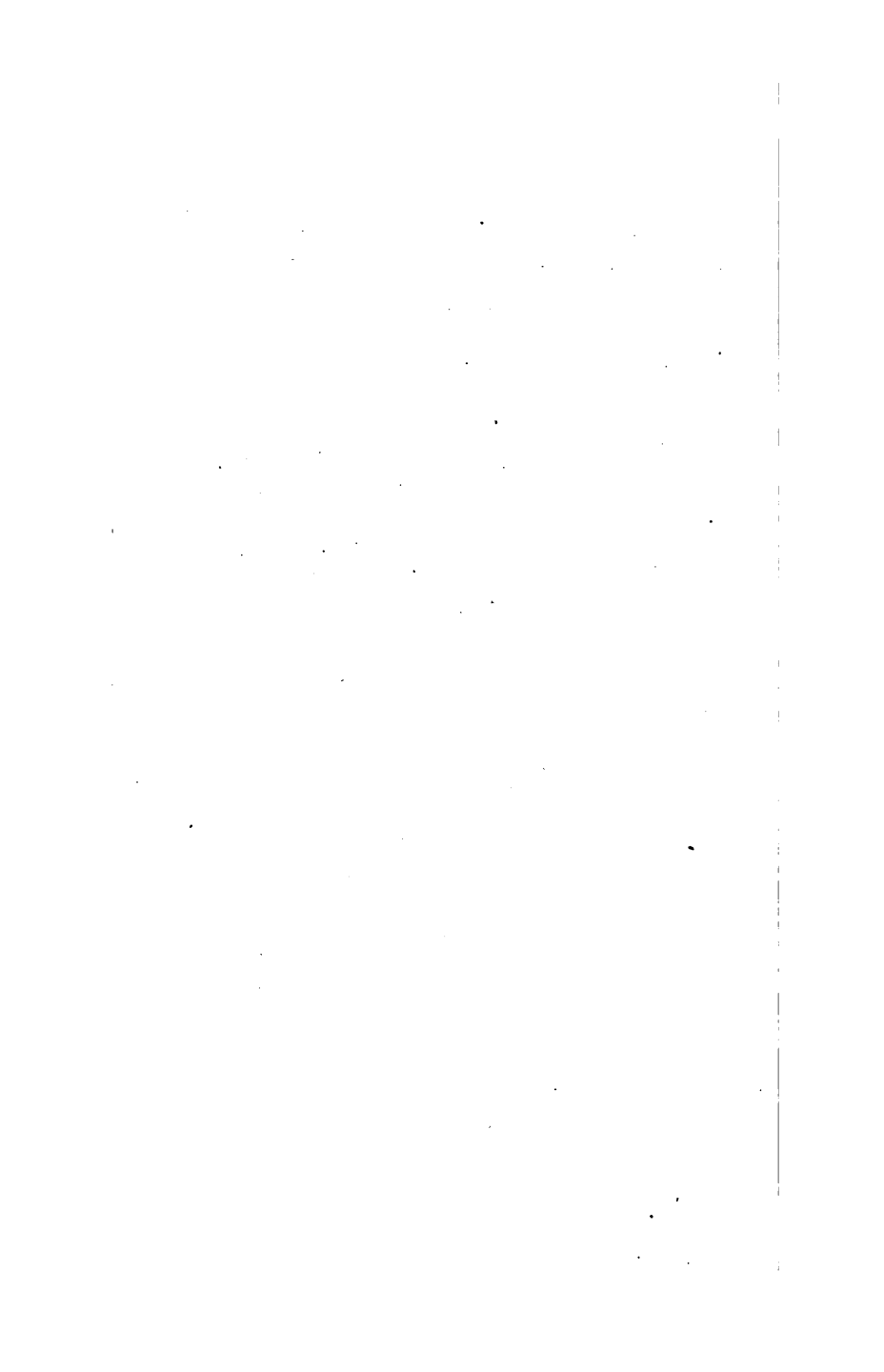
## ΕΙΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ.

Κ' αἶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον  
Ἐξ ἁλὸς , ὧ ζῶῃ , τὰ δὲ δίκτυα κείνῃ ἄροτρα ,  
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θρωῖ ἱερὸν ἰχθύν ,  
Ὅν λεῦκον καλέουσιν· ( ὃ γὰρ φαιρώτατος ἄλλων )  
Καὶ κε λῖνα ζήσαιο , καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης  
Ἐμπλεα.

## ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ἀσσοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα.  
Θεὸς ἀνελῦ , ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης·  
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Κᾶϊκο ,  
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

## ΤΕΛΟΣ.



**IDYLLES**  
**DE THÉOCRITE.**

*On trouve chez le même Libraire :*

LES IDYLLES DE THÉOCRITE, traduites en français par Julien Geoffroi, ancien professeur de rhétorique au collège Mazarin; accompagnées du texte grec en regard, et revues par Joseph Planché, professeur de rhétorique au collège royal de Bourbon. Un volume in-12 de 400 pages. Prix : 5 francs.

CHOIX DES IDYLLES DE THÉOCRITE, suivi d'extraits de Bion et de Moschus, et des Sentences de Théognis; par Joseph Planché. A l'usage des collèges royaux et autres établissemens d'instruction publique. In-12. Paris, 1823. Prix : 2 francs.

---

DE L'IMPRIMERIE DE FAIN,  
PLACE DE L'ODÉON.



**IDYLLES**  
**DE THÉOCRITE,**

**TEXTE GREC,**

**REVUES PAR J. PLANCHE,**

**PROFESSEUR DE RHÉTORIQUE AU COLLÈGE ROYAL DE BOURBON.**



**PARIS,**

**BRUNOT-LABBE, LIBRAIRE DE L'UNIVERSITÉ ROYALE,**

**QUAI DES AUGUSTINS, N<sup>o</sup>. 33.**

**1823.**



ARGUMENTA VETERA  
CARMINUM THEOCRITI,

QUIBUS PERMITTUNTUR NONnulla

DE GENERE THEOCRITI ET BUCOLICIS CARMINIBUS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος ἦν  
τὸ γένος, πατὴρ Σιμυλίδου, ὡς αὐτὸς φησί·

Σιμυλίδᾶ, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμυλίδᾶ ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός  
τις τὴν πρόσωπον εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ  
μητέρα Φιλίαν. Ἀκουσῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου,  
ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου  
τοῦ ἐπεκληθέντος Λαγωῦ. Περὶ δὲ τῶν Βουκολικῶν ποιή-  
σων εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ  
τοῦν τινας Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟῦ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φατεν ἐν Λακεδαιμονίᾳ εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς

προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεσώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἰορτὴ Ἀρτέμιδος Καρατίδος. Τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ὤδαίς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμενε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδῃ τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὁρέσῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἐπὶ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίῳις ᾠσμασιν ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρῶτην παρέδωκαν εὖρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὲς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρνόντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλῆθους λοιπὸν ποτε ἔλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ὠδῶν· καὶ αὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἑπειξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπεγραφῆν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐς, καὶ Ποιμανικά, καὶ Μικτά. Τὴν μὲνται ἀπὸ τῶν βοῶν εἰληφεν ἐπεγραφὴν, ὡς ἀριεσύντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικά εἰρηται πάντα. Δίγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας πωλύειν ἀτιμαγλώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελίσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Ἰδοὺν δὲ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρημί-

τους, Θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερ-  
μίας ἀνάπλεων, καὶ ὄντων ἐν αἰγίῳ ἀσκή, σπονδὴν νέμοντας  
τοῖς ὑπαντῶσι, ζήσανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων  
προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χειρὰς ἔχειν λαγωόδον· τὸν δὲ νικη-  
σάντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κακύνει μὲν ἐπὶ  
τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς  
τὰς περιουκίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόν-  
ται δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὖφη-  
μοῦντας ἐπιλέγειν,

Δίξαι τὰν ἀγαθὴν τύχην, δέξαι δ' ὕμνιον,

Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς Θεοῦ, ἂν ἐκαλέσατο τίνα.

ἈΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ Τῇ ΛΕΞΕΙΣΙ ΤῶΝ  
ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποικί, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι

Ἐντὶ μιᾷ μένδρας, ἐντὶ μιᾷ ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ Εἰς τὴν ἑΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δεξάμενος ἔγραψα,

Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσιών,

Υἱὸς Πραξαγόρας, περικλειτῆς τε Φιλίνης·

Μοῦσα δ' ἀθνήην οὐποτ' ἐφελκυσάμην.

ΠΕΡΙ Τῆς ΤῶΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ ἘΠΙΓΡΑΦῆς.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια βουκολικά. Ἰστίον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται  
τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἢ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον  
παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι  
ἰδὸς ἐξεν ὁποῖόν ἐστι λόγος. Ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

## ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαρίζεσθαι τῇ ποιικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κρᾶσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἦγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτι δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τέ ἐστιν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἦθη ἐκμάσσειται, τερπνῶς πᾶν τοῦς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

## ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕἰΣΑΓΓΑΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζώντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὁμως τοῦτο προτίτακται, διὰ τὸ χαρίζεσθαι καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἐστὶ δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διέκινεταί ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἐστὶ γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἦτοι Μεκίλας, ἡ καὶ Κομάτας. Ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μέλεις δὲ ἀνεμμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιγράμμου καὶ Σώ-

φρηνος· οὐ μὲν ἀπολιμπνύεται καὶ Διολίδος· Ἄλλως. Ἰξίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κίχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικά ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ παμμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἐν τισι πρόσωπα·) ὥς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἁλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλ' ἐμὴν ἀρμόζουσιν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη, ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰγῆλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρειαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονως τῇ καλᾷ φθεγγόμενον.

Ἰξίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλούμενος Θύρσιν ὑπογραφῆτω, ἢ Ὠιδῇ. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν. Ὠιδῇ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

#### ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Υπόκειται Σμαίθα Δίλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρώσα, ὃν παιδικεῖς προσελαίκοιραῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἢ Σμαίθᾳ φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς Θερραπείης Θεΐουλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν περᾶται μετόγειν, επικαλουμένη τὴν Σελήνην

καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι-συμβελλομένης νυκτερινᾷς  
 θεάς. Τὴν δὲ Θεσλύιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώ-  
 φρονος μετήνεγκε Μίμων.

#### ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπυγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρώ-  
 ντος, ἡ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμασῆς,  
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι  
 τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσειε δ' ὅτι τις τὸν ἐπικωμά-  
 ζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιῆ  
 ὁ Θεόκριτος προσθαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν  
 εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν  
 ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθε-  
 ται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος  
 φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων  
 μῆλα καὶ ρεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι ἢ  
 δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλῦ-  
 σαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν  
 κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν  
 Θεόκριτον οἶονται κωμάζειν, Σμιγίδην καλοῦντες. Ἡ ἱεροφοία  
 παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

#### ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικὸν ἐστὶ. Βάττος μὲν οὖν αἰπό-  
 λος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμμι-  
 βαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοὸς νέμοντα



βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ἐν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μῆλωνος  
 παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται· τὸν δὲ Βάτ-  
 τον ταῦτα πυθνανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες  
 ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσι λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διέκει-  
 νται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ  
 τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ  
 πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλιν νικᾷ·  
 Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν xj' Ὀλυμπιάδα  
 ἤκμαζεν.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὰ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενι-  
 κόν· προσδιλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίαν  
 ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλ-  
 lion, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφανομένου. Ἐστὶ δὲ  
 τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου  
 νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συ-  
 βάρτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρω-  
 μένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν  
 προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης  
 τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἄμνον· Μόρσωνα  
 δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ  
 κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοίνυν αἰπό-  
 λος, μετὰ τὴν νίκην χαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς, προσδι-  
 λέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν  
 πειρᾶται κατασέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρε-  
 πίζων.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιακόν· Δαμοίτας δὲ καὶ

Δάφνης ὁ βουκόλος Ξέρους ὄντος μεταμβρίας εἰς ἐν τὰ Θρόμβιατα συναλεύουσι, καὶ ἀμυσθαίως τὸν Πελυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέρω ἄδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀπακρινόμενος ᾄθην ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πελυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σκαλία. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὗρις φησιν, διὰ τὴν τῶν Θρεμμάτων πολυπληθείαν καὶ τοῦ γάλακτος ιδρύσασθαι ἰερὸν ἐν Αἴτῃ τῇ Γαλατεία· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐκποῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

#### ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΒΑΘΜΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. Ἐπιδημήσας γάρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆι, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένηι Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. ὄθην καὶ διηγεῖσθαι, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς αὐτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωδὸλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

#### ἌΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένηι τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θα-

CARMINUM THEOCRITI. xiiij

λύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς  
Μούνατος, φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοῦς τῶν καλε-  
σάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ὉΓΔΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητι-  
κοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνης βουκόλος καὶ  
Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθεί-  
κασι τὰς σύρτγας.

ἌΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ  
προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνης, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἔσμά-  
των κατασχάντες, εἰλοντο κριτὴν τινά, οὗ τὸ ὄνομα σεσώπη-  
ται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύρτγας. Προσέτι δὲ ὅτι  
κριτὴς ὁ Δάφνης εὖ μάλα ἄσας προσπηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν.  
Σωσίθεος δὲ Δάφνιν ὁ γινόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν  
ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν ὁ κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θά-  
λειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλός, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν  
Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνης βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν.  
Μετὸν διαγρηματικόν. (Absunt à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεῖς δὲ ἔσιν, ὅς  
δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσσωσιν. Οὐ-  
δὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικλὸν ὑπὲρ Με-  
νάλκου Χαλκιδεὺς, ὃν φησὶν ἙρμΗΣΙΑΝΑΞ ἑρασθῆναι τῆς Κυρη-  
ναίας Εὐύππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημ-  
νισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν. Ἰξέον δὲ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὄν προσεῖπε Μενάλκην πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας ἢ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

#### ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἡ Θερισαί· ἄθλον δὲ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δὲ ἐς· καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἄλληλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας ἀλητρίδος, Πολυδώτου τινὸς εἴτε Ξεραπαυίδος, εἴτε Ξυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κέμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φθὴν αὐτοῦ μάντευ καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ ταῦτοις μὴ μεγαλορῆμονῶν ἔφη· αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλούτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑρῶτα. Ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾗσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας, ἐτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ Δείου, ἐν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεί αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διεγείσθαι τῇ μητρὶ πατὴρ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

#### ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἰπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νεκίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μέμνηται δὲ τοῦ Νεκίου καὶ ἀλλαχῇ ὁ Θεόκριτος.

## ἌΛΛΩΣ.

ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἑρῶν τῆς Γαλατίας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατίᾳ ἔρωτα δι' ἑσῆς. Προσδιλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες  
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγράφεται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητῆς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

## ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλιον Αἴτας, γέγραπται δὲ ἰάδῃ διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρωμένον. Ἐπιγράφεται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους αἴτας ἔτι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμάν τὰς ἑτεράςους κόρας αἴτας λέγει· αἱ δὲ φασιν αἴτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιχοῦ· ἢ αἴτας, οἷονεὶ μὴ ἱταμούς· ἢ αἴτας ὁ σύμπνοος καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένον τάττοιο, αἴτης ἀνέλεγοιτο ἀπὸ τοῦ αἵου, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φεῖδεται θαλασσοῦ τοὺς ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσιν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημισωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἷτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπαινεῖ.

δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμημένῳ Διοκλείᾳ, ὑπερασπείσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευταῖας ἐμπεσύντα εἰς πόλεμον· ἔθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμῆν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐκ' αὐτῶ ποιῶν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἦδισον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων σεφαινοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλίον Ἰλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαιλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ἰλαν καὶ Ἡρακλεία· τοῦ μὲν Ἰλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλείους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἰλα βάσανον. Ἰστέον, ὅτι ὁ Ἰλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδόμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδευσθαι δὲ αὐτὸν φαστὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεσιάδου. Ἀμφιβάλλουσι ἥ τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσιόδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἑριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. (Absunt et haec à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσις ἐστὶ καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Αὐκῷ τῷ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θουλήχου δὲ τινος ἐταίρου προστότος αὐτῷ διὰ χρόνου, ἥ δε καίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Ζευελίᾳ. (Sic legitur arg. in ed. Rom. abest à MS. VALCKENAR.)

## ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσαις ἢ Ἀδωνιάζουσαι· τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὑποτίθεται γάρ τις, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θύαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη, ) κοσμεῖν εἰδῶλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζεσθαι. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θύαν. Παρέπλავε δὲ τὸ ποιημέτεον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θομένων ἐκ Ἰσθμια. Ἐξί δὲ μηχανισμένων τοῦ ποιητικῶν προσώπων· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσέρχονται, ἢ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινοῦς, καὶ ἡ τῆς Πραξινοῦς Δερσίπαινα. Ἄρχεται δὲ Γοργὼ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδύλλου καὶ ἑτέρα πρόσωπα παρειαγόνται, Γραῦς τις, Ἄνῆρ, καὶ γυνὴ Ἀνιδός.

(Ultimorum loco hæc prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσαις, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θανμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσαν τινά, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾧδης ἀπαγγέλλουσαν. VALCKENAR.)

## ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἑσχατον Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, κρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις,

κxviii ARGUM. VET. CARM. THEOCR.

ὥς τε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἰέρων ὁ Γ' Ἰλίωνος. Μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἰέρωνος ὁ Θεόκριτος, τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σμωνίδου ἐμφαίνει κιθώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιθώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιθώτια· εὐρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ αὕτως ὁ τὴν δωρεάν αἰτούμενος ἀνεκρίνετο.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἄρατεια δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερωνίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναδιδάζων εἰς πέν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.



# TABLE

## DES IDYLLES ET DES INSCRIPTIONS.

| ΕΙΔΥΛΛΙΑ.                   | Pages. | Αλφει.                      | Pages. |
|-----------------------------|--------|-----------------------------|--------|
| Θυρσις ἢ οἰδὴ.              | 3      | Διοσκουροι.                 | 84     |
| Φαρμακeutρια.               | 8      | Ερασις ἢ δυστερως.          | 96     |
| Αιπιλος ἢ Αμαρυλλις, ἢ Κα-  |        | Ηρακλειςκος.                | 99     |
| μασις.                      | 15     | Ηρακλεις λιοντοφοτος, ἢ κα- |        |
| Νομις.                      | 18     | τα τινα αντιγραφα, Λυ-      |        |
| Οδιποροι ἢ βουκολιασαι.     | 22     | γμου πληρος.                | 104    |
| Βουκολιασαι.                | 31     | Βακχαι.                     | 114    |
| Θαλυσια, ἢ τερμην οδιπο-    |        | Οαρικυς Δαφτιδης καὶ Κο-    |        |
| ρια.                        | 33     | ρης.                        | 116    |
| Βουκολιασαι.                | 39     | Ηλακατα.                    | 122    |
| Νομις ἢ βουκολοι.           | 44     | Παιδικα.                    | 124    |
| Εργατιναι ἢ Θερια.          | 46     | Εἰς τακρον Αδωνιν.          | 126    |
| Κυκλωψ.                     | 49     |                             |        |
| Αυτης.                      | 52     | ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.                |        |
| Τλας.                       | 54     | Α'.                         | 129    |
| Κυτισκας ιρας, ἢ Θουατικος. | 57     | Αλλο. β'.                   | 1b.    |
| Συρακουσαι ἢ Αδωνιαζου-     |        | Αλλο. γ'.                   | 1b.    |
| σαι.                        | 61     | Αλλο. δ'.                   | 130    |
| Χαρτος ἢ Ιερων.             | 69     | Αλλο. ε'.                   | 1b.    |
| Εγκωμιον εις Πτολεμαιον.    | 73     | Αλλο. ς'.                   | 131    |
| Ελανης επιθαλαμικος.        | 78     | Εἰς αγαλμα Ασκληπιου. ζ'.   | 1b.    |
| Κρισηλεπτης.                | 81     | Επιταφιοι Ορθωτος. η'.      | 132    |
| Βουκολισκος.                | 82     | Αλλο. θ'.                   | 1b.    |

|                                                 | Page. |                                                                 | Page. |
|-------------------------------------------------|-------|-----------------------------------------------------------------|-------|
| Εἰς ἀγαλμα Μουσῶν. ι.                           | 132   | Εἰς Ἐπιχαρμον. ιζ.                                              | 133   |
| Ἐπιταφιοὶ Εὐσθίνου τοῦ<br>φυσιογισμοῦ. ιά.      | Ib.   | Ἐπιταφιοὶ Κλισίας, τρέφου<br>Μαδῶν. ιβ.                         | 134   |
| Εἰς τριπόδα τῶν Διότητων<br>ἀπὸ Δημοκρίτου. ιβ. | Ib.   | Εἰς Ἀρχιλόχον. ιθ.                                              | Ib.   |
| Εἰς ἀγαλμα τῆς Οὐρανίας<br>Ἀφροδίτης. ιγ.       | Ib.   | Εἰς ἀνδριάντα Πισανδρῶν<br>τοῦ τῆν Ἡρακλέων ποιη-<br>σάντος. ε. | Ib.   |
| Ἐπιταφιοὶ Εὐρυμέδοντος.<br>ιδ.                  | 133   | Εἰς Ἰππώνακτα. κα.                                              | 135   |
| Εἰς τὸ αὐτο. ιε.                                | Ib.   | Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ<br>βίβλον. κβ.                          | Ib.   |
| Εἰς Ἀνακρεόντος ἀνδριάν-<br>τα. ιε.             | Ib.   | Εἰς Βιρενικην.<br>Ἐπηγράμμα.                                    | Ib.   |

# ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

## ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

---

ΘΥΡΣΙΖ Ἡ ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

---

ΘΥΡΣΙΣ, ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ ΑἶΠΟΔΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τῆνα,  
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· ἀδῦ δὲ καὶ τὸ  
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ·  
Αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ·  
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρῆϊ  
Ἄ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔς τε κ' ἀμέλξης.

ΑἶΠΟΔΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς  
Τῆν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.  
Αἶκα ται μῶσαι τὰν οὔδα δῶρον ἄγωνται,  
Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέστη  
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξεῖς.

## ΘΥΡΣΙΣ.

Δῆς, ποτὶ τῶν νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,  
ὥς τὸ κτάσας τοῦτο γλώλοφον, ἄτε μυρῖται,  
Συρίσδεν, τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομέσσω.

## ΔΙΨΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμῆν, τὸ μεσαμβριόν, οὐ θέμις ἄμμεν  
Συρίσδεν· τὸν Πᾶσα, δεδοίκμε· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας  
Τανίκα περμακῶς ἀμπάσεται· ἐντὶ γε πικρὸς,  
Καὶ οἱ αἰεὶ θρημῖα χολὰ ποτὶ ῥοῖ πάθεται.  
Ἀλλὰ (τὴ γὰρ δὴ Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,  
Καὶ τὰς βοκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἔκπε μῶσας.)  
Δευρ', ὑπὸ τῶν πετελέων ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριέπω  
Καὶ τῶν κρανιάδων κατεναντίον, ἔπερ ὁ Δῶκος  
Τῆνος ὁ πωμενικὸς καὶ ταὶ θρύες· αἱ δὲ κ' ἀείσης,  
ὥς ποκα τὸν λιθύαθε ποτὶ χρομέν ἄσας ἐρίσδων,  
Αἰγὰ τέ τοι δώσω διδυματόκον, ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,  
Ἄθ' ἔχουσ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,  
Καὶ βαθὺ κισσύδιον, κεκλυσμένον ἀδεί καρῶ,  
Ἀμφῶες, νεοτευχίς, ἐτι γλυφάνοιο ποτόσδον·  
Τῷ περὶ μὲν χεῖλι μαρύεται ὑφοθὶ κισσὸς,  
Κισσὸς ἐλιγρύσῃ κεκωνισμένος· ἅ θε κατ' αὐτὸν  
Καρπῶ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα προκόοντι.  
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,  
Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ οἱ ἄνδρες  
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβᾶδς ἄλλοθεν ἄλλος  
Νεικίους' ἐπέσσει. Τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς.  
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεύσει,  
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος  
Δηθὰ κυλοιδιώντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται  
 Λεπράς, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει  
 Ὁ πρέσβυς, κᾶννοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εὐοικός.  
 Φαίης κεν γυίων νῖν ὅσον σθένης ἔλλοπιέυσεν·  
 Ὡδὲ οἱ ᾠδήκοντι κατ' ἀυχένα πάντοθεν ἴνες,  
 Καὶ πολὺ περ εὐντι· τὸ δὲ σθένης ἄξιον ἄβας·  
 Τυτθὸν δ' ὅσπον ἀπῶθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος  
 Πυρνάκις σφυλαῖσι καλὸν ἐβίβριθεν ἁλώα.  
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἰμασιαῖσι φυλάσσει  
 Ἥμενος· ἀμφὶ δὲ μιν δύ' ἁλώπεις· ἅ μιν ἂν' ὄρχως  
 Φοιτῇ σινωμένα τὰν τρώξιμον, ἅ δ' ἐπὶ πῆραν  
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τό παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν  
 Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιζον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξει.  
 Λύτῃρ ὁ γ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,  
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλειται δὲ οἱ οὔτε τι πύρης,  
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.  
 Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περὶπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,  
 Ἀπολακὸν τι θάσμα· τέρας κέ το θυμὸν ἀτύξαι.  
 Τοῦ μὲν ἐγὼ παρθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα  
 Ὠνον, καὶ τυρόεντα μέγχι λευκοῖο γάλακτος·  
 Οὐδ' ἔτι πῶ ποτὶ χεῖλος ἐμὸν ζίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται  
 Ἀχραστον τῇ κῆν το μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,  
 Ἀπὲν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης·  
 Κ' οὔτοι τί φθονέω. πόταγ' ὦ γαλή· τὰν γὰρ αἰεθὰν  
 Οὔτι πῶ εἰς αἶσαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξέης.

## ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.  
 Θύρσις ὅδ' ὦ ἔξ Αἰτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδε ἁ φωνά.  
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἥσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκτετο, πᾶ ποκὰ νύμφαι;

Ἢ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδῳ;  
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,  
 Οὐδ' Ἄιτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,  
 Τῆνον χῶ'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Πολλαὶ οἱ πᾶρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,  
 Πολλὰ δ' αὖ θαμέλαι καὶ πόρτις ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθ' Ερμᾶς πρᾶτιςος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,  
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ 'πόλοι ἦνθον.  
 Πάντες ἀνθρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,  
 Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκειαι; ἃ δέ τε κῶρα  
 Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

Ἀρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ζατεῦσ'· ἃ δύσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

« Βώτας μὲν εἰλέγεις· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ζοικας.

» Ωιπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεύνται,

» Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

» Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

» Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένους, οἷα γελῶντι,

» Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. »

Τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

Ἄνυσε πακρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυσε μοίρας.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ἦνθέ γε μὲν ἀδεία καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,  
 Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,  
 Κῆπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγμῆϊν.  
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Τὸν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,  
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·  
 Ἦδη γὰρ φράσδει πίνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκεν·  
 Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βοκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν,  
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τινεὶ δρύες, ὥδε κύπειρος,  
 ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ὡραῖος χ' ὠδωνις, εἴπει καὶ μάλα νομπεύει,  
 Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Αὐτίς ὅπως ζασῇ Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα,  
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχεν μοι.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ἦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἄν' ὦρεα φωλάδες ἄρκτοι,  
 Χαιρεθ'· ὁ βοκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἄν' ὕλαν,

Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσι· χαῖρ' Ἀρέθουσα,  
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος, ὁ τὰς βόας ὥδε νομεύων,  
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ὡ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίου,  
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαινάλων, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον  
Τῶν Στελάν, Ἐλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα  
Τήνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.  
Ἐνθ' ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν  
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.  
Ἢ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδην ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,  
Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·  
Πάντα δ' ἐναλλα γένοιντο, καὶ ἅ πίτυς ὄχλας ἐνείκαι,  
Δάφνις ἐπεὶ θυάσκει· καὶ τὼς κύνας ὦ λᾶφος ἔλκοι,  
Κῆξ ὁρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα  
Ἥθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελοιπίει  
Ἐκ Μοιρᾶν· χ' ὦ Δάφνις ἔθα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα  
Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.



Καὶ τὸ δίδου τὰν αἴγα, τό τε σκύφος· ὧς μιν ἀμείλας  
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χεῖρετε πολλάκι, Μοῖσαι,  
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνῳ καὶ ἐς ὕστερον ἔδδιον ἄσω.

## ΑἶΠΟΔΟΣ.

Πλῆρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν ζῆμα, Θύρσι, γένοιτο,  
 Πλῆρες τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίῳ ἰσχύαδα τρώγοις  
 Ἀδείαν, τέττιγος ἔπει τὴ γὰ φέρτερον ἄδεις.  
 Ἢνι δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει·  
 Ὡρᾶν πεπλυσθαι νιν ἐπὶ κρήναισι δοκαφεῖς.  
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴ δ' ἄμειλγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι  
 Οὐ μὴ σκιρτάσῃς, μὴ ὁ τράγος ὕμνῳ ἀνασῇ.



## ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι· φέρε, Θεστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;  
 Στέφον τὰν κλέβαν φοινικέω οἷος ᾠτῷ,  
 ὧς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,  
 ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,  
 Οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνᾶκαμες ἢ ζοοὶ εἰμέζ,  
 Οὐδὲ Δύρας ἄρράξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα  
 ὤχιστ' ἔχων ὃ τ' Ἔρωσ ταχινὰς φρένας, ἃ τ' Ἀφροδίτα.  
 Βασεύμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίσραν  
 Δῦριον, ὧς νιν ἴδω· καὶ μέμφομαι οἷά με ποιῇ.  
 Νῦν δὲ νιν ἐκ Δυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,  
 Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποτασίσομαι ἄσυχᾳ, δαῖμον,  
 Τᾷ χθονίᾳ Ξ' Ἐκτά, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,  
 Ἐρχομέναν νεκύων ἀνὰ τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.  
 Χαῖρ', Ἐκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,  
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδουσα χερσίονα μήτέ τι Κίρκης,  
 Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὴν τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Αλφιδά τοι πρῶτον τυρὶ τάσσεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,  
 Θεστυλι δευλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;  
 Ἢ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα;  
 Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὅς τέ πάσσω.

Ἰϋγξ, etc.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφνῳ  
 Αἶθω· χ' ὥς αὐτὰ λακείη μέγα καππυρίσασα,  
 Κηξαπίνης ἄφθῃ, κοῦδ' ἐ σποδὸν εἶδομες αὐτῆς,  
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἰὺξ, etc.

Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,  
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·  
 Χ' ὥς θινεῖθ' ὁδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας  
 Ὡς κείνος θινεῖτο ποθ' ἀμετέρῃσι Δύρησιν.

Ἰὺξ, etc.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδᾳ  
 Κνήσῃσι Ραδάμανθα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.  
 Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμεν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.  
 Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἰὺξ, etc.

Ἡνίθε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·  
 Ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ ζέρνων ἔντοσθεν ἀνία,  
 Ἄλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθεμαι, ὅς με τάλαινα  
 Ἀντι γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἰὺξ, etc.

Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τᾶδε, πότνια, φωνῶ·  
 Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,  
 Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποικὰ Θασία φαντὶ  
 Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας.

Ἰὺξ, εἰπε, etc.

Ἰππομανὲς φυτὸν ἐξὶ παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι  
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ὡς καὶ Δίλφιν ἰδοίμι καὶ ἐς τόδ᾽ δῶμα περῆσαι  
Μυρομένην ἱκελόν, λιπαρᾶς ἔκτοσθέ παλαίερας.

Ἰὺξ, εἰλε, etc.

Τοῦτ' ἀπὸ πᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δίλφι,  
ὧ γὰρ νῦν τῶλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.  
Αἰ αἰ, ἔρωις ἀναρῆ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα  
Ἐμφὺς ὡς λυμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας ;

Ἰὺξ, εἰλε, etc.

Σαῦράν τοι τρήψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον εἰσῶ.  
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον  
Τᾶς τένω φλιᾶς κτυπήεργετον, ἃς ἔτι καὶ νῦν  
Ἐκ θυμῷ δέδωμαι· ὃ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ·  
Καὶ λέγ' ἐπιπθύσσοισα, τὰ Δίλφιδος ὅς τέκ πάσσω.

Ἰὺξ, εἰλε, etc.

Νῦν δὴ μούνη εἰοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ ;  
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι ; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο ;  
Ἦνθ' ἂν τῷ Ἰθούλοιο καναφόρος ἄμιν Ἀναξῶ.  
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ πόκx πολλὰ μὲν ἄλλα  
Θηρία πομπεύεσκε περιεσθόν, ἐν δ' ἑ λείπει.

Φράξέ μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνη.

Καὶ μ' ἂν Θευχαρῖλα, Θραῖσσα τροφὸς ἂν μακαρίτις,  
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε  
Τῶν πομπῶν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἂν μεγάλαιτος  
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,  
Κάμφιςελαμένα τᾶν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίδας.

Φράξέ μευ τὸν, etc.

Ἦδη δ' εὔσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,

Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδήμιππον ἰόντας.  
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενεῖα,  
 Στήθεα δὲ ζῦλοντα πολὺ πλείον, ἢ τὸν, Σελάναν,  
 ὧς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.  
 Φράξέ με τὸν, etc.

Χ' ὡς ἶδον, ὡς ἐμάκην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη  
 Δευλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' τι πομπᾶς  
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον  
 ἔγνω· ἀλλὰ μέ τις κκυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·  
 Κεῖμαι δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.  
 Φράξέ με τὸν, etc.

Καὶ μευ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψω·  
 Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ  
 ὅς ἐ' ἔτ' ἤς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;  
 Ἡ ποίας ἔλιπον γραιῖας δόμον, ἅτις ἐπαῖδεν;  
 Ἄλλ' ἤς οὐδὲν εἰλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνντο φεύγων.  
 Φράξέ με τὸν, etc.

Χ' ὥτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθία μῦθον εἰλεξα,  
 Εἰ δ' ἄγε Θέζυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μάχος.  
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μοιοῖσα  
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίεσαν.  
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ ἄδ' καθῆσθαι.  
 Φράξέ με τὸν, etc.

Κήπεί κ' νῦν ἰόντα μάθοις μόνον, ἄσυχ' αὖ νεῦσον,  
 Κέφ', ὅτι Σιμαίθα τὸ καλεῖ, καὶ ὑφάγ' αὖ τᾶδε·  
 ὧς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων  
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ μιν ὡς ἐνέησα

Ἀρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,  
(Φράξεό μευ τόν, etc.)

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ  
ἰδρώς μευ κοχύεσεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,  
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσπον ἐν ὕπνῳ  
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·  
Ἄλλ' ἐπάγην θαγυδί καλὸν χροῖα πάντοθεν ἴσα.  
Φράξεό μευ τόν, etc.

Καί μ' ἐσιδὼν ὦ "ζοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πίξας,  
Ἐξετ' ἐπὶ κλυτῇρι, καὶ ἐξόμενος φάτο μῦθον·  
Ἢ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσπον ἐγὼ θῆν  
Πρὶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαζα Φιλῆνον,  
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε ζῆγος, ἧ με παρῆμεν.  
Φράξεό μευ τόν, etc.

Ἦνθον γὰρ κτήων, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,  
Ἢ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,  
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσω,  
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,  
Πάντοτε πορφυρέησι περιζώσῃσιν ἐλικτάν.

Φράξεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάνα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ εὐαφρὸς  
Ῥαὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι·  
Εὐδον δ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν ζῶμα τεῦ ἐφίλασα.  
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἂ θύρα εἵχετο μοχλῶ,  
Πάντως καὶ πελέκει καὶ λαμπιάδῃ ἦνθον ἐφ' ὕμιας.  
Φράξεό μευ τόν, etc.

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν·  
 Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλει,  
 ὧ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,  
 Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου  
 Πολλάκις Ἀφαιΐσιοι σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζεό μεν τὸν, etc.

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένοισι ἐκ θαλάμοιο,  
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν  
 Ἄνερως. ὥς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δὲ οἱ ἅ ταχυπειθής  
 Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.  
 Καὶ ταχὺ χρώς ἐπὶ χρωτὶ πεπαινέτο, καὶ τὰ πρόσωπα  
 Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.  
 Χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλόοιμι Σελάνα,  
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.  
 Κοῦτέ τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,  
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας  
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελεξοῦς,  
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι  
 Ἀὼ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·  
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὥς ἄρα Δέλφιν ἔραται·  
 Κῆτέ μιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,  
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκές ἰδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος  
 Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ὥχετο φεύγων·  
 Καὶ φάτο οἱ ξεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκασθέν.  
 Ταυτὰ μοι ἅ ξείνα μυθήσατο. ἔστι δ' ἀλαθής.  
 Ἡ γάρ μοι καὶ τρίς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,  
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·  
 Νῦν δὲ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέ ποκ' εἶδον.  
 Ἡ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλοις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμέ  
 Λυπῇ, τὰν Αἰδάο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.  
 Τοῖά οἱ ἐν κίεα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,  
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' ὀλκεκνὸν τρέπε πώλους,  
 Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.  
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι  
 Ἀζέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.





## ΑΙΠΟΛΟΣ Ἡ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,

Ἡ

ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δὲ μοι αἶγες  
 Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτάς ἐλαύνει.  
 Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμένε, βόσκει τὰς αἶγας,  
 Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν  
 Τὸν Λιευκὸν κνέκωνα φυλάσσεο, μὴ τυ κορύψῃ.

Ὡ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον  
 Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἔρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;  
 Ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,  
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.  
 Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,  
 ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.  
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἶθε γενοίμαν  
 Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,  
 Τὸν κισσὸν διαδῦς καὶ τὰν πτέρω, ἃ τὸ πυκνέσθῃ.  
 Νῦν ἔγνω τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας  
 Μασθὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·  
 Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀσέον ἄχρις ἰάπτει.  
 Ὡ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν λίθος· ὧ κυανόφρου  
 Νύμφα, πρόσπτυξάι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.  
 Ἐς καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψεις.

Τὸν ζέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτά ποιησεῖς,  
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἄμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,  
 Ἐμπλέξας καλύκῃσσι καὶ εὐόδοισι σελίνοις.  
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακύνεις;  
 Τὰν βαίταν ἀποδῦς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι.  
 Ὡπερ τὼς θύνῳς σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.  
 Κῆκα μὰ ποθέων, τό γε μάν τεόν ἀδῦ τέτυκται.  
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκ' αὖ μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,  
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,  
 Ἄλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.  
 Εἶπε καὶ Ἄγροῖον τάλαθ' αἰ κοσκινόμαντις,  
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιδίας, οὐνέκ' ἐγὼ μὲν  
 Τὶν ὅλος ἔγκεμαι· τὺ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.  
 Ἢ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,  
 Τάν με καὶ ἁ Μέρμυωνος Ἐριθακίς ἁ μελανόχρως  
 Αἰτεῖ· καὶ θωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.  
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. Ἄρά γ' ἰδησῶ  
 Αὐτάν; ἄστυμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.  
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.

Ἰππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,  
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἁ δ' Ἀταλάντα  
 ὣς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.

Τὰν ἀγέλαν χὼ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους  
 Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,  
 Μάτηρ ἁ χαρίσσεια περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων  
 Οὐχ οὕτως ὠδῶνις ἐπὶ πλεον ἄγαγε λύσας,  
 Ὡς οὐδὲ φθίμενόν μεν ἄτερ μασθοῖο τίθητι;

Ζαλωτὸς μὲν ἔμιν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων  
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, ἱασίωνα,  
Ὅς τόσσων ἐκόρησεν, ὅς' οὐ πευσείσθε βέβαλοι.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τιν' δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' αἰίδω,  
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.  
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.



## NOMEIΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 8.

## ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΠΕ΄ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἢ πὰ ψε κρύδδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμιλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὄχρετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νεν ἐπ' Ἀλφεὺν ὄχρετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νεν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μέτρη Πολυδεύκεος ἤμεν ἀμείνω.

## ΚΟΡΫΔΩΝ.

Κ' ὥχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μάλα.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῷς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

## ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ταὶ θαμίλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεῦντι.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαΐαί γ' αὐται· τὸν βοσκὸν ὡς κακὸν εὖρον.

## ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ἢ μὰν δειλαΐαί γε· καὶ οὐκ ἐτι λῶντι νέμεσθαι.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λείπεται  
Τῷς τε μὴ πρόωκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

## ΚΟΡΫΔΩΝ.

Οὐ δ᾽ ἄν· ἀλλ' οὐκὰ μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,  
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·  
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Κάτυμον.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Δεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος· αἶθε λάχουεν  
Τοὶ τῷ Δαμπριάδα τοὶ θαμόται, ἔγκα θύοντι  
Τᾷ Ἡρᾷ τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δ᾽ ἄμμος.

## ΚΟΡΫΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς ζομάλμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκη,

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,  
Αἰγίπυρος, καὶ κυῖζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

## Β Α Τ Τ Ο Σ.

Φεῦ, φεῦ· βασιεύνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων  
Εἰς Αἶδαν, ὅκκ καὶ τὸ κακῆς ἡράσσαιο νίκας.  
Χά σύριγξ εὐρώτι πάλυνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

## ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων  
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελιπτάς,  
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὐ δέ τὰ Πύρρῳ.  
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἂ Ζάκυνθος,  
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας  
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.  
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας  
Τᾶς ὀπλάς, κῆδωκ' Ἄμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες  
Μακρὸν ἀνῆῦσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλασσαν.

## Β Α Τ Τ Ο Σ.

Ω χάριςσ' Ἄμαρυλλι, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας  
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσπον ἀπέσθας.  
Αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγγει.

## ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσύν χρεῖ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.  
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιτοι δὲ θανόντες.  
Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

## Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ εἰλαίας  
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λέπαργος.

## ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἄ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἔσκαούεις;  
 Ἡξῶ, ναι τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα θωσών,  
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.  
 Εἴθ' ἦν μοι ῥοακὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἄ γὰρ ἄκανθα  
 Ἄρμοϊ μ' ὥδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι  
 Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἄ πόρτις ὄλοιτο.  
 Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

## ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναι, ναι, τοῖς ὀνύχασσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσίχον ἐς τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα θαμάσδει.

## ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.  
 Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει  
 Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

## ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ', ὦ θειλαιε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν  
 Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελέμβανον, ἄμος ἐνάργει.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Εὐγ', ἄνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἦ Σατυρίσκους  
 Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνήμεισιν ἐρίσδει.

## ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕἰΔΥΛΛΙΟΝ εἰ.

## ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰγεεε ἔμαί τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν  
 Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ κάκος ἐχθρὸς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρᾶνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε  
 Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶτον κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὴν γὰρ πόκα, δῶλε Συβάρτα  
 Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι  
 Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τὰν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ' λεύθερε. τὴν δὲ τὸ ποῖον  
 Λάκων ἐκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπέ Κομάτα.  
 Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίχ' ἔθυσε  
 Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγιν· τὴν δ', ὦ κακὲ, καὶ τότε' ἐτάκην  
 Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθλακας.



## ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μάν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων  
 Τὰν βαίταν ἀπέδυς· ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας  
 Τὰς πέτρας, ὠνθρωπε, μανεῖς εἰς Κράθην ἀλοίμαν.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μάν, οὐ ταύτας τὰς λυμνάδας, ὦ ῥαθί, Νύμφας,  
 (Αἶτ ἐμὶν Ἰλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθουεν),  
 Οὐ τευ τὰν σύριγγα λαθῶν ἔκλεψε Κομάτας.

## ΛΑΚΩΝ.

Αἶ τοι πιεσύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε· ἀροίμαν.  
 Ἀλλ' οὖν αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν  
 ἱερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, εἴς κ' ἀπείπης·

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Υς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κίεται  
 Ἰριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν εὐβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

## ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσειται ἐξ ἴσου ἄμμεν;  
 Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας  
 Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγειν;

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅς τις νεκατεύ τὸν πλατίον, ὥς τὴν, πεποῖθαι,  
 Σφάξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι  
 Ἰριφος ἰσοπαλὴς· τὴν (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισε.

## ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γὰρ τοι πυρὶ θάλλεται· ἄδισι ἄσῃ  
 Τῇδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τᾶλσεα ταῦτα καθίξας.

Ψυχρὸν ὕδωρ τῆναι καταλείβεται ὥδε παρύνει  
Ποία, χ' ἄς τῶας ἄλλε, καὶ ἀκρίδες ὥδε λαλεῦντι.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ τι σπεύδω· μέγχι δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμῆς  
Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεις, ὅς ποτ' ἔοντα  
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. Ἰδ' ἄ χίρις ἐς τί ποδέσκει.  
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

## ΔΑΚΩΝ.

Καὶ πότ' ἐγὼν παρὰ τεύς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας  
Μίμναμι, ὧ φθονερὸν τὸ καὶ ἀκρεπὲς ἀνδρίον αὐτῶς;

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίχ' ἐπύγχιόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι  
Λίδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

## ΔΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑδὲ ταφείης.  
Ἀλλὰ γὰρ ἔρψ' ὦδ', ἔρπει· καὶ ὕστατα βωκυλιαεῖς.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἔρψω τῆναι· τουτῷ δρύες, ὥδε κύπειρος,  
Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσαι μέλισσαι·  
Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κράναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ  
Ὅρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἅ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία  
Τᾶ παρὰ τίν' βάλλει δὲ καὶ ἅ πίτυς ὑψόθεν κώνους.

## ΔΑΚΩΝ.

Ἢ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἶριζ τᾶδε πατησεῖς,  
Αἶκ' ἐνθης, ὑπνω μαλακώτερα. ταὶ δὲ τραγεῖαι  
Ταὶ παρὰ τιν' ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τὺ περ ὄσδεις.

Στασῷ δὲ κρητῆρι μέγαν λευκοῖο γάλακτος  
Ταῖς Νύμφαις· στασῷ δὲ καὶ ἀδύτο ἄλλον εἰαίω.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἱ δὲ καὶ τὴ μόλῃς, ἀπαλὰν πτέρην ὥδε πατησεῖς,  
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χμαιρᾶν  
Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκις ἄρνῶν  
Στασῷ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,  
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος· πλάκα κηρί' ἐχοῖσας.

## ΔΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτίρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδεν·  
Τὰν σαντοῦ πατῶν, ἔχε τὰς δρύας· ἀλλὰ τις ἄμμε  
Τίς κρενεῖ; αἰθ' ἐνθαι ποθ' ὁ βωκόλος ὥδε Λυκώπας·

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,  
Αἱ λῆς, τὸν δρυτόμον βωζρήσομες, ὅς τας ἐρεΐκας  
Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσσεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

## ΔΑΚΩΝ.

Βωζρέωμες.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ κίλει νιν.

## ΔΑΚΩΝ.

Ἰθ', ὦ ξένε, μεκὸν ἀκουσον  
Τῇδ' ἐνθῶν· ἄμμε γὰρ ἐρίσσομες, ὅς τις ἀρείων·  
Βωκολιάσας ἐντι· τὴ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐπαί, Μόρσων,  
Ἐν χάριτι κρήνης, μήτ' ἂν τὴν γὰ τοῦτον ὀνάσης.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, καὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα

Τὸ πᾶν ἔστιν, ἔκ' οὗ τοῦ τοῦ πᾶν χρόνου.  
 ἢ τί τοι ἔπειτα τὸ θύσιον ἐστὶ Σιδώνων  
 Εὐμένα θεῶν πρὸς ἄσπερ, πᾶν τοῦ Σιδώνων.

## ΔΑΚΩΝ.

Μὴ τὸ τις ἴδωται, πᾶν τοῦ Διός, πᾶν Σιδώνων.  
 Αἶψ' ἔλθω ἐν, κῆρυξ, τὸ πᾶν; ὅς τις ἄλλος ἐπὶ.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βένυθ' ὅστις, ἐπὶ τοῦ πᾶν πᾶν ἔργον.  
 Κοῖνον πᾶν τοῦ πᾶν, ὅς τις πᾶν πᾶν ἐπὶ.

## ΔΑΚΩΝ.

Εἴα δέ, ἢ τι λέγεις, καὶ τοῦ πᾶν ἐπὶ πᾶν πᾶν  
 Τὸν πᾶν, ὁ Πᾶν, ὁ πᾶν πᾶν, Κοῖνον.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν  
 Αἶψα, ἐπὶ τὸ πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν.

## ΔΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐπὶ πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν  
 Κρίν' ἐπὶ πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πᾶν δὲ τὸ πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν  
 Καὶ μὲν ἄ καὶ πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν.

## ΔΑΚΩΝ.

Φεῖ, φεῖ, Δάκων τοῦ πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν  
 Τυφῶ, καὶ τὸν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰκλόν ὁ Κλερία,  
 Τὸν αἰκλόν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν πᾶν.

## ΔΑΚΩΝ.

Κήμὲ γάρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λείας ὑπαντῶν  
Ἐπμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείτ' ἔθειρα.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐςὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα  
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἵμασιαῖσι πεφύκει.

## ΔΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γάρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι  
Λεπρὸν ἀπὸ πρένοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κήγῳ μὲν θωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,  
Ἐκ τᾷς ἀρκεύθω καθελών· τήναι γάρ ἐφίσδει.

## ΔΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ  
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾷς κοτίνω ται μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,  
Ὡς τὸ πάπαντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρίκαι.

## ΔΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾷς θρυὸς οὗτος ὁ Κῶναρος, ἔ τε Κυναίθα;  
Τουτεὶ βροσκησέσθε ποτ' ἀντολάς, ὥς ὁ Φάλαρος.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητῆρ,  
Ἐργον Πραξιτέλεος· τᾷ παιδί δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΔΑΚΩΝ.

Χ' ἄμιν ἐντὶ κύων φιλοποίμιος, ὃς λύκος ἄγχει·  
Ὦν τῷ παιδί διδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φράγμον ὑπερπηθῆτε τὸν ἄμιν,  
Μή μεν λωδίασθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἀβαι.

ΔΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττερες, ὄρῃτε, τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσθω·  
Οὕτω κ' ὕμεις θῆν ἐρεθίσθετε τὼς καλχυευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς θαυσπέρκους ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος  
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς καθάρους, οἱ, τὰ Φιλώνδα  
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢ οὐ μέμνησ', ὅτ' ἐγὼν·τυ κατήλασα, καὶ τὸν σισαῶ;  
Εὐ ποτε κίχλιν'ε, καὶ τὰς δρυὸς εἶχτο τήνας;

ΔΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημι· ὅκα μὲν ποκα παῖδ'·τυ δάσαι,  
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθην;  
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος ἀντήκα τίλλοις.

## ΔΑΚΩΝ.

Κήγῶ μὲν κνίσθην, Μόρσων, τανά· καὶ τὺ δὲ λούσσεις.  
 Εὐθὺν τὰν πυκλάμενον ὄρυσέ νυν ἐξ τόν Ἄλαντα.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρεῖτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κράθι,  
 Οἶνω πορφύροις, τὰ δὲ τ' αἰσία καρπὸν ἐνείκαι.

## ΔΑΚΩΝ.

Ρεῖτω χ' ἅ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι, καὶ τὸ ποτ' ὄρθρην  
 Ἄ· παῖς ἀνθ' ὕδατος τῇ κήληρδι κορία βάψαι.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγλον αἶγες ἔδωκε,  
 Καὶ σχῖναν πατόντι, καὶ ἐν κομάροισι πένονται.

## ΔΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὅτεσσι πάρες· μὲν ἅ μελίτεια  
 Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ρόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλαίππας, ὅτι με πρὸν οὐκ ἐφίλασε,  
 Τῶν ὧτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

## ΔΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήδους ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ  
 Τὰν σύργγ' ὠρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ Ζεμιτόν, Δάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,  
 Οὐδ' ἔποπας κύκνοις· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσι φιλεχθής.

## ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κίλομαι τὸν πομπέην. τὴν δὲ, Κομάτα,  
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὴν δὲ, Θύσας  
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας ἀντίκα πέμψον.

## ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, καὶ τὸν Πᾶνα. φρμιάσσο πᾶσα τραγίσκων  
Νῦν ἀγέλα· κήγων γὰρ ἴδ' ὥς μέγα τοῦτο καχαῶ  
Καττῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη  
Ἄνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ἔμμεν ἀλεύμαι.  
Αἴγες ἐμαὶ Ξαρσεῦτε περουχίδες· αὔριον ἔμμε  
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.  
Οὔτος ὁ λευκίτας ὁ κορύπτιλος, εἴ τιν' ἔχουσείς  
Τὰν αἰγῶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι  
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,  
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.





## ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

## ΔΑΜΟΪΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ καὶ Δάφνις ὁ Βωκόλος εἰς ἓνα χώρον  
 Τῶν ἀγέλαν ποκ', ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν  
 Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράνιν δέ τιν' ἄμφω  
 Ἑσθόμενοι θέρους μέσῳ ἄματι τοιῶδ' αἰίδον.  
 Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισθεν.

## ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια  
 Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·  
 Καὶ τὺ νῦν οὐ ποθορῆσθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι  
 Ἀδεία συρίσθων. πάλιν ἄδ', ἴδε, τὴν κύνα βάλλει,  
 Ἄ τοι τῶν ὄϊων ἔπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσθαι  
 Εἰς ἅλα δερκομένα. τὰ δὲ νῦν καλὰ κύματα φαίνει,  
 Ἄσυχχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλιῷ θέουσιν.  
 Φράζω, μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρθύσῃ  
 Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροά καλὸν ἀμύξῃ.  
 Ἄ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀπάνθας  
 Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνίκα φρύττει·  
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·  
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον· ἧ γὰρ ἔρωτι  
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ κηλὰ πέφανται.  
 Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβέλλετο, καὶ τάδ' αἰίδεν.

## ΔΑΜΟΪΤΑΣ

Εὐφρόν, καὶ τὸν Πάνα, τὸ πρῶτον πᾶσι βάλαι,  
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἔριν τὸν ἔνα γλαυκόν, ὃ κρυόμεναι  
 Ἐς τέλος πῶτερ ὁ μῦθος ὁ Τύμβος, ἔχθρ' ἔμελλεναι,  
 Ἐχθρὰ γέρονι κατὰ δόξαν, ὅπως ταῦτα καλῶς.  
 Ἀλλὰ καὶ αἰνὸς ἐνὶ κλέδῳ κλέω σὺ κρυόμεναι,  
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ παρὶ γυναικ' ἔχον ἃ δ' αἶσθηται  
 Ζαλοῖ μ', ὃ Πάνα, καὶ τίς τινι ἐκ δὲ θαλάσσης  
 Οἰζυρεὶ κακτοῦνοισα ποτ' ἄσπερα τε καὶ κατὰ κρυόμεναι.  
 Στρα δ' ὕλας τε καὶ τὰ κινῶ καὶ γὰρ, ὅτ' ἔρω  
 Αὐτὰς, ἐκνύχτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχουσα.  
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα κοιμῶντά με καλλίαν καμψήν  
 Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαυθὺν θύρας, ἔστι καὶ ἐμὸς οὐρανός  
 Αὐτὰ μοι ζορέσσει καλὰ θέματα τῶνδ' ἐπὶ νόσῳ.  
 Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὡς με λέγουσι.  
 Ἢ γὰρ πρὶν ἐς κόντον ἐπέβλεπον, (ὃς δὲ γαλέα  
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἔριν ἃ μία κέρα  
 (ὡς παρ' ἐμὸν κέρεται) καταφαίνεται τῶν δὲ τ' ὀδόντων  
 Λευκοτέρων αἰγῶν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.  
 Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρίς εἰς ἔρον ἔπτυσσα κόλπον.  
 Ταῦτα γὰρ ἃ γραία με Κοτυτταρίς ἐξεδύδαξεν,  
 Ἄ πρὶν ἀμάντεσσι παρ' ἱπποκόωντι ποταύλει.  
 Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνον ὁ Δαμοῖτας ἐφίλασε.  
 Χῶ μὲν τῷ σύρεγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.  
 Αὐλεῖ Δαμοῖτας, σύριγδι δὲ Δάφνης ὁ βότατος  
 Ὀρχεῦντ' ἐν μαλακῇ τοῖ πόρτις ἀντίκα ποίει.  
 Νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνέσσαντο δ' ἐγένοντο.

## ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

Ἦν χρόνος ἀνὶκ' ἐγὼν τε καὶ Εὐχριτος ἐς τὸν Ἄλαντα  
 Εἵρπομες ἐκ πόλιν· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·  
 Τᾷ Διοί γάρ ἔπειχε Θαλύσια καὶ Φρασιδάμος,  
 Κ' Ἀντιγόνης, δύο τέσσα Λυκίους· εἰ τί περ ἐσθλὸν  
 Χαῶν τῶν ἐπέωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ  
 Χαλκίονος, Βούρακτον δὲ ἐκ ποδὸς ἔκκε· κρέαν,  
 Εὐ γ' ἐνερεσάμενος πέτρα· γένε' τὰς δὲ παρ' αὐτῶν  
 Αἰγυριοὶ πετρίαι τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαρνον,  
 Χλωροῖσιν πετρίλοισι κατηρεφέας κομόωσαι.  
 Κοῦπῃ τὴν μεσάται ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σάμα  
 Ἀμὴν τῷ Βρασιῖδα κατφαίνεται, καὶ τῷ ὀδίτῃ  
 Ἐς λόγ' ἐν Μοίαισι Κυδωνικὴν εὐρομες ἄνδρα,  
 Ὄνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδέ τίς μιν  
 Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπάλῃ ἔλαχ' ἔφηται.  
 Ἐκ μὲν γὰρ λαίρῃσι θαυμάσιος εἶχε τρήγοισι  
 Κναστὴν δέμῃ' ὅμοιοι, νέας ταμίσιον κατέσθεν·  
 Ἀμφὶ δὲ οἱ ἐκθέσσι γέρον· ἐσφύργετο πέπλος.  
 Ζωστήρι πλακάρῃ· ροικῶν δ' ἔχεν ἀγριελαιῶν  
 Δεξιτερᾷ κορύνταν, καὶ μ' ἀπέρμας εἶπε· σασαρόης  
 Ὀρματι μεδιόωντι — γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖλος —  
 Σιμηχίδα, πᾶ δὲ τὴν μεσημέριον πόδας ἔλκει,  
 Λυίκα δὲ καὶ σαῖρος ἐφ' αἰμασιῶσι καθοῦδι,

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται;  
 Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινος ἄζων  
 Λανὸν ἐπιθρώσκει; ὥς τεύ ποσὶ νισσομένοιο  
 Πᾶσα λίθος πταλοῖσά ποτ' ἄρβυλίδεσσιν ἀεῖδει.  
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείβην· Δυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάντες  
 Ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,  
 Ἐν τ' ἀμνητέρεσσι· τὲ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει  
 Ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν  
 Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσσιᾶς· ἢ γὰρ ἐταῖροι  
 Ἄνδρες ἐνπέπλω· Δαμύτερι δαῖτα τελευτῇ,  
 Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πῖονι μέτρῳ  
 Ἀ δαίμων εὐκρίθον ἀνεπλήρωσεν ἀλώων.  
 Ἀλλ' ἄγε δὴ; (Ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, Ξυνὰ δὲ καὶ αἶψ)  
 Βωκολιασδόμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασσει.  
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν κατηνὸν· ζῶμα, κῆμψ' ἴγγοντι  
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυνπειθής,  
 Οὐ Δᾶν· οὐ γὰρ πῶ, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλόν  
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλητῶν,  
 Αἰείδων, βάτραχος δὲ πῶτ' ἀκριδάς ὥς τις ἐρίσθω.  
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελᾷξας,  
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὐνεκὲν ἐσοὶ  
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.  
 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅς τις ἐρευνῇ  
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος,  
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιθες, ὅσοι, ποτὶ Χίον ἀοιδὸν  
 Ἀντίᾳ κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.  
 Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδάς,  
 Σμικρίδα· κῆγ' ἄν μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει  
 Τοῦθ' ὁ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τῷ μελύδριον ἐξοπύνασα.  
 Ἔσσεται Ἀγέανακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλήναν,

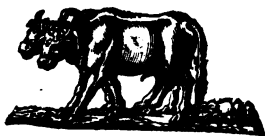
Χῶτον ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφρσι νότος ὕγρα διώκη  
 Κύματα, κ' ὠρίων ὄτ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχη,  
 Αἶκεν τὸν Δυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας  
 Ῥύσσηται· θερμός γάρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·  
 Χ' ἀλκυόνες ζορεσύνντι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν,  
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, ὃς ἐσχατα φυκία κινεῖ·  
 Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μέλις  
 Ὀρνίχων· ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα.  
 Ἀγέανκτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλήναν  
 Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἱκοίτο.  
 Κήγῳ, τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἥ ροδόεντα,  
 Ἡ καὶ λευκοίων ζέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω  
 Τὸν Πηλεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,  
 Πάρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,  
 Χ' ἁ ζιβῆς ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν  
 Κνύζα τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.  
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγέανακτος,  
 Αὐταῖσιν κυλίεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.  
 Αὐλησέυντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·  
 Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,  
 Ὡς ποκα τᾶς ξενείας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,  
 Χ' ὡς ὄρος ἀμφοπολείτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,  
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,  
 Εὖτε χιῶν ὥς τις κατετάκτο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,  
 Ἡ Ἄθῳ, ἡ Ῥοδόπαν, ἡ Καύκασον ἐσχατόεντα·  
 Ἀσεῖ δ', ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ  
 Ζωὸν ἔοντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος,  
 Ὡς τέ νῦν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσι  
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι,  
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ ζώματός χέε νέκταρ.

Ὡ μκαριζὲ Κομάτα, τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνυθης,  
 Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ, μελισσᾶν  
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνυσας.  
 Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναριθμῖος ὠφελὲς ἦμεν,  
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμηνον ἄν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,  
 Φωνᾶς εἰσαίων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὲρ πεύκαις  
 Ἄδῃ μελισσόμενος κατακέκλισο, θάϊε Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις  
 Κῆρῳ τοὶ ἐφάμην· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα  
 Νύμφαι κῆρὲ διδάξαν ἄν' ὄρεα βωκολέοντα  
 Ἐσθλὰ, τὰ που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·  
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείρουχον, ᾧ τυ γεραίφεν  
 Ἀρξεῦμ'· ἄλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλο Μοῖσαις.  
 Συμμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπτарον· ἦ γὰρ ὁ θευλὸς.  
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἶγας ἔρηνται.  
 Ὡρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,  
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχχνουσιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄριστι,  
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδὲ κεν αὐτὸς αἰεῖδεν  
 Φοῖβος σὺν φόρμυγι παρὰ τριπόδοισι μεγαίρει,  
 Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀξέον αἶθερ' ἔρωτι.  
 Τόν μοι, Πάν, ὁμόλας ἔρατὸν πέδον ὅς σε λέλογχας,  
 Ἄκκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,  
 Εἴτ' ἔς' ἄρα Φιλίνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.  
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἐρδοις, ᾧ Πάν φίλε, μή τί τυ παῖδες  
 Ἀρκαδιοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους  
 Τανίκα μαρσίσοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρσῖν·  
 Εἰ δ' ἄλλως νέυσαις, κατὰ μὲν χροῖα πάντ' ὀνύχουσι  
 Δακνόμενος κνίσαιτο, καὶ ἐν κνιδαῖσι καθεύδοις,  
 Εἴης δ' ἠδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω  
 Ἐβρον πᾶρ ποταμόν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,

Ἐν δὲ Ξέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθίοπεσσι νομεύουσιν,  
 Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὀρατός.  
 Ὑμμε δ' Ὑτίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λεπόντες  
 Νᾶμα, καὶ οἰκῦντες Ξανθᾶς ἑδᾶς αἰπὺ Διώνως,  
 ὧ μάλαισιν ἔρωτες ἐρευθόμενοισιν ὁμοῖοι,  
 Βάλλετε μοι τῶξοισι τὸν ἡμερόεντα Φιλῖνον,  
 Βάλλετε· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῦσμορος οὐκ ἔλεε μιν.  
 Καὶ δὴ μὲν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,  
 Αἶ, αἶ, φαντί, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ.  
 Μηκέτι τοι φρουρέωμεν ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε,  
 Μηδὲ πόδας τρίβωμεν· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ  
 Κοκκύσδων νάρκαυσεν ἀνηραῖσι διδοῖα·  
 Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριξε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·  
 Ἄμμεν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γράϊα τε παρεῖη,  
 Ἄτις ἐπεφύσσοισα τὰ μὲ καλὰ νόσφιν ἐρύκῃ.  
 Τόσσ' ἐφάμην· ὁ δὲ μοι τὸ λαγωδύλον, ἀδὺ γιγάξας,  
 Ως πάρος, ἐκ Μοισᾶν Ξενήϊον ὥπασεν ἡμες.  
 Χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὸν ἐπὶ Πύξας  
 Εἶφ' ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος εἰς Φρασιδάμῳ  
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείαις  
 Ἀδείας σχίνοιο χαμῆυσιν ἐκλίνθημες,  
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαυθότες οἰναρέοισι.  
 Πολλαὶ δ' ἄμμεν ὑπερθε κατὰ κρατὸς θονέοντο  
 Αἵγειροι πετέλει τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ  
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.  
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες  
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγῶν  
 Τηλόθεν ἐν πυκνῇσι βάτων τρύζεσκον ἀκάνθαις·  
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔζυνε τρυγῶν·  
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Πάντ' ὥσθεν Δίρεος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρης.  
 Ὅχλαι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα  
 Δαψυλιῶς ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐπέχυντο  
 Ὀρκακις βραδύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.  
 Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.  
 Νύμφαι Καζαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι,  
 Ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον  
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐξάσατο Χείρων;  
 Ἄρά γέ πα τήνων τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω  
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὥρεσι νῆας ἔβαλλε,  
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὖλια ποσσὶ χορεῦσαι,  
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανῶσατε, Νύμφαι,  
 Βωμῶ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἅς ἐπὶ σωρῶ  
 Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτόον· ἃ δὲ γελᾷται,  
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.





## ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ἡ.

## ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑὶ ΑἰΠΟΔΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι  
 Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.  
 Ἄμφω τῶγ' ἦτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,  
 Ἄμφω συρίσδεν δεδασμένῳ, ἄμφω αἰίδεν.  
 Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

## ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῖσαι;  
 Φαμί τυ νικασεῖν ὅσπον θείλω αὐτὸς αἰίδων.  
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

## ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμᾶν εἰροπόκων οἷων συρακτὰ Μενάλκα,  
 Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τὴ γ' αἰίδων.

## ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

## ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

## ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησέμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θῆς γ' ἰσομέτορα ἀμύνον.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμύνον· ἐπεὶ χαλεπός εἶ' ὁ πατήρ μευ  
 Χ' ἂ μήτηρ· τὰ δὲ μάλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Σύρρηγ', ἂν ἐποίησα καλὴν ἐγὼ ἐννεάφωνον,  
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,  
 Ταύταν κατθέειν· τὰ δὲ τῷ πατρὶ· οὐ κατὰ θεῶν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢ μὲν τοι κίγῃ σύρρηγ' ἔχω ἐννεάφωνον,  
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.  
 Πρώαν νῦν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ  
 Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχιθεὶς διέτμαξεν.  
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκρος ἔσσεται ἀμείων;

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,  
 ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτεῖ.  
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·  
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αἶδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.  
 Πρῶτος δ' ὦν αἶδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάδικας.  
 Εἶτα δ' ἀμοιβήν ὑπαλάμβανε Δάφνης αἰοιδᾶν  
 Βωκολικᾶν· οὕτω δὲ Μενάδικας ἄρξατο πρῶτος·

## ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγρια καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλας  
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφυλὲς ἄσσε μέλος,  
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' εὐθη  
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

## ΔΑΦΝΙΣ.

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον  
 Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,  
 Τούτο τὸ βοσκάλιον πιαίνεται· κῆν τι Μενάλας  
 Τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

## ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος  
 Οὐθὰτα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,  
 Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπιτίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,  
 Χὼ ποιμᾶν ξηρὸς τινάθῃ, χ' αἱ βοτάναι.

## ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματόκαι, ἐνθα μέλισσαι  
 Σμάναα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,  
 Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη  
 Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐτότεραι.

## ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας  
 Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·  
 Ἐν τήνῳ γάρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλα, καὶ λέγε Μίλω,  
 Ως Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

## ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γὰρ Πάλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα

Εἴη ἔχων, μὴδὲ πρόσθε θείειν ἀνέμων·  
 Ἀλλ' ὑπὸ τῇ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκᾶς ἔχων τυ,  
 Σύννομα μάλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὴν εἰς ἅλα.

## ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,  
 ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·  
 Ἄνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,  
 Οὐ μόνος ἡράσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλιας.  
 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ᾄσαν.  
 Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὴν οὕτως ἐξᾴρχε Μενάλας.

## ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Φεῖδεν τᾶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,  
 Μὴδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτῶ.  
 ὦ Δάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;  
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθύως σὺν παιδί νέμοντα.  
 Ταὶ δ' οἷες, μὴδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθα  
 Ποίας· οὐτὶ χαμνεῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.  
 Σίττα χέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὐθата πλήσατε πάσαι,  
 Ὡς τὸ μὲν ὦρνες ἔχωντι, τὸ δ' εἰς τάλάρως ἀπόθωμαι.  
 Δεύτερος αὖ Δάφνης λεγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

## ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθρὴς ἰδοῖσα  
 Τὰς θαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·  
 Οὐ μὲν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἅπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,  
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὴν ἀμετέραν ὀδὸν εἶρπον.  
 Ἄδει' ἀφωνα τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα.  
 Ἄδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἀ βῶς·  
 Ἄδὺ δὲ τῷ θέρειος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾷ θρνὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μάλα·  
 Τᾷ βοῖ δ' ἄ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες ἀνταί.  
 ὧς οἱ παῖδες ᾄεσαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

## ΑἰΠΟΔΟΣ.

Ἄδ' ὅ τι τὸ ζόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·  
 Κρέσσον μελοπομένῳ τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.  
 Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.  
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,  
 Τήναι τὰν μιτύλαν θωσῶ τὰ διδασκρά τοι αἴγα,  
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.  
 ὧς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάρησε  
 Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.  
 ὧς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπη  
 Ὀϊτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖς ἀπάχοιτο.  
 Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμήσι πρῶτος ἔγεντο,  
 Καὶ νύμφαν, ἄριθρος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.



## NOMEYS Ἡ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

### ἘΙΔΥΛΛΙΟΝ Σ'.

#### ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

##### NOMEYS.

ΒΟΥΚΟΙΔΙΣΔΕΟ, Δάφνι· τὺ δ' ὠδᾶς ἄρχο πρῶτος,  
 Ωιδᾶς ἄρχο πρῶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,  
 Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ ζείραισι δὲ ταύρως.  
 Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκειντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,  
 Μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὴν δὲ τὺ βοσκολιάσδευ  
 Ἐμποθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

##### ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄδῃ μὲν ἄ μόσχος γαρύεται, ἄδῃ δὲ χ' ἄ βῶς,  
 Ἄδῃ δὲ χ' ἄ σύριγξ, χὼ βωκόλος, ἄδῃ δὲ κήγῳ.  
 Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν ζιβάς· ἐν δὲ νένασαι  
 Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας  
 Λιψ κόμαρον τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.  
 Τῷ δὲ Θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσπον μελεδαίνω,  
 Ὅσπον ἐρῶντε πατὴρ μύθων ἢ μητὴρ ἀκούειν.  
 Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὴν οὕτω δὲ Μενάλκας.

##### ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κήγῳ καλὸν ἄντρον ἐνοικίω  
 Κόιλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσ' ἐν ὀνείρῳ  
 Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·

Ὡν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ πᾶρ ποσὶ κῶμα κεῖνται.  
 Ἐν πυρὶ δὲ θρυῖν' ἑορέα ζεῖει, ἐν πυρὶ δ' αὔται  
 Φαγοὶ χειμαίνοντες· ἔχω δὲ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν  
 Χείματος, ἧ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλάττησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,  
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατὴρ ἔτραφεν ἀγρός,  
 Αὐτοφυῆ, τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·  
 Τήνω δὲ σρόμβω καλὸν ὄσρακον, οὗ κρέας αὐτὸς  
 Σιτήθην, πέτραυσιν ἐν ἱκαρίαισι δοκῦσας,  
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὁ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ.  
 Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάν,  
 Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεῖσα νομεῦσι.  
 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδὸνα φύσης.  
 Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,  
 Ἴρηκες δ' ἱρηξιν· ἐμὶν δ' Ἄ Μῶσα καὶ ὦδά.  
 Τὰς μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,  
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις  
 Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὐδὲ γὰρ ὀρεῦντι  
 Γαθεῦσαι, τῶσδ' οὔτι ποτὶ δαλήσατο Κίρκᾳ.



## ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

## ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βουκαῖε, τί νῦν, ὦ ῥυρή, πεπόνθης;  
 Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρίν ἄγες·  
 Οὔθ' ἅμα λαιοτομέεις τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,  
 Ἰσπερ οἷς ποιμένας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἐτυψεν·  
 Ποῖός τις δειλὸν τὴν καὶ ἐκ μέσῳ ἅματος ἐσσή,  
 Οἷς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

## ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,  
 Οὐδαμὰ τοι συνέδα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

## ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμὰ τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρί;

## ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμὰ νυν συνέδα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

## ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίνει χαλεπὸν χορῶς κύνα γεῦσαι.

## ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.



ΜΙΑΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θύραν μευ ἀπὸ σπέρῳ ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τυ τῶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυδῶτα,

Ἄ πρᾶν ἀμώνιεσαι παρ' ἵπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖξεται ἁ καλαμαῖα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμάσθαι μ' ἄρχῃ τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλούτος,

Ἀλλὰ καὶ ὦ φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατὰβαλλε τὸ λαῖον,

Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως

Ἐργαξῇ· καὶ μὲν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιρίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινὰν μοι

Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἄφησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίσσεια, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,

Ἰσχάν, ἀλιόκαυσον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ Ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·

Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς σεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.

Ἄ ἀΐξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγρ' ἀΐκει,  
 Ἄ γέμχος τῦροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὸν μακρόν τινα.  
 Αἰεὶ μοι ἔσσι' ὅσα Κροῖσόν ποτα φαντὶ πεκαῦσθαι.  
 Χρῆστοι ἀμφοτέροί κ' ἀνταίμαχ' αὖτ' Ἀφροδίτῃ·  
 Τὼς αὐλὴς μὲν ἔχουσα, καὶ ἡ ῥάδον, ἡ τύγῃ μᾶλλον,  
 Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ παλαιὸς ἐκ' ἀμφοτέρωσιν ἀνέκλινος.  
 Βοιδύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν κύδεις ἀσράγαλοι τῶς,  
 Ἄ φωνὰ δὲ τρύχ' αὖτ' ὅν μὲν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

## ΜΙΑΩΝ.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελίθη βῶπος ἀουδῆς·  
 Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.  
 Ὡ μοι τῷ πάγωνος, ὃν ἀλθίως ἀπέφυσας.  
 Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ Δίῳ Ἀντιφῶσαι·

Δάματερ πολύνκαρπε, πολύσραχν, τοῦτο τὸ λαῖον  
 Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὄντιμαλιστα.  
 Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις  
 Εἶπη, σύκνοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.  
 Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθους ἅ τομά ὕμιν  
 Ἡ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ ζάχης οὕτως.  
 Σίτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ἔπνον·  
 Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.  
 Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ·  
 Καὶ λήγειν, εὐδοντος· ἐλευνῶσαι δὲ τὸ καῦμα.  
 Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει  
 Τὸν τὸ πιεῖν ἐγγχεῖντα· πάρεσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.  
 Κάλλιον, ὦ 'πιμελητᾶ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψιν·  
 Μὴ 'πιτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμεινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῖντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας αἰδεῖν·  
 Τὸν δὲ τσόν, βουκαῖς, πρέπει λημρὸν ἔρωτα  
 Μυθίσθην τᾶ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσα.

## ΚΥΚΛΩΨ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια΄.

ΟΥΔ'ΕΝ ποτ' τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο ,  
 Νεκία , οὐτ' ἔγχεριον ( ἔμιν δοκεῖ ) , οὐτ' ἐπίπασον ,  
 Ἡ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτα καὶ ἀδῦ  
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ῥάδιον ἐσί.  
 Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς , ἱατρὸν ἔοντα ,  
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφλαμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊζα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν ,  
 Ἰρρχαῖος Πολύφαμος , ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας ,  
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ ζῶμα τῶς κροτάφως τε·  
 ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις , οὐ μάλοις , οὐδὲ κινίνοις ,  
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.  
 Πολλάκι ταὶ δῖες ποτὶ ταῦτιον αὐταὶ ἀπῆνθον  
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάττειαν ἀεῖδων ,  
 Αὐτῷ ἐπ' αἰῶνος κατετάκτο φυκιοέσσας ,  
 Ἐξ αὐῆς , ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος ,  
 Κύπριος ἐκ μεγάλας , τὸ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.  
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτραις·  
 Ὑψηλᾶς , ἐς πόντον ὄρων , αἰεὶς τοιαῦτα·

Ὡ λευκὰ Γαλάτεια , τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ ;  
 Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν , ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός ,  
 Μόσχῳ γαυροτέρα , φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμάς·  
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως , ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·  
 Οἶχῃ δ' εὐθύς ἰοῖσα , ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

Φεύγεις δ', ὥσπερ δις πολὺν λύκον ἀθρήσασα.  
 Ἡράσθη μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον  
 Ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, Ξέλοις' ὑακίνθινα φύλλα  
 Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.  
 Πάσασθαι δ' ἐσιδὼν τὺ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν  
 Ἐκ τήνῃ δύναμαι· τιν' δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δι', οὐδέν.

Γινώσκω, χαρίσσεια κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις·  
 Οὐνεκα μοι λαιμία μὲν ἑφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ  
 Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον ὥς μία μακρά·  
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεςι, πλατεῖα δέ ρίς ἐπὶ χεῖλῃ.  
 Ἄλλ' ὡτὸς, τοιοῦτος ὢν, βοτὰ χύμα βόσκει,  
 Κῆκ τούτων τὸ κρᾶτιζον ἀμελγόμενον γάλα πένω·  
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,  
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθῆες αἰεὶ.  
 Συρίσδεν δ' ὥς οὔτις ἐπίσταται ὧδε Κυκλώπων,  
 Τιν' τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμὰ κήμαυτὸν αἰεῖδων  
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς,  
 Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.  
 Ἄλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασπον·  
 Τὰν γλαυκὰν δὲ Ξάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.  
 Ἄδιον ἐν τῶντῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς·  
 Ἐντὶ δάφναι τηρεῖ, ἐντὶ ραδινὰ κυπάρισσοι.  
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος·  
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδιένδρους Αἶτνα  
 Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.  
 Τίς κεν τῶνδε Ξάλασσαν ἔχειν ἢ κόμαθ' ἔλοιτο;  
 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμες,  
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·  
 Καϊόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχόμενα,  
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.

Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα,  
 ὧς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τεν ἐφίλασα,  
 Αἰ μὴ τὸ ζόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,  
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχουσιν.  
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρους, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·  
 ὧς' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.  
 Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι,  
 Αἶκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκεται·  
 ὧς κεν ἴδω τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμεν.  
 Ἐξένοιοι, Γαλάτεια, καὶ ἐξενοῖσα λάθοιο,  
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·  
 Πομαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γὰρ' ἀμείλγεις,  
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δρυμῖαν ἐνεῖσα.  
 Ἀ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέφομαι αὐτῇ·  
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,  
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρώσά με λεπτὸν ἐόντα.  
 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ  
 Σφύσσειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κήγὼν ἀνιώμαι.  
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκτεπτότασαι;  
 Αἶξ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας  
 Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.  
 Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγέ· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;  
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.  
 Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,  
 Κεχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω  
 Δηλονότ' ἐν τῇ γὰρ κήγὼν τις φαίνομαι ἤμερ.  
 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,  
 Μουσίσδων· ῥᾶεν δὲ διᾶγ', ἡ χρυσὸν ἔδωκεν.

## ΑΙΤΗΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

ἭΛΥΘΕΣ, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,  
 Ἥλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.  
 Ὅσπον ἔαρ' χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιον  
 Ἥδιον, ὅσπον ὅϊς σφετέρης λασσωτέρῃ ἄρνός,  
 Ὅσπον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,  
 Ὅσπον εὐαφροτέρῃ μόσχου νεβρὸς, ὅσπον ἀηδῶν  
 Συμπάντων λεγύφωνος ἀοιδότατῃ πετεηνῶν·  
 Τόσπον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν  
 Ἡελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.  
 Εἰθ' ὅμαλοι πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες  
 Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.

Δοιῶ δὴ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην  
 Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνίλος, φαίη χῶ' μυκλαίσθων·  
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἶταν.  
 Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότε ἦσαν  
 Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.  
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ, ἀγήρῳ  
 Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα  
 Ἀγγεῖλειεν ἔμοι τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Ἡ σὴ νῦν φιλότῃς καὶ τοῦ χαρίεντος αἵτεω  
 Πᾶσι διὰ σώματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλιστα.  
 Ἀλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες

Ἔσسونθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν  
 Ψεύδεα ῥινὸς ὑπερθεὺν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.  
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθηκας,  
 Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριεύνοντες ἐρετμοῖς,  
 Ὀλβιοι οἰκοῖντε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων  
 Ξείνων ἐτμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.  
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴλαρι πρῶτῳ  
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·  
 Ὃς δὲ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,  
 Βριθόμενος ρεφάνοισιν ἐὼν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.  
 Ὀλβιος, ὅς τις παισὶ φιλήματα κείνα διαιτᾷ.  
 Ἢ που τὸν χαροπὸν Γαυμῆδεα πολλ' ἐπιδοσρεῖ,  
 Δυδῆϊ ἴσον ἔχειν πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὁποῖη  
 Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.



## ΥΛΑΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Οἶχ' ἄμιν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἐδοκῆυμεν,  
 Νικία, ᾗ τιμὴ τοῦτο θεῶν ποικιλὸν τέκνον ἔγεντο·  
 Οὐχ' ἄμιν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,  
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὖριον οὐκ ἐσθραῖμε·  
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκοκαρδίδος υἱός,  
 Ὃς τὸν λῖν ὑπέμενε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὲς,  
 Τῷ χαρίεντος Ἰλα, τῷ τῶν πλακαμῖδα φορεῦκτος,  
 Καὶ μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσπερ φίλον υἱά,  
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀειδύμος αὐτὸς ἔγεντο·  
 Χωρὶς δ' οὐδέ ποτε ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιστο,  
 Οὐδ' ὅχ' ἄλκυκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἄως,  
 Οὐδ' ὅπότε ὀρτάλῃται μυυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρώων,  
 Σεισαμέναις πτερὰ ματρὸς ἐκ' αἰθαλόεντι πετεῦρῳ·  
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονναμένος εἶη,  
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθῶν ἄνδρ' ἀποβαίνει.  
 Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων  
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἄριστ' ἦς συνέποντο,  
 Πασᾶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,  
 Ἴκιστο χῶα ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν ἱαολκὸν  
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώνας·  
 Σύν δ' αὐτῷ κατέβαιναν Ἰλας εὐθερον ἐς Ἀργῶν,  
 Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ' ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,  
 Ἀλλὰ διεξάβη, βαθύν δ' εἰσεδραμε Φᾶσιν,



Αἰετὸς ὧς, μέγα λαΐτμα, ἄφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσαν.  
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἑσχατιαὶ δὲ  
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένους εἵαρος ἤδη·  
 Τᾶμος ναυτιλίας μινάσκειτο Δεῖος ἄωτος  
 Ἡρώων, κοῖλιν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργὸν  
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·  
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κικυνῶν  
 Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρέχοντες ἄφωτρον.  
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Θῆα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο  
 Δεισιλνοί· πολλοὶ δὲ μίαν φορέσαντο χαμεύναν.  
 Λειμῶν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα ριβάδεσσι δυνειρ·  
 ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.  
 Κῶχθε' Ἰλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν  
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἄρμεφεῖ Τελαμῶνι,  
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι ἀσὶ δαίνυντο τράπεζαν)  
 Χάλκεον ἄγρος ἔχων· τάχα δὲ κρᾶναν ἐνόησεν  
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει,  
 Κυζυμένον τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδίκαιον,  
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωσις·  
 ἔδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,  
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δεῖναι θεαὶ ἀγροιώταις,  
 Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ 9' ὀρόωσα Νυχτεία.  
 ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν,  
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν·  
 Πασάων γάρ ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφοκαλύψεν.  
 Ἀργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ  
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἐπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀσὴρ  
 Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἐταῖρος,  
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιῆσθ' ὄπλα· πλευστικός οὖρος.  
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσιν

Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·  
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί  
 ὦχετο, Μαιωτιζὶ λαβὼν εὐκαμπεία τόξα,  
 Καὶ ρόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.  
 Τρίς μὲν Ἰλαν ἄυσεν, ὅσον βαθύς ἤρυγε λαιμός·  
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνά  
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἶδετο πόρρω.  
 ὧς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας  
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τίς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,  
 Ἐξ εὐνάς ἔσπευσεν ἐτομοτάτην ἐπὶ δαῖτα·  
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτουσιν ἀκάνθαις  
 Παιῖδα ποθὼν δεδόνάτο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.  
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν  
 ὦρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.  
 Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων.  
 Ἰζία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,  
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἄ πόδες ἄγον, ἐχώρει  
 Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.  
 Οὕτω μὲν κάλλιπος Ἰλᾶς μακάρων ἀριθμεῖται.  
 Ἡρακλῆν δ' ἥρωες ἐπερτόμεον λιπονάυταν,  
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·  
 Πεζὸς δ' ἐς Κολχῶς τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.



## ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Ἡ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 13.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΪΡΗΝ πολλά τὸν ἄνδρα θυώνηχον.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸν,

Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ὧς χρόνιος

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῶξα, θυώνηχι.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ταῦτ' ἔρα λεπτός,

Χ' ὡ μύξαξ πολὺς οὗτος ἄρ', ἀναλταὶ δὲ κινῶνι·

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίδας,

Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἤμεν.

Ἦρατο μὲν καὶ τήνος (ἔμιν δοκεῖ) ὀπτῷ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσθεις ὦ γὰρ ἔχων· ἐμὲ δ' ἄ χαρίσσεια Κυνίσκα

Ἰδρίσθαι· λατῶ δὲ μανεῖς ποκα, ὀρίξ ἀνὰ μέσσον.

## ΕΓΩΝΙΚΟΣ.

Τοιούτος μὲν αἰεὶ τὴν, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὄξυς,  
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν. ὦρμας δ' εἰπόν, τί τὸ κακόν;

## Αἰσχίνη.

Ὠργεῖος, κήρην, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱκποδυνάκτας  
Ἄπικ, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ κρατιώτας  
Ἐν χώρῃ περ' ἑμῇ. δύο μὲν κατέκτοψα νεοσσῶς,  
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῆξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς  
Εὐώδη, τετόρον ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.  
Βολβός τις κοχλίας ἔξηρέθη· ἥς κότος αἰδύς.  
Ἦδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεισθαι ἄκαρτον,  
Ἄτπως ἔθελ' ἑκαστος· ἔδει μόνον ὤτινος εἰπεῖν.  
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο.  
Ἄ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἡμεῦ· τίς ἔχεν μ' ἐδόκει νῦν;  
Οὐ φθελγῆ; λύκον εἶδες, ἑπαξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,  
Χ' ἤφθα· εὐμαρέως περ ἀπ' αὐτῆς καὶ λύχνον ἄψαι·  
Ἐντὶ Δύκος, Δύκος ἐντὶ, Δάδα τῷ γείτονος υἱός,  
Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκίων καλὸς ἦμεν.  
Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκτο τῆνον ἔρωτα.  
Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὥτός ἐγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως·  
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενεῶν.  
Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἡμες,  
Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,  
Θεσσαλακῶν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίστα  
Ἐκλειον ἑξαπίνης θαλερώτερον ἢ παρὰ μητρί  
Παρθένος ἐξαβτίας κύλπω ἐπιθυμήσασα.  
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὴν, Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρῃ  
Ἦλσα, κάλλαν αὐτῆς· ἀντιρύσασα δὲ πέπλως,  
Ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὐ τοι ἀρέσκω;

Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπεις· ἄλλον ἰοῖσα  
 Θάλασσε φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μάλα ῥέοντι.  
 Μάστακα δ' οἷα τέκνουςιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν  
 Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·  
 Ὠκυτέρα μαλακῆς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα  
 ἰθὺ δι' ἀμφιδύρου καὶ θαλίδος, ᾗ πόδες ἄγον.  
 Αἶνος Δὴν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.  
 Εἵκατι ταῖδ', ἐκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,  
 Σάμμερον ἐνδεκάτα· ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,  
 ἔξ ὧ ἀπ' ἀλλήλων, οὐδὲ Θρακίς κέκαρμαι.  
 Οἱ δὲ Δύκος νῦν πάντα, Δύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶνται·  
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,  
 Λύσανοι Μεγαρχῆς, ἀτμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.  
 Κ' εἰ μὲν ἀποσέρξαμι, τὰ πάντα κεν εἰς θεὸν ἔρποι·  
 Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ Θυνώνιχε, γεύμεθα πίσσης.  
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμνηχανέοντος ἔρωτος,  
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῆμος, ὃ τᾶς Ἐπιχάλκου ἔρασθεῖς,  
 Ἐκπλεύσας, ἡμῆς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλεπώτας.  
 Πλευσοῦμαι κήγῶν διαπέντιος· οὔτε κάκιστος,  
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμολῶς δέ τις ὁ σρατιώτας.

## ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ὦφελι μὲν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,  
 Δισχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥς' ἀποδημεῖν,  
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἔλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

## ΔΙΣΧΙΝΗΣ.

Τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

## ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος.

Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον αἰὺς·  
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·  
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,  
 Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,  
 Αἰσχίνα. ὥς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει  
 Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβαπῶς  
 Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,  
 Ἄ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ προτάφοιν πελόμεσθα  
 Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει  
 Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν.



## ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐνδοῖ Πραξινοά;

ΕΥΝΟΗ.

Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ·  
ἔμβλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κάλλιχα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζεν.

ΓΟΡΓΩ.

ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην,  
Πραξινοά· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·  
Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·  
Ἄθ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὴν δ' ἐκασοτέρῳ ἔμ' ἀποιεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαθ' ἐνθὼν,

Ἰεῖο, σὺν οὐρανῷ, ὅπως μὴ γείτονας ἄμες  
 Ἀλλήλους, κατ' ἔρω φθορὸν κακὸν αἶν' ἡμεῖο.

## ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγῃ τὸν τῶν ἀνδρῶν φίλῃ Διώνη, τοιαῦτα,  
 Τῷ μακρῷ καρέντος ὄρα, γύναι, ὡς κοθορῇ τυ.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωκυρίων, γλυπρὸν τίξας· οὐ λέγω ἀκρῶν.

## ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὸν πότμον· καλὸς ἀκρῶν.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ακρῶς μὲν τῆνος κρώνει, (λέγομεν δὲ κρώνει θῆν  
 Πάντα) κέτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκαπῆς ἀγορεύσθων,  
 Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιον, ὡνὴρ τρισκαυδεκάπηχυς.

## ΓΟΡΓΩ.

Χάμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας.  
 Ἐκτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτιμῆματα περῶν,  
 Πέντε πόως ἑλαβ' ἐχθίς, ἕκταν ρύκος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.  
 Ἀλλ' ἴθι, τὼμπέχονον καὶ τὸν περωνατρίδα λαζεύ.  
 Βάμεις τῷ βασιλεῖος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,  
 Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλὸν τι  
 Κοσμῆν τὸν βασιλισσαν.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.  
 Ὡν εἶδες, χ' ὣν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

## ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπην ὦρα κ' εἶπ' ἀεργοῖς αἶν' ἑορτά.



## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε  
 Θές' ἄλιν· αἱ γαλαὶ μαλακῶς χρήσθοντι καθεύδην.  
 Κινεῦ δὴ, φέρε Ψᾶσσαν ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.  
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει· θὸς ὅμως μὴ πολὺν, ἅπληξε,  
 Ἐγγχει ὕδωρ· θύσανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;  
 Παῦσαι· ὅκοῖα θεοὶς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.  
 Ἀ κλᾶξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

## ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἑμπερόναμα  
 Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰζῶ;

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλεόν ἄργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν  
 Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

## ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· τὸ καλὸν εἶπας·  
 Τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον  
 Ἀμφίθεε. οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος.  
 Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.  
 Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,  
 Τὰν κύν' ἔσω κάλῃσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.  
 Ἴθι θεοὶ, ὅστος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι  
 Χρὴ τὸ κακὸν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.  
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα.  
 Εἴς ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνὼν· οὐδαίς κακοεργός

Αλλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτισί·  
 Οἷα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,  
 Ἀλλάλοις ὀμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.  
 Ἀδίσα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισαὶ  
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.  
 Ὅρθος ἀνέξα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριοι· κυνοθάραυς·  
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.  
 Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν·  
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὺτὰ συναγεῖραι ἦδη·  
 Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιςα δεδοίκα  
 Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπὶρρῶ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρευθεῖν

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πευρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.  
 Καλλίςα παίδων, πείρα θῆν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός· ἃ πρεσβύτες ἐπώχετο δεσπίζασα.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' ἦραν.

## ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινοῶ, περὶ τὰς θύρας ὅσσοι ὄμιλοι.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὸν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὸ,  
 Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς.  
 Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπριξ' ἔχου, Εὐνόα, ἁμῶν.  
 Ὡ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερύςριον ἦδη  
 ἔσχισαι, Γοργοῖ. πότε τῷ Διὸς, εἴ τι γένοιο  
 Εὐδαίμων, ὠνθρωπε, φυλάσσο τὼμπέχονόν μευ.

## ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὲν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

ᾠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

## ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμέε.

## ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὥρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,  
 Ἄμμε περιεέλλων· χρησοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.<sup>1</sup>  
 Θλίβεται Εὐνόα ἅμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὸ βιάζεαι.  
 Κάλλις·<sup>2</sup> ἐνδοῖ πάσαι, ὁ τῶν νυνὲν εἴπ' ἀποκλέξας.

## ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοῶ, πόταγ' ὥδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,  
 Ἀσπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

## ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;  
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριδέα γράμματα' ἔγραψαν;  
 ὧς ἔτυμ' ἐσήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,  
 Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.  
 Αὐτός θ' ὡς Σαητός ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται  
 Κλισμῷ, πρᾶτον ἱουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλον,  
 Ὁ τριφιλατος Ἄδωνις, ὃ κοῖν' Ἀχέροντι φιλεῖται.

## ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνάνυτα κωτῖλλοισαι·  
 Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυδόδοισαι ἅπαντα.

## ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτῖλλαι εἰμές;  
 Πασσάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;  
 ὧς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,  
 ὧς καὶ ὁ Βαλλεροφών· Πελοποννησιζὶ λαλεῦμες·  
 Δωρίσθεν θ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

## ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτώδες, δὲ ἀμῶν καρτερός εἴη,  
 Πλάν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεάν ἀπομύξῃς.

## ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεῖδειν  
 Ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις ἀοιδός,  
 Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἱέλεμον ἠρίστευσε·  
 Φθεγξεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

## ΤΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ.

Λέσποιν', ᾧ Γολγόν τε καὶ ἰδύλιον ἐφίλασας,

Αἰπεινὰν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,  
 Οἷόν τοι τὸν ἄδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος  
 Μηνὶ θυωδεκάτῳ μαλακαῖ ποδες ἄγαγον Ὠραι,  
 Βάρδιδαι μακάρων, Ὠραι φίλαι, ἀλλὰ ποθῆναι  
 ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεὶ τι φόροισαι.  
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάτων ἀπὸ θνατῶν,  
 Ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερονίκαν,  
 Ἀμβροσίαν ἐς ζῆθος ἀποξάξασα γυναικός·  
 Τὼ δὲ χαριζομένα, πολύννυμε καὶ πολύναι,  
 Ἄ Βερονικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκυῖα,  
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει ἄδωνιν.  
 Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κῆται, ὅσα θρυὸς ἄκρα φέροντι,  
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κῆποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκει  
 Ἀργυροῖς, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάδαςρα·  
 Εἶδατά γ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιέονται,  
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἁλεῦρῳ·  
 Ὅσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἔλαιῳ,  
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνά καὶ ἐρπετὰ τᾶδε πάρεσι.  
 Χλωραὶ δὲ σκιᾶδες, μαλακῷ βρέθοισαι ἀνήθῳ,  
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται ἔρωντες,  
 Οἷοι ἀπιδονῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων  
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὅζω.  
 Ὡ ἔβανος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος  
 Αἰετῷ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.  
 Πορφύρεσι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,  
 Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.  
 Ἐς ρωται κλῖνα τῷ Ἀδωνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·  
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχος ἄδωνις,  
 Ὀκτωκαιδεκῆτης ἢ ἐννεακαιδεχ' ὁ γαμβρός.  
 Οὐ κεντῇ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρόα.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαίρετ' ἄνδρα.  
 Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόοι ἔξω  
 Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα,  
 Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,  
 Στήθεσι φαινομένοις, λγυράς ἑρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα,  
 Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγχιμέμων  
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάκτιος ἦρως,  
 Οὔθ' Ἔκτωρ Ἐκάδας ὁ γεραίτατος εἰκατι παίδων,  
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,  
 Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,  
 Οὐ Πελοπηιάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.  
 Ἰλαθι νῦν, φιλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιε.  
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκ' ἀφίκη, φίλος ἤξει.

## ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἂ θήλεια  
 Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι, πανολβία, ὡς γλυκυφωνεῖ.  
 Ὡρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάρκτος Διοκλείδας,  
 Χῶ' νῆρ ὄξος ἄγαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτ' ἔνθης.  
 Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.



## ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἶν' ἀοιδοῖς,  
 ὕμνεῖν ἀθανάτους, ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.  
 Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ αἰδόντι·  
 ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰδόντι.  
 Τίς γὰρ τῶν ὅποσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αὔῃ,  
 ἄμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ  
 ἄσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδιωρήτως ἀποπεμψεῖ;  
 Αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἵασι,  
 Πολλὰ με τωθάσσοισαι, ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἤνθον·  
 Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῷ  
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμονοντι βαλοῖσαι,  
 Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἔθρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἴκωνται.  
 Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;  
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὥς πάρος, ἐσθλοῖς  
 Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.  
 Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χειρὸς ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ  
 Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρέψας τινὶ δοίη.  
 Ἀλλ' εὐθύς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα.  
 Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·  
 Τίς δὲ κεν ἄλλον ἀκούσαι; ἔλλις πάντεσσιν Ὀμηρος·  
 Οὗτος ἀοιδῶν λῆξος, ὃς ἐξ ἑμεῦ οἴσεται οὐδέν.  
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἔνδοθι χρυσὸς

Κείμενος; οὐχ ὥς πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·  
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχῇ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι αἰοδῶν·  
 Πολλοὺς δ' εὖ ἐρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων  
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.  
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ  
 Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ δὲ θέλοντι νέεσθαι·  
 Μουσάων δὲ μάλιχα τίςιν ἱερεὺς ὑποφήτας·  
 Ὅφρα καὶ εἰν αἶδαο πεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης,  
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,  
 Ὡσεὶ τις μακρὰ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,  
 Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμενα κλαίων.  
 Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεῦα  
 Ἀρμαλῆν ἔμμενον ἐμετρήσαντο πενέσαι·  
 Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαυσιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακόν  
 Μόσχοι σὺν κεραοῖσις ἐμυκήσαντο βόεσσι·  
 Μυρία δ' ἄμπεδιον Κρανώνιον ἐνδιάασκον  
 Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνιδαι·  
 Ἀλλ' οὐ σφεν τῶν ἥδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεπένωσαν  
 Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν ζυγνοῦ Ἀχέροντος,  
 Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,  
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,  
 Εἰ μὴ δεινὸς αἰοδὸς ὁ Κῆϊος αἰόλα φωνέων  
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὺς  
 Ὀπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὥκεις ἔλλαχον ἵπποι,  
 Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν ζεφαναφόροι ἦνθεν ἀγώνων.  
 Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομώωντας  
 Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύνκον ἔγνω,  
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοδοί;  
 Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς  
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθῶν



Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύνλωπος,  
 Δηναῖον κλέος ἔσχευ· ἐσγάρθῃ δ' ἄν ὕφορβός  
 Εὖμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαιᾶς  
 Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Δαίρτης,  
 Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάωνος ἀνδρὸς ἀοιδάι.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·  
 Χρήματα δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.  
 Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,  
 Ὅσσ' ἀνemos χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,  
 Ἡ ὕδατι νίξιν θολερὰν ἰοιδεῖ πλίνθον,  
 Καὶ φίλοκερδεῖα βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.  
 Χαιρέτω ὅς τις τοῖος· ἀνήριθμος δὲ οἱ εἴη  
 Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἥμερος αὐτόν.  
 Αὐτὰρ ἐγὼ τιμὰν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα  
 Πολλῶν ἡμόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἰλοῖμαι.  
 Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθα  
 Σὺν Μοῖσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδοῖς  
 Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευόντος.  
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐναιατούς·  
 Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.  
 Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσεται ἀοιδᾷ,  
 Ρέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσπον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας  
 Ἐν πεδίοις Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἡρίον Ἴλου.  
 Ἢδη νῦν Φοῖνικας, ὕπ' ἀελίοι δύνοντι  
 Οἰκεῦντες Λιθύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρέγασιν·  
 Ἢδη βαρσέξουσιν Συρακόσιοι μέσσα δοῦρα,  
 Ἀχθόμενοι σακίεσσι βραχίονας ἱετέουσιν·  
 Ἐν δ' αὐτοῖς ἱέρων, προτέροις ἴσος ἠρώεσσι,  
 Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυς σκεπάουσιν ἔθειραι.  
 Αἰ γὰρ, Ζεῦ κύδιζε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθήνα,

Κώρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων  
 Εἰλαχας μέγα ἄζυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,  
 Ἐχθρούς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμπειαν ἀνάγκαι  
 Σαρδόνιον κατὰ κύμα, φίλων μέρος ἀγγελέοντας  
 Τέκνοις ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·  
 Ἄζσα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,  
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωδήσαντο κατ' ἄκρας·  
 Ἀγροὺς δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάρημοι  
 Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπικανθεῖσαι  
 Ἀμπεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν  
 Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν·  
 Νεοὶ δ' ἐκποῦέοντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ,  
 Ποιμένας ἐνδίου πεφυλαγμένους, ἐνδοθι δένδρων  
 Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι  
 Λεπτὰ διασχέσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μὴδ' ὄνομ' εἴη.  
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φερέοιεν αἰοιδοὶ  
 Καὶ πόντου Σκυθικοῦ πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος  
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασιλευεν.  
 Εἰς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους  
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθουσιν  
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητᾶν Ἰέρωνα.  
 Ὡς ἔτεό κλειοι χάριτες Θεαί, αἱ Μινύειον  
 Ὅρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,  
 Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μέμνομαι κεν· ἐς δὲ καλεόντων  
 Θαρσήςσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέρησιν ἰκοίμαν,  
 Καλλεῖψω δ' οὐδ' ὕμνε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν  
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἱ Χαρίτεσσιν ἄμ' εἴην.

---

## ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγῃτε Μοῖσαι,  
 Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὶν ᾄδωμεν αἰοιδαῖς·  
 Ἄνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,  
 Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· δ' γὰρ, προφερέεστατος ἀνδρῶν.  
 Ἡρώες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' αἰμετέων ἐγένοντο·  
 Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν αἰοιδῶν·  
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιεάμενος καλὰ εἰπῆν,  
 ὕμνησαιμ'. ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.  
 Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὕλατόμος ἐνθῶν,  
 Παπταίνει, παρσόντος ἄσθην πόθεν ἄρξεται ἔργω.  
 Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,  
 Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων  
 Ἐκ πατέρων, οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον  
 Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθειτο  
 Βουλᾶν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.  
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότμον ἔθηκεν  
 Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ  
 Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδῶς  
 Ἐδριάζει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις·  
 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταχυροφόνοιο  
 Ἰδρυται, ζερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·  
 Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλάας ἔχει οὐρανίδησι,

Καίρων υιώνων περιώσιον υιώνοισιν,  
 ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἔξελετο γῆρας,  
 Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.  
 Ἄμφω γὰρ ἐβλόχονας ἔκριν· οἱ κάρτερός Ἡρακλείδας,  
 Ἀμφοτέροι δ' ἀριθμύνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.  
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἰοὶ κεκορημένος ἦδη  
 Νέκταρος εὐόδμω φέλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,  
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτρην,  
 Τῷ δὲ πηδῆριαν σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·  
 Οἱ δ' εἰς ἀμφοτέρωθεν Σάλαμον λευκοσφύρῳ ἦδας  
 Ὀπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.

Οἷα δ' ἐν πινυταίσι περικλειτὰ Βερενίκα  
 Ἐπρεπτομένηταις, ὄφελος μέγα γενομένοισι.  
 Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχουσα, Διώνας πότνια κόρα,  
 Κόλπον ἐς εὐώδη ραδινας ἐπεμάξατο χεῖρας,  
 Τῷ ῥῦκω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,  
 Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἰὼν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.  
 Ἡ μὲν ἀνταφαιέτρ' πολὺ πλέον· ὥδ' κε παισὶ  
 Θαρσύνσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,  
 Ὅππότε κεν φιλῶν βαίῃν λέχος ἐς φιλοίσκας.  
 Ἀζόργῳ δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν,  
 Ῥηϊδίαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὐποτ' εὐκλότα πατρί.  
 Κάλει ἀριεύνουσα θεῶων πότν' Ἀφροδίτα,  
 Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα  
 Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύζονον οὐκ ἐπέρασεν·  
 Ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα, πάροϊθ' ἐπὶ νῆμα κατενόην  
 Κυάνεον καὶ συγγὸν αἰὶ πορθμῆα καμόντων,  
 Ἐς ναὸν κατέθηκας, εἰς δ' ἀπαδάσσω τιμᾶς.  
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄθε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας  
 Προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνης.

Ἀργεῖα κύνεσσιν, σὺν ἀσπαρέτον Διομήδεα,  
 Μισσημένω Τυδείῃ, τέσσας Καλυδώνιον ἄνδρα·  
 Ἄλλα, Θέας βαθύκολπος ἰκοντιζάν Ἀχιλλῆα  
 Διοκίδε Πηλεΐ· σὺ δ'·, αἰχμητὰ Πτολεμαίε,  
 Αἰχμητῇ Πτολεμαίῳ ἀρίτελος Βερσηίκα.  
 Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογλὸν ἰόντα  
 Δεξαμένα παρὰ μητρός, ὅτε πρόταν ἶδες ἀπὸ.  
 Ἔνθα γὰρ Εὐλείθειαν ἐβώσατο λυσίζωνον  
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσι.  
 Ἀ δὲ οἱ εἰρμένεισα παρίετο, καὶ δ' ἄρα πάντων  
 Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ τοικὺς  
 Παῖς ἀγαπατός ἔγεντο. Κόως δ' ὀλφλυξεν ἰδοῖσα,  
 Φᾶ δὲ, καθαπταμένα βρέφους χεῖρεσσι φίλασιν·

Ὀλβιε κῶρε γένοιο, τίους δέ με τόσσον, ὅσον περ  
 Ἀῆλον ἐτίμασιν πιναράκιμα Φοῖβος Ἀπόλλων·  
 Ἐν δὲ μιᾷ τμηῇ Τρίοπρος καταθεῖο κολώναν,  
 Ἴσον Δοριέεσσι νήκων γέρας ἔγγυς ἐοῦσιν,  
 Ὅσσον καὶ Ῥήκιον· ἀνὰ φίλασιν Ἀπαλλων.

Ὡς ἄρα κῶρος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνή·  
 Ἐς τρεῖς ἦπαι νεφέων Διὸς αἴσας αἰετός ὄρνις.  
 Ζηνὸς περ τότε σῆμα· αὐτὸ Κροφίονι μέληται  
 Αἰδοίου βασιλῆος· ὁ δ' ἔφατος, ὃν κε φιλόση  
 Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δὲ οἱ ὄλβος ὀπαθεῖ.  
 Πολλὰς μὲν κρατεῖ γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσας.  
 Μυρίαί ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν·  
 Ἀῆτιον ἀλθίσκουσιν ὀφελόμενον Διὸς ὄμβρω·  
 Ἄλλ' οὔτις τόσα φέει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,  
 Νεῖλος ἀναβλύζων διαρῶν ὅτε βῶλανά φρύπτει·  
 Οὐδέ τις ἄρ' αἰετὸς βροτῶν ἔχει ἔργα θαίντων.  
 Τρεῖς μὲν οἱ πόλιον ἑκατοντάδας ἐνδεδίμνηται,

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιῆδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,  
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἑννάδες τρεῖς·  
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάτωρ, ἐμβασιλεύει.  
 Καὶ μὴν Φωκίας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,  
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·  
 Παμφυλίοισι τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικέσσι  
 Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισι τε Κερσί,  
 Καὶ νάσσις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄρισται  
 Πόντον ἐκίπλυνοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα  
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.  
 Πολλοὶ δ' ἵππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶνται  
 Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.  
 Ὀλβῳ μὲν πάντας καταβεδρίθει βασιλῆας·  
 Τόσσον ἐπ' ἅμαρ ἕκασον ἐς ἀρνέον ἔρχεται οἶκον  
 Πάντοθ'· λαοὶ δ' ἔργα περιζέλλουσιν ἔκτοιο.  
 Οὐ γάρ τις θήϊων πολυκλήτεα Νεῖλον ἐπεμβάς  
 Πεζὸς ἐν ἄλλοτρίαισι βράν ἐξάσατο κόμῃς·  
 Οὐδέ τις αἰγυαλόνδε θεῶς ἐξάλατο νηὸς  
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίησιν.  
 Τοίος ἀνὴρ πλατίεσσαν ἐνίδρυται πεδίοισι,  
 Ξανθόκομος Πτολεμαῖας, ἐπιεσόμενος δόρυ πάλῃ·  
 ᾧ ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,  
 Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός·  
 Οὐ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίοιῳ χρυσός,  
 Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχεται μογεόντων·  
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,  
 Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·  
 Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδῶρηται βασιλεῦσι,  
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσα, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐταίροις,  
 Οὐδέ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας

Ἰκετ' ἐπιζάμενος λεγυράν ἀναμείψαι ἀοιδῶν,  
 Ωἱ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας·  
 Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαίων,  
 Ἄντ' εὐέργεσίας. Τί δὲ κάλλιόν ἀνδρὶ κεν εἴη  
 Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;  
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,  
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες,  
 Ἀέρι πᾶ κέρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκ ἔτι νόσας.  
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,  
 Στειρόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἔχνη.  
 Ματρί φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἰσατο ναῶς·  
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῷ περικαλλέας ἡδ' ἐλέφαντι  
 Ἰδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγῶς.  
 Πολλὰ δὲ πιανθέντα βσῶν ὅδε μηρία καίει,  
 Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,  
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων  
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοσῶ,  
 Ἐκ θυμῷ ζήργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.  
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,  
 Οὗς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·  
 Ἐν δὲ λῆχος ζόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἡρᾷ,  
 Χεῖρας φοιθήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἴρις.  
 Καῖρ', ὦ νᾶξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων  
 Μνάσσομαι ἀμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόδλητον  
 Φθόγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὰν γε μὴν ἐκ Διὸς ἔξεις.



## ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΟΝ υί.

Ἐν ποτ' ἄρου Σπάρτα, ἔκλυθ' ἔρχε παρ Μενελάω,  
 Παρθενικὰ θάλλοντά κ' ἄμαι· ὕψισθον ἔχουσαι,  
 Πρόσθε νεογράφτω θάλλω· χορὸν ἐξέσαντο,  
 Δώδεκα τὰ πρᾶτ' αἰ πόλιος; μέγα χρῆμα διακάπτεσθαι,  
 Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλῆξ' αὖ τὰν ἀγαπατῶν.  
 Μναεῦσας ἑλένας δ' νεώτερος Ἄτρεΐς υἱός.  
 Ἄειδον δ' ἄρα πάσαι ἐς δὲ μέλος ἐγκροτέειναι  
 Ποσὶ περιπλέκτοισι, περὶ δ' ἔαχε θεμὶ ὕμνου αἶω.  
 Οὕτω δὴ πρῶτ' αἰ κατέβηθες, ὦ φίλ' αἰ γαμβρὶ;  
 Ἢ ῥά τις ἐσσι' λίαν βαρυγούνατος; ἢ ῥά φιλονητος;  
 Ἢ ῥά πολὺν τιν' ἐπινέε, θε' εἰς εὐνὴν κατεβέβηκε;  
 Εὐδαίην μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,  
 Παιῖδα δ' ἐπ' ὅν· παισὶ φιλοζόργῳ παρὰ μητρὶ  
 Παισδεῖν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνεον, καὶ ἐς ἄω;  
 Κῆς ἔτος ἐξ ἔτος, Μενελάε, τὰ νυὸς ἄδε.  
 Ὅλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέκταρεν ἐρχομένῳ τοι  
 Ἐς Σπάρταν, ὅποι' ἄλλοι ἀριεῖες, ὡς ἀνύσαιτο.  
 Μουσὸς ἐν ἀμυθείῃς Κρονίδαν Διὰ πενθερὸν ἐξέειπε.  
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὄχετο χλαῖναν,  
 Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμὶ ἄλλα.  
 Ἢ μέγα τοί κε τέκετ', εἰ μητρὶ τίττεν ὁμοῖον.  
 Ἄμμες γὰρ πάσαι συνομαλινες, ἥς δρόμος αὐτὸς  
 Χρυσάμειναις ἀνδριζὶ παρ' Εὐρώταο λωττροῖς,



Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·  
 Τῶν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένη παρυσωθή.  
 Αἰὲς ἀντέλλοισα καλὸν διάφανε πρόσωπον,  
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χερμῶνες ἀνέντος,  
 Ὡδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνεται' ἐν αἰνί,  
 Πάϊρα, μεγάλη. Ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρουρα,  
 Ἡ κάπῳ κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,  
 Ὡδε καὶ ἁ ροδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.  
 Οὗτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰςῶ  
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελόντων.  
 Οὐ μὲν οὐ κιδάραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,  
 Ἄρτεμιν αἰεδοῖσα καὶ εὐρύςερνον Ἀθήναν,  
 Ὡς Ἑλένα, τᾷς πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἱμεροὶ ἐντί.  
 Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὴν μὲν οἰκέτις ἦδη·  
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα  
 Ἐρψοῦμες, ρεφάδως δρεψύμεναι αἰὲν πνέοντας,  
 Πολλὰ τεοὺς, Ἑλένα, μμνᾶμεναι, ὡς γαλαθηναὶ  
 Ἄρνες γεναμένας οἶος μαζὸν ποθείουσαι.  
 Πράτῃ τοι ρέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοιο  
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνισον·  
 Πράτῃ δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπιδος ὕγρον ἄλειφαρ  
 Λασδόμεναι, ραξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον·  
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριῶν τις  
 Ἀννείμη) Δωριζί, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.  
 Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὕμμιν  
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι  
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἀφθιτον ὄλβον,  
 Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.  
 Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων ρέρονον φιλόττητα πνέοντες

Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ᾧ μὴ ῥιπιάσῃθε.  
Νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ καὶ πρῶτος αἰοῖδος  
Ἐξ εὐνᾶς πελαδήσῃ ἀνασχὲν εὐτρεχὰ δειρύν.  
Ἵμᾶν, ὦ Ἵμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρσίης,



## ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 19'.

Τὸν κλέπτει ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,  
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεόμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν  
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,  
 Καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τῇ δ' Ἄφροδιτα  
 Δεῖξεν τὰν ὁδὸν, καὶ μέμφοτο, ὅττι γε τυτθὸν  
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιῇ.  
 Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα, Τὸν δ' οὐκ ἴσος ἐσσι μελίσσαις;  
 Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιῇς.



## ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θείλοντά μεν ἄδῃ φιλάσαι,  
 Καί μ' ἐπικερτομέουσα τάδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμείο·  
 Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα  
 Ἀγροίκως φιλεῖν, ἀλλ' ὅςυχά χεῖλα θλίβειν.  
 Μὴ τὺ γὰρ μεν κύσσης τὸ καλὸν ζόμα, μῆθ' ἐν ὄνειροις.  
 Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδες·  
 ὧς τρυφερὸν λαλεῖς, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·  
 ὧς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδῶα χαίταν.  
 Χεῖλά τοι νοσέοντι, χεῖρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·  
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεις ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.

Τοιάδε μυθίσδοισα, τρίς εἰς ἑὸν ἔπτυσσε κόλπον,  
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὸ πόδε συννεχὲς εἶδεν  
 Χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·  
 Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς  
 Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἶμα,  
 Καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τῶλγος, ὡς ῥόδον ἔρσα.  
 Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,  
 Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσασθ' ἐταίρα.

Ποιμένες, εἰπατέ μοι τὸ κρίγουν· οὐ καλὸς ἐμμί;  
 Ἀρὰ τις ἑξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔττυξε;  
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροισεν ἐπάνθεον ἄδῃ τι κάλλος,  
 ὧς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὲν δ' ἐπύκαζεν ὑπὲρ.

Χαίται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·  
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίνας·  
 Ομματαί μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·  
 Τὸ ζῶμα καὶ πακτέας γῆλερῶτερον· ἐκ σομάτων δὲ  
 Ἐρρέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.  
 Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύρτεγγι μελίσσω,  
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.  
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες,  
 Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι· τὰ δ' ἄζυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν,  
 Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρὲδραμε· κ' οὔ ποτ' ἀκούει,  
 ὧς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγχεσι πόρτιν εὐαίνει·  
 Οὐκ ἔγνων δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βόατα,  
 Καὶ Φρυγίης εὐόμευσεν ἐν ὤρεσσιν αὐτὸν ἄδωνεν.  
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἐκλυσεν.  
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ἔν γε Σελάνῳ  
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μοιοῖσα  
 Λάτμιον ἀν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ καθύπεθε.  
 Καὶ τὺ, Πρία, κλείεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,  
 ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηρόμον ὄρνις ἐπὶ λήχθης;  
 Εὐνίκα δὲ μόνῃ τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,  
 Ἀ Κυβέλης κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἧ το Σελάνας.  
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδία μήτε κατ' ἄζυ  
 Μήτ' ἐν ὄρει φιλόις, μῶνῃ δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις.



## ΑΛΙΕΙΣ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ.

Ἄ ΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·  
 Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὐδεν  
 Ἄνδράσιν ἐργατῖναισι κακαὶ παρέχοντι μέμναι·  
 Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπεψαύσῃσι τὸν ὕπνον,  
 Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο γέροντες,  
 Στρωσάμενοι βρύον αὖθις ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασιν,  
 Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν  
 Κάϊτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,  
 Τοὶ κάλαμοι, τῷγκιστρα, τὰ φυκιδεντά τε λῆθα,  
 Ὀρμιαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,  
 Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λίμβος,  
 Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῖλοι.  
 Οὗτος τοῖς ἄλιευσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλούτης.  
 Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ  
 Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.  
 Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντὰ δὲ παρ' αὐτὰν  
 Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέταχε θάλασσα.  
 Οὕτω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,  
 Τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ  
 Ἰπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾧδαν.

## ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον  
 Τῷ Θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρι Ζεὺς.  
 Ἢδη μυρί' ἐσπίδον ὄνειράτα, κοῦδέπω ἄως.  
 Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

## ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίων, μέμνη τὸ καλὸν Θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς  
 Αὐτομάτως παρίθα τὸν εἶν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον  
 Ἀ φροντίς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιῇ τιν.

## ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποτ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.  
 Οὐ σὲ θέλω τῷμῳ φαντάσματος ἡμεν ἄμοιρον·  
 Ως καὶ τὰν ἄγραν, τῶνείρατα πάντα μερίζεν.  
 Οὐ γὰρ νικαῖη κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος  
 Ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.  
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῇ ἂν ἔχοι τις  
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων  
 Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·  
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

## ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς  
 Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἐταίρῳ.

## ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Δειλὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,  
 (Οὐκ ἦν μὲν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὧρα,  
 Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἑμαυτὸν  
 Ἐν πτέρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δὲ δόκευον

ἰχθύας, ἐκ καλίστου δὲ πλάσιν κατέστιον εἰδοδάν.  
 Καὶ τας τῶν τραφεῶν ὠρέετο· (καὶ γὰρ ἐν ὑπνοῖς  
 Πῶσα πῶσα ἔρως μεταίεται· ἰχθύα κήρην.)  
 Σὺ πὺν τὰ γαίερα ποτερέετο, καὶ μέναι αἶμα·  
 Τὸν καλίστου δ' ὑπὲρ τῷ πικρῆτος ἀγκύλον εἶχον.  
 Τὸ χέρι τενέρεος περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,  
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀκαυροτέροισι σιδάροισι.  
 Εἴθ' ὑπομενέσκειν τῷ τραφέεσσι, ἄρ' ἂν νύξαι;  
 Καὶ τόξῃ χαλεπῶς καὶ οὐ φεύγοντες ἔτρεα.  
 Ἦντο δ' ἰδὼν τὸν ἄθλον· ἀνέλασαν χρύσειον ἰχθύν,  
 Πάντοθε τῷ χροσῷ πεκλασμένον· εἶχε δὲ δαίμα,  
 Μέγα Ποσειδάων κίλοι περιλαμπρὸς ἰχθύς,  
 Ἡ τόχα τᾶς γλαυκᾶς καμυλίου ἀμφιτρίτας.  
 Ἡέριμα δ' αἰὲν ἐρῶν ἐκ τὰ γαίερα ἀπέλευσα,  
 Μὲν ποτε τῷ ζώοντος τὰ γαίερα χροσὸν ἔχοντα.  
 Καὶ τὸν μὲν κτενέροι κατήγον ἐπ' ἡπείρωσιν,  
 Ὀμοσα δ' οὐκ ἔτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πέδα δαΐσαι,  
 Ἀλλὰ μένει ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χροσῷ βασιλεύσει.  
 Ταῦτά με κλέψατο· τὸ δ' ὦ ξένη, λοιπὸν ἔρεο  
 Τὰς γνώμην· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

## ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν  
 Χρύσειον εἶδες ἢ εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσσιν ὄψεις.  
 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσων τὸ τὰ χωρίζαι ταῦτα ματεύσεις.  
 Ἐλπίς τῶν ὑπνῶν λατοῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,  
 Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσούσιν ὀκίρεις.

~~~~~


ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

ὙΜΝΕΟΜΕΣ Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ ,
 Κάζορα , καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πύξ ἐρεθίζεν ,
 Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέουσιν ἱμάσιν .
 Ὑμνέομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενά τέκνα
 Κούρης Θεσιάδος , Λακεδαιμονίους δὴ ἀδελφούς ,
 Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἦδη ἐόντων ,
 Ἴππων δ' αἰματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον ,
 Ναῶν δ' αἰ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
 ἄσρα βιαζόμεναι , χαλεποῖς ἐνέκυρσαν αἰταις .
 Οἱ δὲ , σφένον κατὰ πρύμναι ἀείραντες μέγα κύμα ,
 Ἡὲ καὶ ἐκ πῶραθεν , ἥ ὅππα θυμὸς ἐκάσσει ,
 Ἐς κοῖλαν ἔρρεψαν , ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
 Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰσίῳ ἄρμενα πάντα ,
 Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
 Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα ,
 Κοπτομένη πνοαῖς τε καὶ ἀρρήκτοιςι χαλάζαις .
 Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας
 Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι .
 Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι , λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 Ἀμπέλαιος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν , ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρῇ
 Φάτνῃ , σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα .
 Ω ἄμφω θνατοῖσι βοηθοί , ὦ φίλοι ἄμφω ,

Ἰππῆες, κιθαρισταί, ἀθλητῆρες, ἀοιδοί.

Κάστρος, ἡ πρώτου Πολυδεύκης ἄρξομ' αἰδεῖν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκα πρῶτον αἰίσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἐν ξυνιούσα,

Ἀργῶ, καὶ νιφόντος ἀταρτηρὸν ζόμα Πόντου,

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, Ξεῶν φίλα τέκνα φέροισα·

Ἔνθα μᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ

Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.

Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Δῖνα βαθὺν καὶ ὑπήμενον ἀκτὴν,

Εὐνάς τ' ἐζόρυνντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνάμων.

Κάσῳρ δ' αἰολόπῳλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,

Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει Διεύμενοι ἄγριον ὕλην,

Εὖρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ

Ἰῶσι πεπληθυῖαν ἀσπράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν

Ἄλλαι κρυάλλῳ ἡδ' ἀργύρῳ ἰνδᾶλλοντο

Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,

Δεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυνάρισσοι,

Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,

Ὅσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἄν λειμώνας.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει,

Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·

Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Σαρκὶ σιδαιρῇ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

Ἐν δὲ μύες ζερεοῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον

Ἔκασαν, ἡὔτε πέτροι ὀλοοῖτροχοι, οὔτε κυλίνδων

Χεῖμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δῖναις·

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀχένος ἤωρεῖτο

Ἄκρων δέρμα λείοντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων.

Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαίρει ξεῖν', ὅς' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὁδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὀρώ, τοὺς μήποτ' ὅπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κούκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἶον ἑρᾶς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβάνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἐλθαις, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξενίζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαυμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πειν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαί, εἴ σου δίψος ἀνεμμένα χεῖλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος; ἢ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ὃ κέν σε πείθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄμιρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταζάς.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Πυγμαχός, ἡ καὶ ποσοὶ δένων στέλος, ὄμματα δ' ὀρθά·
Πῶς διατεταμένους, σφετέρης μὲ φείδεις τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὅτε χεῖρας καὶ ἱμούς συνερῶσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὄρας· οὐ γύννεις ἐὼν κακλήσῃς ὁ πύκτας.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἢ καὶ ἀέθλον ἐτοιῶμον, ἐφ' ᾧ θαρυσσόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἑμὸς κεκλίσται, εἴπε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φαικολόφων τοιοῦδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχισσεν δοικότες εἴτε λίσουσι
Γεωόμεθ', οὐκ ἄλλω γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἢ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίδω,
Κόχλῳ φουσαθέντος, αἰεὶ βέβρυκας κομόωντες.
Ὡς δ' αὐτως ἦρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσεως ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν θαῖ Κάζωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπεύραισιν ἐκαρτύναντο βοεΐαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μικροὺς ἐλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόντον ἀλλήλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπεγομμένοισιν ἐτύχθη,
Ὀππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἡλίοιο.
Ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνισσεν ἄπην Ἀμύκοιο πρόσωπον.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐν Ἰουμῷ κεχλωμένος ἵστο πρόσσω,
 Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε· γένετον.
 Τυνδαρίδης ἐπιδόντος· ὀρίσθη δὲ πλεον ἢ πρὶν,
 Σὺν δὲ μάχῃαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς
 Ἐς γαῖαν. Βέδρυκας δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 ἦρωες κρατερὸν Πηλυθεύκεα θαρσύνεσκον,
 Δευδιότεις, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσσει
 Χώρῳ ἐλ-ρενῶ· Τίτυῳ ἐταλίσκεις ἀνὴρ.
 ἦτοί ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριζάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβὰς· ἔσχεθε δ' ὀρμῆς
 Παῖδα Πρῶσεδάωνος, ὑπερφιάλῳ περ ἰόντα.
 Ἔζη δὲ πηλαγᾶς μεθύων, ἐκ δ' ἐπυστεν αἶμα
 Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριζῆες καλῶθησαν,
 ὧς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ σῶμα τε γναθμούς τε·
 ὄμματα δ' οἰδῆσαντος ἀπτεστίνωτο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτάσσεια χερσὶ προδεκνύς
 Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμνηχάνοντ' ἐνόησε,
 Μίσσας βένος ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῆν,
 Πᾶν δ' ἀπέτρεπε μέτωπον ἐς ὀστέον· αὐτὰρ δὲ πηλαγῆς,
 ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλάσιν ἐξετανύσθη.
 ἔνθα μάχῃ θριμμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
 Ἀλλάλους δ' ὄλεον ζερεοῖς θείνοντες ἱμάσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στήθος τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
 Δυχένος ἀρχαγὸς Βεδρύκων· ὁ δ' ἀεκέσει πηλαγᾶς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνικατος Πολυδεύκης.
 Σάρκας δ' αἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Δίψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυνῆ
 ἄπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροίῃ ἀμείνων.
 Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀθηφάγον ἄνδρα καθέλειν,
 Εἰπέ θεᾶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφύτης

Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.
 ἦτοι ὅγε βέξαι τί λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
 Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκους ἔλλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλονθείς· ἐτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαι λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καὶ κε τυχὼν ἐβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδου κεφαλῇ· σιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμω·
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα βροῶς κροτάφω χανόντος·
 Λαιῇ δὲ ζόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
 Δαίῃ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλείτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖσθε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλαφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπανδῶν,
 Ἀμφοτέρως ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατίων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 ὧ πύκτα Πολύδευκες· ὁμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον·
 Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κατέλκων,
 Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνηρόδ' ἔσσεσθαι.
 Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαι μοι; ἀναξ' σέ δέ, Κἄς οῖρ, αἰέσω,
 Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσός, χαλκοθώραξ.
 Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δῶα φερέτην Διὸς υἱὼ
 Δωιάς Δευκίπποιο κόρας· δοῶν δ' ἄρα τόγχε
 Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶ, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρῶ μελλογάμῳ, Λυγκεύς καὶ ὁ κίρτερός Ἰδας.
 Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἱκανὸν ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγγεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σάπτεσσι.
 Λυγκεύς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ πόρυθος μέγ' αὔσας·
 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χειρσὶ μάχαιραι;

Ἀμῖν τοι Λεύκιππος εἰς ἔδνωσε θύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ὄρχῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἄλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσί, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἄλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἡ μὲν πολλὰκις ὕμνιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ·
 Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριζήσεσιν εἴκοι
 Μναςεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἦδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἄλις,
 Ἀρκάδια τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνια τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτά·
 Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
 Τῶν εὐμαρές ὕμνιν ὀπυῖεν ἄς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἶμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιάδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὦχετο κῆμα
 Πνοὴ ἔχουσι· ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἅμψω δ' ἅμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐξόν.
 Εἰ δ' ὑμῖν κραδίᾳ πόλεμον ποθεῖ, αἶματι δὲ χρὴ
 Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἰδας μὲν καὶ ὀμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδευύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κέζωρ τε διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
 Ὀπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος

Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἄλκ' νέκυς ἔξ' ἐνὸς οἴκου
 Εἰς· ἀτὰρ ὦλλοι πάντας εὐφραδέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμναίωσουςι δὲ κούρας
 Τάσδ'· ὀλίγωι τοι ἔοικε κακῷ μέγα νέκυος ἀναρρεῖν.
 Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια θήσειν.
 Τῷ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
 Σείων καρτερόν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρᾶτ'·
 ὧς δ' αὐτως Κάτωρ ἐτινάξατο δοῦρατος ἀκμῆς
 Καρτερός· ἀμφοτέροις δ' ἄ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγγεσι μὲν πρᾶτ' ἑταίρας τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλήλων, εἶπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινα δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἱεῖνοισι παγῆντα.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐκ κολοῦν ἐρυσσάμενῳ, φόνον αὐτὶς
 Τεύχον ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἔρῃ.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάτωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβοῆς ὄμμασι Λυγκεύς
 Τοῖο σάκος, φοῖνικα δ' ὅσον λόφον ἔκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 Φάσγανον ὅξυ φέροντος ὑπεξαναβάς ποδὶ Κάτωρ
 Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγίῃς ξίφος ἔκβαλεν, αἰψά δὲ φεύγεν
 Ὀρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, ὅθι καρτερός Ἰδας
 Κεκλιμένος θαῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥς διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχρυσεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κείτο νενευκὺς
 Λυγκεύς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὲν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστίῃ εἶδε πατρῷῃ
 Παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.

Ἡ γὰρ ὄγε ζάλαν Ἀφροδίτου ἐξανέχουσαν
 Τύμβω ἀναρρήξας τάχῃς Μεσσήνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέραιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπαύμονε, χερσὶν δὲ αἰετῶν ἐκπαύων
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέφλεξε κεραυνῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολυπραγέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῶ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε, Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δὲ γε πάντες ἀοιδοὶ
 Τυνδαρίδας, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἱ διέπερσαν, ἀφίγοντες Μενελάω.
 Ὑμῖν κύδης, ἄνακτες, ἐμήσατο Χίος ἀριδός,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς·
 Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λεγέων μελίσγματα Μουσῶν,
 Οἳ αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω· γεράων δὲ θεοῖς κάλλιπον ἀοιδῇ.



ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

Ἄνῆρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβῳ,
 Τὰν μορφὰν ἀγαθῷ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίῳ.
 Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμέρον εἶχε·
 Κούκ ἤδη τὸν ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἤλικα-τόξα
 Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει·
 Πάντα δὲ καὶ μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
 Χείλεος, οὐκ ὄσσων λεπαρὸν σέλας, οὐ ροδόμαλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ φιλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγῶς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χεῖλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
 Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
 ὕδρευ τᾷς ὀργαῖς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
 ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασῆς.
 Λοίσθιον οὐκ ἦνενε τόσαν φλόγα τᾷς Κυθερείας,
 Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ ζυγγοῖσι μελάνθοις,
 Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
 Ἄγριε παῖ καὶ ζτυγνέ, κακᾶς ἀνάνθημα λεαίνας,
 Λαΐνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον,
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν πεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

ἔνθα τὺ μευ κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἤμεν ἀτρεπὸν,
 ἔνθ' οὖν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λάθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
 Οὐδέ κε τὼς σθέσω τὸν ἐμὸν πόθεν· ἄρτι δὲ χαίρειν
 τοῖσι τεοῖς προθύροκ' ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ρόδον καλὸν ἐστίν, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ Ἴον καλὸν ἐστίν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρά·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστίν, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει·
 Ἀ δὲ χιών λευκὴ, καὶ τάσσεται, ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστίν τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 ἥξει καιρὸς ἐκείνος, ὁπανάκα καὶ τὺ φιλάσεις,
 ἀνίκα τὸν κραδίαν ἐπτεύμενος ἀλμύρα κλαύσεις.
 Ἀλλὰ τὺ, καὶ, κἄν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξῃ·
 Ὀππόταν ἐξενθὼν ἡρτημένον ἐν προθύροισι
 τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθῃς·
 Στάθι δὲ καὶ βραχὺ κλυῖσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λῦσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθεις ἐκ ῥεθίων σῶν
 εἴματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φιλασον,
 Κἄν νεκρῷ χάρισαι τὰ σά χεῖλα· μὴ με φοδαθῇς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
 Χῶμα δὲ μοι κοῖλανον, ὃ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
 Κἄν ἀπίης, τότε μοι τρίς ἐπάυσσον, ᾧ φίλε, κῆσαι·
 ἦν δὲ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δὲ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
 Γράψον καὶ τότε γράμμα, τό σοι ζήχουσι χαράξω·

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ·
 ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΔΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ωδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἐρειστάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
 ἄχρι μέσων οὐδῶν φοδερόν λίθον, ἤπτειν ἀπ' αὐτῶν
 τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχηλῶ·

Τὰν ἔδραν δ' ἐρύλισεν ὑπὲρ ποδὸς, ἥδ' ἐκρεμάσθη
 Νεκρὸς· ὁ δ' αὖτ' ᾤξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλᾶς ἐξ ἑβίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
 Τὰν ψυχᾶν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
 Ἐμματα πάντ' ἐμίανεν ἐραδικά· βραῖνε δ' ἐς ἄθλως
 Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
 Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνείας δὲ
 Ἰζατ' ἐπὶ κρηπίδος ἔβρω, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
 Ἄλατο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἐπτεινεν ἔραβον·
 Νᾶμα δ' ἐφρονίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
 Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
 Στέργετε δ' ὕμμις αἴτας· ὁ γὰρ θεὸς εἶδε δικάζων.



ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

ΗΡΑΚΛΕΪΑ δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἅ Μ' ἔσθις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσύντος.
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·

Εὐθετ' ἐμὰ βρέφει γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
 Εὐθετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ' ἀδελφεῶ, εὖσσα τέκνα,
 Ὀλθιοὶ εὐνώζοισθε, καὶ ὀλβιοὶ ἀὼ ἱκοισθε.

ὧς φασμένα δῖνασι σάκος μέγα· τοὺς δ' Ἰλαβ' ὕπνος.
 Ἄμος δὲ σρέφεται μεσονύκτιον εἰς δόσιν ἄρκτος
 Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύο πολυμήχανος Ἡρῆ
 Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραιοι δράκοντας
 Ἰρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
 Οἶκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξειλουσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοδόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυσον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοὶ ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα
 Ἀλκμήνας φιλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

Ἦτοι ὄγ' εὐθύς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοίλῳ ὑπὲρ σάκκος καὶ ἀναιδίας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης· οὐλῶν δὲ ποσὶν διαλάττισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεὶ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίσσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.

Τῷ δ' αὖτε σπειράσιν ἐλισσίσθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν·
 Ἄψ δὲ πάλιν δαίλου, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
 Δεσμῷ ἀναγκαίῳ περὶώμενοι ἔκλυσιν εὐρῇν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
 Ἄνδρ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ θέος ἴσχει ὀκητὸν·
 Ἄνδρα, μηδὲ πόδεςσι τειοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεῖς.
 Οὐκ αἶεις, παῖδων ὁ νεώτερος ὅσπον αὐτεῖ;
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρὶ πον οἶθέ τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδῆς, καθαρᾶς ἄτερ ἡρηνειάς;
 Ἔς τι μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔς τι, φίλ' ἀνδρῶν.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαυδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὑπερθε
 Κλιντήρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
 Ἦτοι ὄγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώζῳ τελαμῶνος.

Κουφίζων ἐτέρᾳ κολπὸν, μέγα λῶτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Δμῶας δὴ τότε' ἄυσεν ὑπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρῶνος ἐλόντες,
 Δμῶες ἐμοὶ, ριβαροὺς δὲ θυρῶν ἀνακόψατ' ὀχλᾶς.
 Ἄνδατε δμῶες ταλασιφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ.

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύγνοις ἅμα δαιαμένοιισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἐκάς.

Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
 Θῆρς δὺω χεῖρεςσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήρῃην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 Ἐρπετὰ δεικνύσκειν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν
 Πατρός· ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 Ξηρὸν ὑπαὶ δαίους ἀκράχολον ἱφικλῆα·
 Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν δέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ὀρνίθεις τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
 Τειρεσίην τόκα μάντιν, ἀλαθία πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
 Ἠνώγει. Μηδ', εἴτε θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 Διδόμενος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις ὃ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρεΐδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασιλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσέϊον αἶμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποσχόμενον πάλαι ὅσσω
 Πολλαὶ Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὶ κατασρέψοντι, ἀκρέσπερον αἰδοίσασαι
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργεΐαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄσρα φέροντα
 Ἀμβαίνειν τὸς υἱός, ἀπὸ ζέτρων πλατὺς ἥρως
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες· ἥσσονες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇ
 Μόχθως· θανάτῳ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλίσεται, οἱ τὰδ' ἐπῴρσαν

Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διατλήσασθαι.
 ἔσαι δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθέλεισει.
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυκον ἔσω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσας, ἥ παλιούρω,
 ἢ βάτω, ἥ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον.
 Καίε δὲ τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζουσι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσας, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἢρι δὲ συλλέξασα κόνιν πύρρος ἀμφιπόλων τις
 ῥιψάτω εὖ μᾶλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἀψ δὲ νέεσθαι
 Ἄερεπτος· καθαρήν δὲ πυρώσατε δῶμα Ξεῖω
 Πράτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμυγμένον (ὥς νενόμισαι)
 Θαλλῶ ἐπιρραίνειν ἐς-εμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ.
 Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξει καθυπερτέρῳ ἄρκενα χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὥς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὥχητο διφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἔων ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἁλώῃ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος, ἥρως.
 Τόξον δ' ἐνταῦναι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἷσ' ὦν,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις
 Αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλασσειν
 Πυξίνῃ ἐν φόρμυγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροςρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσά τε πύκται
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς ἥρῃαν προπεσόντες
 Πηνελόχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνης,

Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείῳ διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρκαλύκῳ Φανοπῆϊ· τόν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὕφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως ἀμπτοντα, τροχῷ σύρῃγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ βοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων
 Ἄργει ἐν ἵπποδότῳ κειμηλία· καὶ οἱ ἀαγείς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέδαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὕψ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντ',
 Ἄνδρὸς ὀρέεσθαι, ξιφίων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεύσαι,
 Κᾶςωρ ἱππαλίδας ἔδξαν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθῶν,
 Ὀππῶκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς
 Ναιΐε, παρ' Ἀδρήραιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
 Κᾶςορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθείῳ παλεμιστᾷς
 Ἄλλος ἦεν, πρὶν γῆρας ἀποτρέψαι νεότητα.

Ωδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.

Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκόχρον ἄνδρα κορέσσαι·
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον·
 Εἴματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμεας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦπαρόντος εἰδυλλίου.]

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

H

ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ, ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΥ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κέ.

[Δείπει ἡ ἀρχή.]

ΤῶΝ δ' ὁ γέρων προσέειπε, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
 Πασσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
 Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεεῖναις,
 Ἐρμῶ ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
 Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
 Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνῃται τις ὁδίτην.
 Ποῖμαι μὲν βασιλῆος εὐτρυχεῖς Αὐγείας
 Οὐ πάσαι βόσκονται ἱὸν βόσιν, οὐθ' ἔνα χώρον·
 Ἄλλ' αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἄμφ' Ἐλισσοῦντος,
 Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
 Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
 Χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσταις.
 Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθλότεις αἰὲν ἔασι,
 Μηνίου ἄμ' μέγα τίφος· ἐπεὶ μελιθεά ποίην
 Λεμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναὶ τε
 Εἰς ἅλεις, ἧ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀέξει.
 Αὖλεις δὲ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς

Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος.
 Κεῖνῃ ὄθι πλατάνισι ἐπηταναι πεφύασι,
 Χλωρῇ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίσι
 ἱερὸν ἄγρον, ξεῖνε, τελειοτάτοιον θεοῖο.
 Εὐθύς δὲ ζαθμοὶ μερμήκεις ἀγροῶταις
 Δέδμνθ', οἱ βασιλῇ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 ῥύομεθ' ἐνδυκίως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
 ἔσθ' ὅτε βᾶλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐρούς μιν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ἐς ληνοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρους ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδῖον τόδ' εὐφρονος Αὐγείζο,
 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἄλωαὶ δενδρῆσσαι,
 Μέχρι πρὸς ἰσχατιᾷς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἡ δίκῃ οἰκῶν, οἷσιν βίος ἐπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 ἔσσεται) οὔτινος ὧδε κεχρημένος εἰληλουθας·
 Ἡέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ θμῶων τινὰ κείνου
 Δίξῃαι, οἱ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἰοκίτα φύμεναι αὐτόν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
 Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Ναι, γέρον, Αὐγείην ἐθέλωμι κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
 Εἰσιδέειν τοῦ γάρ με καὶ ἦγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄζυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
 Δῆμον κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θέμισας,
 Δμῶων δὴ τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
 Ὅς τις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυνμήτης,

Ὡ καὶ τὸ μὲν π' αἶπομαι, τὸ δ' ἐκ φημένον κυθοίμην.
Ἄλλω δ' ἄλλω ἔδωκα θεός γ' ἐκιδεύει φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἑκπύτης ἀμείβετο, υἱὸς ἀγρώτης
Ἄντατος, ὃ ξυῖα, φραδῆ τινὸς ἐνθάδ' ἰσάουσι·
ὣς τοι πῶ ὁ θεὸς πῖψα χρίος ἐκτετέλεται.

Ὡς γὰρ Ἀνταίης υἱὸς φίλος Ἡλείου,
Ἐρωτέρω εἰς παῖδι, φίς Φυλῶς ἀγαυοῦ,
Χηρὸς γ' αἰχμαλωθεὶς ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτεσσεύμενος, ἢ οἱ κέρδιμος ἐκ' ἀγρῶν·
ὣς σου καὶ βραδυεὺς ἐκιδέται ἐν φρεσὶν ἦεν.
Αὐτοῖς κερθαμένοισι σπώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἄλλ' ἴωμεν μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Ἀὐλὸν ἐς ἡμετέραν, ἵνα καὶ τέτρωμεν ἄνκτα.

ὣς εἰπὼν ἤγειτο· νόμος δ' ὄγε πολλὰ μενοίκα,
Διόμῃ τε θερὸς ὄρωσ, χειροκλήθῃ τε κορύνκῃ,
Ὀκπόθεν ὁ ξυῖος· ρέματι δέ μοι ἐξέριεσθαι.
Ἄψ δ' ὅπως ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανεν μῦθον ἰόντα,
Μὴ τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο
Σπερχομένη· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἰδεῖναι ἀνδρός.

Τοὺς δὲ κύνας προσιόντας ἀπόπροθεν αἰψ' ἐνόησαν,
Ἀμφοτέρων, ὁδμῇ τε χροὸς, δοῦπῳ τε ποδοῶν.
Θεσπέσιον δ' ὑλίωντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφερυωνιῶν Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλέζοντες, περισσαστόν γ' ἐτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὄγε λίσσων, ἀπὸ χθονὸς ἄσπον ἀείρων,
Φευγόμεν ἄψ ὀπίσω διεδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπέλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλᾶγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦεν, ὅθ' οὐνεκεν αὐλὴν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὄγε τοῖον ἔειπεν·
Ὡ πόποι, οἶον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνκτες;

Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.

Εἰ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν,

Ἡ δ' οἶ δ', ὥτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί,

Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·

Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρήνές γένεθ' αὐτως.

Ἡ ῥὰ καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἵζον ἰόντες.

Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,

Δείλινον ἡμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπῆλυθε πίονα μῆλα

Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.

Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαὶ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις

Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥσπερ νέφη ὑδατόεντα,

Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἴσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσι

Ἡὲ νότοιο βίῃ, ἥ ἐ Θρηκὸς βορέαο·

Τῶν μὲν τ' οὕτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γινεται ὄντων,

Οὐδ' ἄνυσιν· τόσα γάρ τε μετὰ προτέρωσι κυλίνθει

Ἰς ἀνέμον, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·

Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ ἦει.

Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,

Ληίδος ἐρχομένης· ζείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ

Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ρεῖα πλήσθησαν

Εἰλιπόδων· οἷες δὲ κατ' αὐλάς ηὐλίζοντο.

Ἔνθα μὲν οὕτις ἐκηλος ἀπειρεσίων περ εὐντων,

Εἰσέχει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·

Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσι

Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασαδὸν ἐγγὺς ἀμείλων·

Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἴει

Πινέμεναι λαροῖο· πέπληντο πάγχυ γάλακτος·

Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·

Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειῶν.

Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,

Ἦντινά οἱ κτεάνων κομίδην ἐτίθεντο νομῆες·
 Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
 Ὀμάρτευν βασιλῆϊ διαρχομένῳ μέγαν ὄλδον·
 Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν γήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμῆς αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγῃ μυρίην ἔθνος
 Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
 Ἄνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οἷγε πολὺ ῥήγνης πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἡέλιος δ' ὦ παυδὶ τόδ' ἔζοχον ὥπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μῆλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
 Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερές βοτὰ πάντα
 Ἔς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπῆλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίῳ, αἶτ' ἔργα καταφθίνουσι νομῆων.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραεὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μᾶλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, Θηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσιχόωντο,
 Κνήμαργοι δ' ἑλαές τε· διηκόσιοι γέ μιν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιδήτορες οἷγ' ἔσαν ἡδῆ.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνώδεκα βουκολέοντο
 Ἰεροὶ Ἡελίου· χροὺν δ' ἔσαν ἡὔτε κύκνοι,
 Ἀργησαὶ, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εὐλιπόδεσσι·
 Οἱ καὶ ἀτμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλεὰ ποίην
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καὶ ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενήιατο Θῆρες
 Ες πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἔνεκ' ἀγροτερῶν,
 Πρώτοι τοῖ γέ μάχηνδ' κατὰ χροῶς ἦσαν ὁσμήν·
 Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπων.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθῆνέ ῥ',

Ἦδ' ὑπεροπλή, Φαίθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
 Ἀξέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' οὔνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὃς δὲ τοι σκύτος αὖτον ἰδὼν χαροποῖο λέντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κέρη ζιβαρόν τε μέτωπον.
 Τοῦ μὲν ἀναξ προσιόντος ἐδράζετο χειρὶ παχείῃ
 Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἑόντα· πάλιν δέ μιν ὥσεν ὀπίσσω,
 ὧμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοις βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἀναξ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλῆς, οἱ τ' ἐπὶ βουσί κορωνίσαι βουκόλοι ἦσαν,
 Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄζυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
 Ἐσιχέτην, Φυλῆς τε βίη δ' Ἡρακλῆϊ.
 Λαοφόρου δ' ἐπέβησεν ὅθι πρῶτιζα καλεύθου,
 Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἢ ῥα δὲ ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάρυξο,
 Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψέλοιο
 Αὐγείῳ φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἑόντα,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον.

Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
 Ὡσεὶ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 Ἢ λυθε γὰρ σείχων τίς ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀμυγνὴν
 Ἐνθ' ἰδὼ Ἀχαιοὺς ἀνὴρ, Ἐλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
 Ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὔνεκα' Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,

Κοῖλῃν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλλος·
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ ἄργαος ἐξ ἱεροῖο
 Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢε Μυκλήν.
 ὧς καῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μνηστήσομαι) ἐκ Περσῆος.
 Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγυπλῶν
 ἢε σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
 Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
 ἦρωε, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,))
 Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκούοντεςσιν ἔειπεν
 Οὐ' ξ' ἔλπιπθην Ἀχαιοίς, ἐγὼ δὲ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 Εἰπέ δ', ὅπως ὀλοὺν τόδε θηρίον αὐτὰς ἔπεφνες,
 Σππως τ' εὐρύδρου Νεμέης εἰσῆλυθες χώρον.
 Θὺ μὲν γάρ κε τοσάνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖροις
 ἱμεῖρων ἰδέσιν· ἐπεὶ οὐ μέλας τηλίκᾳ βόσκει,
 Ἀλλ' ἄρκτους τε, αὔας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
 Τῷ καὶ θανμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δὲ νῦ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνὴρ' ἔφαντο,
 Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρσοῦσιν.
 ὧς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε καλεῦθον
 Φυλεὺς, ὅφρα κιούσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη·
 Καί ῥά τε ῥηϊτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
 ὅς μιν ἑμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
 ὧς Αὐγηνιάδῃ, τὰ μὲν ὃ, ττί με πρῶτον ὀνήρειν,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ρεῖα κατὰ ζάθμην ἐνόησας.
 Ἀμφὶ δὲ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
 Ὅπως ἐκράνθηεν, ἐπεὶ λαλήσῃ ἀκούειν,
 Νόσφω χ' ἢ ὅθεν ἤλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
 Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·

Ἦν δ' ἀθανάτων τιν' εἰσκομην ἀνδράσι πῆμα
 μῶν μακίσαντα Φορωνήεσσι φεῖναι.
 Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπιλύζων, ποταμὸς ὥς,
 Λις ἄμοτον κεράϊζε· μάλις δὲ Βεμβηναίους,
 Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτις τελεῖν ἐπέταξεν ἄθλον
 Εὐρυσθεύς, κτεῖναι δὲ μ' ἐφίετο Διὶοῖν αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον ἑλών, κοίλῃν τε φαρέτρην
 ἰὼν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βράχτρον
 Εὐπαγές, αὐτόφλοιοι, ἐπηρεφείας κοτίνιοι,
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτός, ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
 Εὐρών, σὺν πυκνῇσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ρίξης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χώρων, ὅθι λίς ἦεν, ἔκκνον,
 Δὴ τότε τόξον ἑλών ρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖν, περὶ δ' ἰὼν ἐχέζονον εἴθαρ ἔβησα.
 Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὀλὸν τέρας ἐσκοπιάζον,
 Εἴ μιν ἐσθάρησαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κτεῖνον ιδέσθαι.
 ἥματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπη ἔχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο τυθέσθαι.
 Οὐδέ μιν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βουσί καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλάκος, ὅστιν' ἐροίμην.
 Ἀλλὰ κατὰ σταβμοὺς χλωρὸν ὅτος εἶχεν ἕκασον.
 Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρος ταυρύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ιδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
 ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστρεν εἰς ἡν,
 Βεδρωκῶς κρεῖων τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηράς πεπάλλακτο φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίπῃ ὕληεντι, δεδεγμένος, ὅππῃθ' ἴκοιτο·

Καὶ βάλων ἄσπον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενεῶνα
 Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Οκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα θαφεινὸν ἀπὸ χθονὸς ὧκ' ἐπάειρεν
 Θυμῆσας, πάντη δὲ διεδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυρούς τε χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε (1).
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷζόν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλόων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
 Μεσσηγύς δ' ἔβαλον ζηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδν πολυώδυνος ἰός·
 Ἀλλ' ἔπεσε προπάραιθε ποδῶν ἀνεμῶλιος αὐτώως.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἐλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαι δ' ἔφριξαν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχης γένετ' ἡὔτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰζύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἱδρις ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
 Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξιόνει κύκλα δίφρω·
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιοις ἐρινὸς
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῇ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπρεθεν ἀνθρώος ἄλτο,
 Μαμῶων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χεὶρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπλον κόρσης ὑπερ αὔσον ἀείρας,
 Ἢλκσα κακὰ κεφαλῆς· διὰ δ' ἀνδιχα τρηχὺν ἔαξα

(1) On lit dans quelques éditions : ὑπιδύξειν ὀδόντας.

Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαμακέτιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκίεσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔζη,
 Νευράζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσε οἱ ἄμφω
 ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὁσέῳ ἐγκαφάλοιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὁδύνησι παραιφρονέοντα βαρεΐαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
 Ῥέψας τάξον ἔραζε πολὺρράπτὸν τε φαρέτρην·
 ἤγchon δ' ἐγκρατέως, ζιδαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρῦψῃ ὀνύχεσσι·
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρνησι πόδας ζερεῶς ἐπίεζον
 Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσι τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
 Ἄπνευσον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄτης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιχύχνα βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεώτος ἀπὸ μελέων ἐρυσσαίμην,
 Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδέρω
 Τμητῇ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
 ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέρμα λόντος ἀνασχίξειν ὀνύχεσσι.
 Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
 ἔρκος ἐνυαλίου ταμειχρόος ἰωχμοῖο.
 Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μῆλοις τε καὶ ἀνδράσι πῆματα θέντος.



ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

Ἰκω, κ' Αὐτονόα, χ' ἡ μελοκέρως Ἀγκία,
 Τρεῖς θάκτας ἐς ὄρεα τρεῖς ἄγχιον κῦμαί τοῖσαι.
 Χ' αἱ μὲν ἀνελκόμεναι λανταῖς θρυγὲς ἄγχι φύλλα,
 Κιστὶν τε ζώνοντα, καὶ ἀνυόδιστον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
 Εἰς καθαρὰ λατρεῖν κίρην θουκάδεται βωμῶς,
 Τὺς τρεῖς τᾷ Σερέλῃ, τὺς ἐντὶ τῷ Διονύσῳ·
 Ἰερά δ' ἐκ νίκας πεκυνάμενα χερσὶν ἐλοῖσαι,
 Εὐχάριας κατέθετο παθρόκτωσ ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς εὐχασθ', ὡς αὐτὸς εὐχάρειαι λύνουσας.
 Πενθεὺς δ' ἀλλοδατὸν κέρας ἴκο κέλετ' εὐεῖραι,
 Σχῆσεν ἐς ἀρχαῖας καταδύς, ἐκτάρμιον ἔηνος.
 Αὐτονόα πρῶτα νει ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
 Σὺν δ' ἐτίραξε ποσσὶ μετωπίδος ὄργανα Βάκχῳ,
 Ἐξακτίας ἐπισῦσα· τὰ δ' οὐχ ὀρόωντι βέβαλοι.
 Μαίνετο μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φεύγει περοδομέντος· αἱ δ' ἐθώσκον,
 Πέπλωσ' ἐκ ζωστήρος ἐκ' ἔργῳ ἀνεψύσασα.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κίχρησθε, γυναῖκες;
 Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ κριν ἀκοῦσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰς μυκίσσατε παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσπον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἰνὰ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον,
 Λίξ' ἐπὶ γαστέρα βάσα· καὶ Αὐτονόα ρυθμὸς ὠντός

Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναικες,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πάσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι.

Οὐκ ἄλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθίμεναι Διονύσῳ
 Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἴη δ' ἐνναέτης, ἥ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὴν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
 Εὐσεβέων παῖδεςσι (1) τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακῶνι νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλῃν ἐπιγονυῖδα θήκατα λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καθμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώταις,
 Αἱ τότε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίαντος Διονύσῳ,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

(1) Εὐσεβέων παῖδες pour εὐσεβεῖς, comme παῖδες θεῶν pour θεοί.



ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τἂν πινυτὴν Ἑλέαν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐς τὴν φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ ρόμα μεν πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖλεα σείω; δίδου πάλιν, ὅφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι θαμάλας φιλεῖν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τέχῃ γὰρ σὺ παρέρχεται, ὥς ὄναρ, ἥδη.

ΚΟΡΗ.

Ἄ ζαφυλὶς σαφὴς ἐστὶ, καὶ οὐ ρόδον αὖτον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδεί μύθω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἡμᾶς σύρρηγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῷ φρένα τέρψον· οἷζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τὰς Παφίας χόλον ἄζωο καὶ σύγῃ κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον Ἰλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγῃς, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἀρτεμις ἄμμεν ἀρήγοι.

Μὴ 'πιβάλλῃς τὰν χεῖρα. Καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἐρωτα, τὸν οὐ φύγῃς παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, νὰ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεγμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρω ἀνέρι θώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί με μνέοντο, νόον δ' ἔμὸν οὔτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἵκτανω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύνας, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας εἰὸς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον αἰεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὡδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασιλεῖα μογροκόκος Ἄρτεμις ἐσιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκνῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκης φιλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι νῖας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἰδὼν ἄγεις γάμου ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπελθής.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλης με διώξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμῳς, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμῳς, τὰ δὲ πῶσα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Διηγήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερσίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄπρα τιμήσσεα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσεται αὐλῆς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Δῖγες ἐμαὶ, βόσκεισθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ρέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρότις τάδε χνοάοντα διδάξω,

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, καὶ τὸν Πάνα. Τεῖν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φιλα. Τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δευιά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μαιίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ πούς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἡνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιγες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰ Παφία πράττιζον ἐγὼ τότε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τέλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τῷμπέχονον ποίησας ἔμοι ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τὰς σᾶς τοι μείζονα δώσω.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Διὸ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὴν ἐπιβέλλεις.

ΚΟΡΗ.

Ἄρταμι, μὲν κερύσας· σὴ ἐρημίας ἀνέκτι πεισθῆ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξὼ πόρτιν ἔρωτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβαια· γυνὴ δ' εἰς εἴασι ἀπερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὴ μάτερ, ταύων τροφός, ἀνέκτι κόρα.

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἱανόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χ' ἂ μὲν ἀνεγρομένα γε διέτριχε μάλα νημεύεν,
Ὀμμασιν αἰδομένα, κραδία δὲ οἱ ἐνδὸν ἰάνθη,
Ὡς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνάς.

~~~~~

## ΗΛΑΚΑΤΑ.

### ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κή.

ΓΑΛΥΚΑΣ, ὦ φίλῳ, ἄλκατα, δῶρον Ἀθανάας,  
 Γυναξιν πόνος οἰκωφελίσσιν σὸς ἐπήβολος·  
 Θαρσεύς ἄμμι ὁμάρτει πάλιν ἐς Νεῖω ἀγλαῖαν,  
 Ὅπκα Κύπριδος ἱερὸν καλῶμα χλωρὸν ὑφ' ἀπαιῶ.  
 Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνθεμον αἰετῦμεθα παρ Διὸς,  
 Ὅππως ξείνον ἐμὸν τέρψομαι ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι  
 Ναιῖαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,  
 Καὶ σὲ, τὰν ἐλέφαντος πολυμήχθω γεγενημέναν,  
 Δῶρον Ναιΐας εἰς ἄλκῃ χέρρως ἐπείσσομεν.  
 Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείους πέπλοις,  
 Πολλὰ δ' οἷα γυναικας φορέοις ὑδάτινα βράκη.  
 Δις γὰρ ματῆρες ἀρκῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόπως  
 Πέξαιντ' αὐτοστέϊ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·  
 Οὕτως ἀνυσσεργὸς φιλεῖ δ' ὅσσα σάοφρονες.  
 Οὐ γὰρ εἰς ἀκυράς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβόλλόμαν  
 Ὅπκασαι σὲ δάμω, ἀμετῆρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.  
 Καὶ γὰρ σοι πατρίς, ἐν ᾗ Εὐφύρας κτίσσε πατ' Ἀρχίας,  
 Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πάλιν.  
 Νῦν μὲν οἶκον ἔχουσ' ἄσπερος, δὲ πόλλ' ἐδάη σοφὰ  
 Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν,  
 Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰανόνων,

ὧς ἐν ἀλάκτοσσι Θεογενεὶς ἐν δαμότισιν πέλη,  
καὶ οἱ μνάξεν αἰεὶ τῷ φιλασιδῷ παρέχης ξένω.  
κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιφών σ', ἥ μεγάλα χάρις  
δώρω ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων.



## ΠΑΙΔΙΚΑ.

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

ΟΪΝΟΣ, ὃ φιλεῖ παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια  
 Ἐἴμμετε χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.  
 Κήρῳ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυγῇ.  
 Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίης,  
 Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμυσ τᾶς ζωίας ἔχω,  
 Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαι, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.  
 Χῶταν μὲν τὴν θάλης, μακάρεσσαν ἱσάν ἄγω  
 Ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλης τὴν, μάλ' ἐν σκέτρει.  
 Πῶς ταυθ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίας θιγῶν;  
 Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενετέρῳ,  
 Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·  
 Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,  
 Ὅππα μηδὲν ἀπιξεται ἄγχιον ἐρπετον.  
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,  
 Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἐτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.  
 Καὶ μὴν σὺ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,  
 Τῷ δ' εὐθύς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευσ φίλος·  
 Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.  
 Ἄνδρῶν τῶν ὑπερνηορέων δοκέεις πνέειν.  
 Φίλει δ', ἄς κε ζόης, τὸν ὁμοιον ἔχειν αἰεί.  
 Αἰ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεται  
 Ἐξ ἁνῶν· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχεις,  
 Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρῆως ὑποδάμνεται,

Κῆρμι μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρίῳ.  
 Ἄλλ' ἀπριξ ἀπαλῷ ζοματός σε πεδέρχομαι.

[Ἄλλὰ πέριξ] μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,  
 Χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,  
 Καὶ ῥυσσοὶ, νεότατα δ' ἔχεν παλιῶαγρετον  
 Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·  
 Κᾶμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.  
 Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,  
 Καὶ μοι τῶραμένῳ συνερᾶν ἀδῶλως σέθεν,  
 Ὅπως, ἀνίκα τῶν γένυν ἀνδρείαν ἔχης,  
 Ἀλλήλοισι πελώμεθ' Ἀχυλλεῖοι φίλοι.  
 Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,  
 Ἐν θυμῷ τε λόγεις, τί με, δαμόνι', ἐνοχλεῖς·  
 Νῦν μὲν δὴ κῆπι τὰ χρύσεα μάλ' ἐνεκεν σέθεν  
 Βαῖην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·  
 Τόκα δ', οὐδὲ χαλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις  
 Προμόλομ' κε, παυσάμενος χαλεπῷ πόθῳ.



## ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

## ΕΙΔΥΔΑΙΟΝ. Α'.

ΑΔΩΝΙΝ ἢ Κυθήρη  
 ὧς εἶδε νεκρὸν ἤδη,  
 Στυγνὰ ἔχοντα χαίταν,  
 Ὀχρὰν τε τὰν παρειάν,  
 Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν  
 ἔταξε τῶς Ἑρωτας.

Οἱ δ' εὐθείως ποταναὶ.  
 ἤασαν δραμόντες ὕλαν,  
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,  
 Δῆσαν τε καὶ πείδησαν.  
 Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,  
 ἔσυρεν αἰχμάλωτον·  
 Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,  
 ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.  
 Ὁ Δῆρ δ' ἔβαινε δεξιῶς·  
 φοβαῖτα γὰρ Κυθήρην.

Τῇ δ' ἔειπεν Ἀφροδίτα·  
 Πάντων κάμινε Δηρῶν,  
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἔψω·  
 Σὺ μὲν τὸν ἀνδρ' ἔτυψας;  
 Ὁ Δῆρ δ' ἔλεξεν ὦδε·  
 Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη,



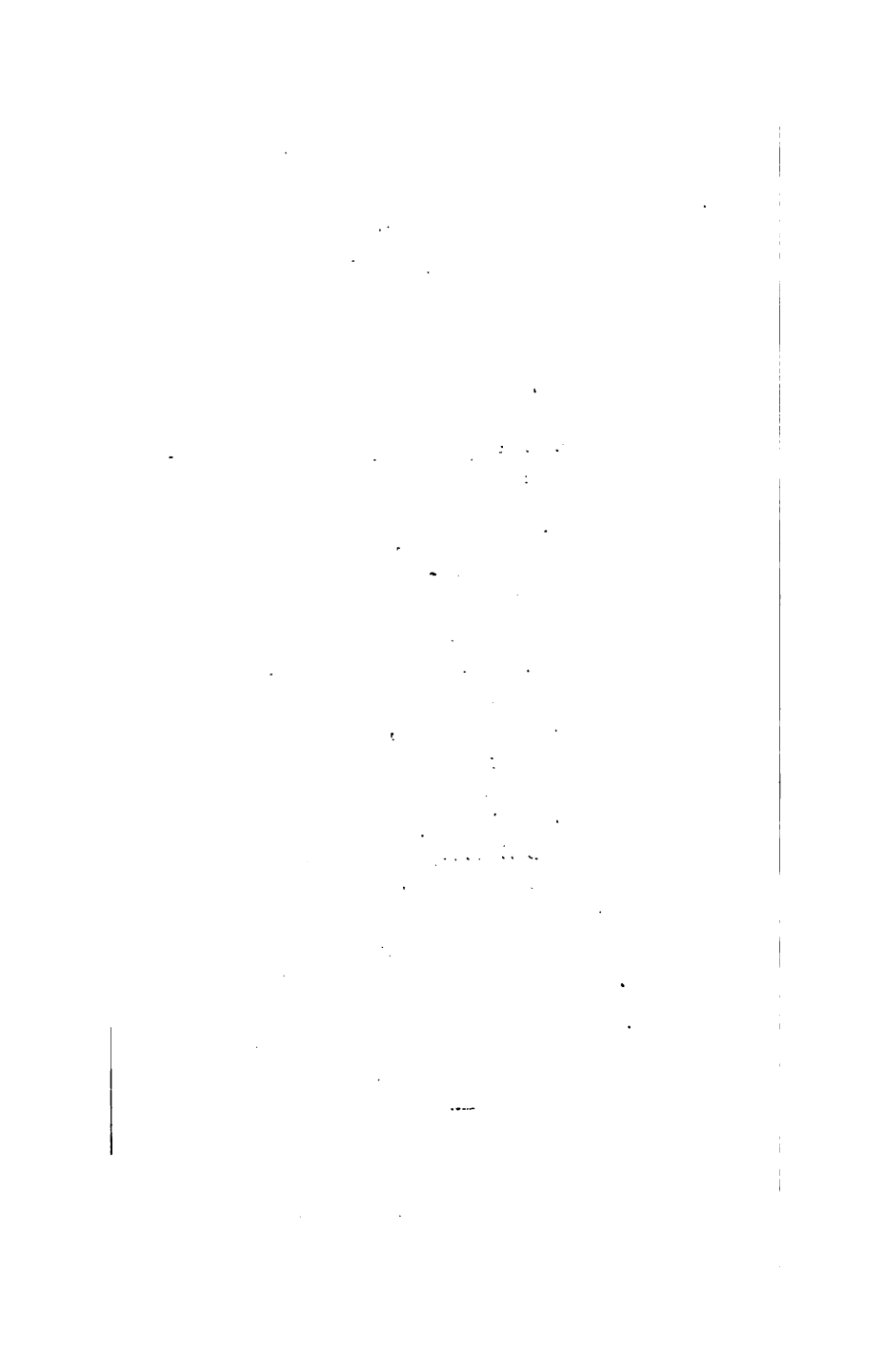
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,  
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,  
 Καὶ τῶσδε τῶς κυναγῶς,  
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ  
 Οὐκ ᾔθελον πατάξαι·  
 Ἄλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσείδον,  
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,  
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρόν,  
 Ἐμμανόμαν φιλάσαι·  
 Καὶ μεν κατεσίναζε (1).  
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,  
 Τούτους πόλαζε, τίμνε,  
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)   
 Ἐρωτικούς ὀδόντας·  
 Εἰ δ' οὐχί σοι τὰδ ἄρκει,  
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.  
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων (2);  
 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,  
 Εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι  
 Τὰ δεσμά αἱ 'πιλύσαι.  
 Ἐκ τῷδ' ἐπηκολούθει,  
 Κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβανε (3).  
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν  
 ἔκαιε τῶς ἔρωτας (4).

(1) Καὶ τὸ ἔμμανίσθαι φιλάσαι κατεσίναζε μου.

(2) Ce vers manque dans les éditions de Heinsius et de Henri Étienne.

(3) Οἱ ἐπιλύσαι.

(4) Ἐρωτικούς ὀδόντας.



# ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

## ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α.

Τὰ ῥόδα τὰ θροσόνετα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκίνα  
Ἑρπυλλος κίτται ταῖς Ἑλικωνιάσι.  
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθις Παιάν·  
Δελφίς ἐκεῖ πέτρα τυττό τοι ἀγλάϊσσι.  
Βωμὸν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος οὔτος ὁ μαλῶς,  
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρίμονα.

ΑΔΔΘ. β.

Δάφνης ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύργγι μελίσσων  
Βωκολικῶς ὕμνος, ἀνθετο Πανὶ τάδε·  
Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,  
Νεβρίδα, τὰν πέραν, ᾧ περ' ἐμαλοφόρει.

ΑΔΔΘ. γ.

Εὐδαίς φυλλοσρώτι κίδω, Δάφνι, σῶμα κεχμακὸς  
Ἀμπαύων· ἑόλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.  
Ἀγροῦε δέ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόνετα Πρίηπος  
Κισσὸν ἐφ' ἡμερῶν πρατὶ καθάπτομενος,

Ἄντρον ἔσω ζείχοντες ὁμόρροθοι. Ἀλλὰ τὺ φεῦγε,  
φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΔΔΟ. δ'.

Τήναι τῶν λαύρων, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,  
Εὐκυνον εὐρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,  
Τρισκέλις, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἄλλα φάλητι  
Παιδογόνῳ θνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.  
Σαπὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδεδρόμεν· ἀνασον δὲ  
Ρεῖθρον ἀπὸ σπυλάδων πάντοσε τηλεθάει  
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσει,  
ἔνθα πέριξ κέχεται βοτρυόπαις ἑλικί  
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λευκοφθέγγουσι αὐδαῖς  
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·  
ΰουθαι ἀπδονίδες μενυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,  
Μέλιππουσαι ζόμασιν τῶν μελίγηρυν ὅπα.  
Ἐξο δὴ τινεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ  
Εὖχε' ἀποσέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·  
Κεῦθός ἐπὶ ῥέξει χίμαρον καλόν. Ἦν δ' ἀνανεύσῃ,  
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ Δύη τελέσαι·  
Ῥέξω γὰρ θαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω  
Σακίταν. αἶτοι δ' εὐμενέως ὁ Δεός.

ΑΔΔΟ. ε'.

Ἀῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἰῖσαι  
Ἄδύ τι μοι; κήγῶν πακτίδ' ἀειράμενος  
Ἀρξέεμαι τι κρέκειν· ὁ δὲ βοῶλος ἄμμιγα θελεῖ  
Δάφνης, κεροδίτῃ πνεύματι μελόμενος.  
Ἐγγὺς δὲ ζάντες λασίας δρυὸς ἄντρον ὅπισθεν,  
Πᾶνα τὸν αἰγιόκατον ὀφθανίσωμεν ὕπνου.

ΑΔΔΟ. ζ'.

Ἄ δειλαίε τὺ Θύρσι, τί τοι πλόν, εἰ καταταξεῖς  
 Δάκρυσι δαγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος;  
 Οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς ᾠδαν·  
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·  
 Αἰ δὲ κύμας κλαγγῶντι, (τί τοι πλόν;) ἀνίκα τήνας  
 Ὅς τιν οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένης.

ΕΙΣ ΑΓΓΑΨΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῷ Πανήονος υἱός,  
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ σγνοισόμενος  
 Νυκτῆ· ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ ἀεὶ θνέσσειν ἰκεῖται,  
 Καὶ τόδ' ἀπ' ἐνώδους γλύψατ' ἀγαλμα κέδρου.  
 Ἡετιῶνι χέριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσᾶς  
 Μισθόν. Ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Ζυρηκόσιός τοι ἀνὴρ τὸδ' ἐφίσται Ὀρθων,  
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴης.  
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλὰς  
 Πατρίδος ὀθνεῖν κείμεαι ἐφυσσάμενος.

ΑΔΔΟ. ζ'.

Ἀνθρώπε, ζοῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην  
 Ναυτίλος ἴσθ'· ὡς ἐς' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.  
 Δειλαίε Κλειόνα, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσσαν ἐλθεῖν  
 Ἠπειτεύ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,

ἔμπορος, ὃ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν  
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.

## ΕΙΣ ΑΓΑΔΑΜΑ ΜΟΥΣΩΝ, ι.

Ἵμιν ταῦτο, θεαί, πεχαρισμένον ἐνεία πάσκει  
Τῶν γλαυμάδεων κλέης θῆκε τὸ μαρμαρένον  
Μουσικός. Οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. Σοφίη δ' ἐπὶ τῇδε  
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

## ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ιβ.

Εὐσθένης τὸ μῦθμα· φυσιογνώμων ὁ σοφιστής,  
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.  
Εὐ μὲν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·  
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαίμονίως φίλος ἦς.  
Πάντων ὧν ἐπίοικεν ἔχει τεθναώς ὁ σοφιστής.  
Καίπερ ἄδικος ἦν, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

## ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩΙ ΔΙΟΝΥΣΩΙ ΑΠΟ ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ ιγ.

Δημοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ' ὢ Διόνυσε,  
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,  
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτέλεστο νίκην.  
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον ὁρῶν.

## ΕΙΣ ΑΓΑΔΑΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ.

Ἡ Κύπρις σὺ πάνδημος· ἱλάσκειο τὴν θεὸν εἰκὼν  
Οὐρανίαν, ἀγνὰς ἀνθεμὰ Χρυσογόνας  
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε  
Ξυνόν. αἰεὶ δὲ σφεν λώϊον εἰς ἔτος ἦν.

Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ  
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἔχουσι βροτοί.

## ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον νιὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,  
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.  
Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται  
Τιμασύντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

## ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἥ καὶ ὁ δειλὸς  
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.  
Χαιρέτω οὗτος ὁ τῆμβας, ἑρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος  
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

## ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΑΠΛΑΝΤΑ. ις'.

Θάσκει τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένη,  
Σπουδᾶ· καὶ λέγ', ἐπὰν εἰς οἶκον ἔνθης,  
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέφρᾳ,  
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν·  
Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο·  
Ἑρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

## ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τε φωνὰ Δωρίος, χῶ· νῆρ', ὁ τὰν κωμωδίαν  
Εὐρών, Ἐπίχαρμος.  
ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ  
Τὴν ὧδ' ἀνέθηκαν,

Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωρεῖς τᾷ πόλει,  
 Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,  
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένῃ  
 Τελεῖν ἐπίχειρα.  
 Πολλὰ γὰρ πότε τᾶν ζώων τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·  
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΪΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ ΜΗΔΕΙΟΥ. ια΄.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσῃ  
 Μήδειος τὸ μνάμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κητέγραψε Κλείτας.  
 Ἐξεῖ τᾶν χάριν ἀγυιὰ ἀντὶ τήνων,  
 ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. Τί μάν; ἔτι χρήσιμα καλεῖται.

Εἰς ἀρχιλοχον. θ΄.

Ἀρχιλοχον καὶ εἶδε καὶ εἰσίδε τὸν πάλαι ποιητὰν  
 Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος  
 Διῆλθε κηπὶ νύκτα καὶ ποτ' ᾧ.  
 Ἢ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·  
 ὧς ἑμμελής τ' ἔγεντο κάπιιδέξιος  
 Ἐπεὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς ἀναρίπντα ἡεῖσανδροῦ τοῦ τῆν ἡρακλείαν  
 ποιήσαντος. κ΄.

Τὸν τῷ Ζαυτὸς ἑδ' ὕμνῳ νιὸν ὄνῃρ,  
 Τὸν λειοντομέχαν, τὸν ὀξύχειρα,  
 Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν  
 Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὥ'κ Καμείρου,  
 Χῶσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.  
 Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)



Ἐξα' ἐνθάδε, χάλαρον ποιήσας  
Πολλοῖς μασὶν ὅπισθε κήναινοις.

## ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κἀ.

Ὁ μυνσοποιὸς ἐνθάδ' ἱππώναξ κεῖται.  
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχεν τῷ τύμβῳ·  
Εἰ δ' ἔσσι κρήνυός τε καὶ παρὰ χρησῶν,  
Θαρσύνων καθίζου, κἄν θάλης, ἀπόδριξεν.

## ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΑΟΝ. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,  
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,  
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·  
Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

## ΕΙΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ.

Κ' αἶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον  
Ἐξ ἁλός, ὧ ζωῇ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,  
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτη θειῶ ἱερὸν ἰχθυῖν,  
Ὅν λεῦκον καλέουσιν· (ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων)  
Καὶ κε λῖνα ρήσαιο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης  
Ἐμπλεα.

## ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ἄρσις καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα.  
Θεὸς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης·  
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖξ Κεῖκο,  
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

## ΤΕΛΟΣ.



